ÜLKÜnet

Serdengeçti

İÇİNDEKİLER

Vatandaş Ahlâkı
Doç. Dr. Nureddin Topçu

Kaybolan Ahlâkımız
Necip Fazıl Kısakürek

Oğuzlar
Doç. Dr. Mehmet Kaplan

Kahramanlık Menkibeleri
Tahsin Ünal

Hadiseler Karşısında
Cevat Rifat Atilhan

İhtilâl Şiirleri
Potöfiden Parçalar

H. Fehmi Ustaoğlu Divor ki :
Konuşan : Serdengeçti

Atatürk ve İnkilâplar
Hasan Fehmi Ustaoğlu

D. P. ve Halk Vicdanı
Osman Yüksel

Yaşasın Demokrasi
5 Mahkeme

Açıklamalar - Vesikalar

Allahın Gazabını üzerine çeken Şehir (Şehvet - Dehşet)

Heykel
Sabri İslâmtürk

Türk Devrimi ve Batı Medeniyeti
Peyami Safa

Çanakkale ve Mehmetçik

Bağrıyanık Anadolu - İnkilâplar
Hakkı Yıldırım

Kara Günler
Yusuf Hocaoğlu

Said-i Nursi ve Eserleri
A. Remzi Gencosman

YUHA!...
Şunlara bakın!

Sağırnâme
C. Oğuz Öcal

Gülünç Hakikatlar

ALLAH – MİLLET – VATAN YOLUNDA

İste Türk Basını!. Basın değil hasım... Müslüman Türk Milletinin hasmı... Bir taraftan Yahudi - Hofer ilâncılık Sirketine ağzını acmış! diğer taraftan iktidara Para!... Para!... Para!...

SERDENGEÇTİ'NİN FEVKALADE SAYISI

YIL : 6 SAYI : 19 - 20 (İKİ SAYI BİR ARADA) EKİM/KASIM 1952

www.ulkunet.com

SAĞIRNAME

Bir devrin yüz karası Sağır zâlım'e lânet!
Kızıl profesöre, rezil âlime lânet,

— Fazlıoğlu Cemâl Oguz OCAL —

Kes artık sesini, ey mel'un sağır!
Dinleye dinleye bıktık, usandık!...
İhtilâl çığırdır açtığın çığır,
Uyuyoruz sanma, çoktan uyandık!...

Ne dînin bellidir, ne de kitabın,
Varamaz kâbına (Firavun), (Şeddat)!...
Lâzım değil bize artık hitabın,
Yetişir bu yurtta oynattığın at!..

Git, nerde söylersen söyle sözünü,
Deli saçmasına değiliz muhtaç!...
Şeytanlar görsün o nursuz yüzünü,
Git, zehrini nerde saçacaksan saç!..

Nefret eder senden İslâm Dünyası,
Çünkü mü'minlere vermedin aman!..
Çıkardın şimdi de kardeş kavgası,
Ey sahte yurtsever, sahte kahraman!...

Yetişir yaptığın tezvir, iftira,
Mazlum rolü oynadığın yetişir!..
Açtın bağrımıza sayısız yara,
Bir zıt gibi kaynadığın yetişir!...

Kıskançlık sendedir, garaz, kin sende;
Saçıyorsun yurda nifak tohumu!..
(Varlık Vergisi) ni gördük sâyende,
Yaptığın fenalık sâdece bu mu?..

Sömürüp vatanı aç kurt misali,
Ettin dünyamızı başımıza dar!..
Kimdir istibdadın, zulüm timsâli?
Cevap ver tarihe, ey zâlim, gaddar!..

(Hazine) yi soyan sen değil misin:
(Çankaya Köşkü) nde rahatın için?
Halkı çıplak koyan sen değil misin :
Manej yeri, renk renk cins atın için?..

Nâmus erbâbını susturan kimdir?
Milyoner yapan kim (Kanbur Rıza) yı?..
Otuz yıl bize kan kusturan kimdir?
Düşün, sana veren kim bu cezayı?..

Ocaklarımıza incir diken kim?
Beş liralık malı satarak kırka?..
(12 Ada) yı peşkeş çeken kim :
Dünkü düşmanımız bir küstah mıka?..

Ne yapsalar sana, derim : Muvafık ;
İnsan ne ekerse biçermiş onu !.
Ey (Millî Musîbet), (Millî Münâfık)!.
Bil ki, her zâlimin hüsrandır sonu!..

Olmıyacak sana (İktidar) kısmet,
Sevmeyiz çünkü biz yüzsüz, arsızı!..
Niçin derler sana : (İsmetsiz İsmet)?.
Sensin çünkü yaman bir rey hırsızı!...

Ey (1 Numaralı) Türklük düşmanı !
Sebep olan kimdir Türk Kırgını'na (1)?...
Akacak nerdeyse temiz Türk kanı,
Girmedi kılıçlar çünkü kınına!...

(Mülteci Türkler) i teslim eden kim :
Barışmaz hasmımız (Kızıl Moskof) a?.. (2)
Olmak gerekirken duruma hâkim,
Kimdir boyun eğen (Rezil Moskof) a!...

Bir alay dalkavuk, soysuz, rezille;
Kimdi yapan (Beyaz Tren) safası?..
Kimlerdi keyfinden oynayan zille :
Ezilirken (Türkçüler) in kafası?..

(Neron) dan zâlimsin, (Nemrut) dan beter,
Attıran bizleri kimdir zindana?..
Yeter çektiğimiz elinden yeter,
Hangi yüzle çıktın tekrar meydana?..

Çekil karşımızdan, ey baş belâsı!
Yetişir sürdüğün bunca saltanat!..
Bir nîmet biliriz senden halâsı,
Germe üstümüze baykuşça kanat!...

Yerken halk (Palamut), (Mısır Koçanı),
İnsafa gelerek demedin : yazık!..
Attırdın kodese ağız açanı,
Süslerken göğsünü o (Altı Kazık)!..

Var mıydı devrinde huzur, emniyet?
(Hürriyet) i boğan sen değil misin?..
Kimdeydi en habîs, en menfur niyet ?
(Dîn) i yurttan koğan sen değil misin?..

Aldırmazdın halka rahat bir nefes,
Emrindeydi çünkü despot Valiler!..
O çatlak sesine verirlerdi ses :
Fâlih Rıfkılar, Hasan Âliler!..

Dizildi ne zaman kurşuna acep :
(Özalp) ta otuz üç masum vatandaş?
Çileden çıkmana neydi ki sebep :
(Arslan köy), (Senirkent) döktü bunca yaş?..

Oldun bak nihayet rezil, kepaze :
Her zâlim, îmansız diktatör gibi!..
Aşkımız tazedir, gücümüz taze,
Bak, nasıl çarpıyor vatanın kalbi!..

Kızıllar dostundur, Masonlar dostun,
Makbul senden bir zeybeğin gölgesi!..
Dua et ki ucuz kurtuldu postun,
Şakaya gelmez hiç Ege Bölgesi!.

Hem de hürüz, zamanından daha hür,
Değildir elimiz, dilimiz tutuk!..
Gördük bu günleri, hakka çok şükür,
Neydi o çektiğin lânetlik nutuk (3)?..

(Devamı Sa. 29 da)

www.ulkunet.com

Vatandaş Ahlâkı

Yazan: *Ahlâk Doçenti Dr. Nureddin TOPÇU*

Fertten doğup namütenahiye doğru yol alan hareketin aile, cemiyet ve insaniyet yollarından geçtiğini hareket felsefesi kabul ediyordu. Yani içtimaî nizama ait hareketler ferdiyetimizle Allah arasında bir köprü oluyordu. Aile, millet ve medeniyet, namütenahilik ve evrensellik temayülünü kendinde yaşatan ferdi hareketin eseri idiler. Bu manaya hareket, insanla Allahın bir terkibi oluyor. Hareketlerimizle iman ve irade şeklinde beliren ilâhi yardım onlara müteal vasıf veriyor ve dinî bir kıymet kazandırıyor. Bu iman ve iradenin en aydın yüzünü, zorbalıkla zaman zaman çürütülen insanlığı ayaklandırmış olan, dinlerde görüyoruz. Hakikat için ferdin nefsini fedaya hazırlanmasını emreden kuvvet, bizdeki Allahın kuvvetidir. Türk çocuğunu, namütenahiye ulaşan hareket kıymetleri içinde ayaklandırmak için ona hangi inanları sunmalı ve hangi ahlâkı aşılamalı?. O, kurtuluşunu hangi yoldan giderek yine kendinde bulacak? Türk vatandaşı hangi ahlâka inanmalımır ?..

Bu ahlâk her şeyden önce hareket dinine dayanıyor.. İlk mukaddes olan çalışmaktır. Bizden kol, kalp ve kafa isteniyor denmişti. Bunları, kendi irademizi kullanarak vermezsek bizden zorla alıyorlar ve zorla alan bizi esir ederek alıyor. Bizimle hareket etmiyen bize karşı hareket ediyordu Fert, kurtuluşunu ancak kendi hareketinde bulacak. Hakiki kurtuluşun başka hareketleri kurtarışta bulunduğuna inanıyorduk. Harekette kendi kendine yetmeyiş ve gayrı kurtarmak isteyiş gizli bulunmaktadır. Bu sebeple hareket kendiliğinden ahlâki vasıf kazanıyor. Bütün kabiliyet ve kuvvetlerini, daha fazlasını istiyen bir derunî merak ve sıkıntı içinde, arza veren insanın ahlâksız olduğunu iddia etmek güçtür. Hiç bir ahlâk nazariyesi namütenahilik ve evrensellik temayülleri taşıyan bir hareketi itham etmedi. Hareketlerimizin kaynağı olan iradeyi kışra çıkarmak, dileğe şekil ve hayat vermek , kurtarıcı harekettir. Asıl büyük adamlar, iman yaratıcılardır. Bunlar, hareketleriyle kâinatı velveleye verenler değil, şuurları harekete getirenlerdir, insanda irade yaratanlardır. Bunlar, hareket etmedikçe derin ve hakiki varlığımızın tatminsiz kaldığını, kendimizi inkâra düştüğümüzü telkin edenlerdir. Varlığını farkında olmadan inkâr eden insan, veya maddî felâketler yüzünden böyle doğan insan kurtuluşu felâketli bir gaflet ve acz yüzünden gayri inkâr ve arzı tahripte arıyor. Bu insan istismar eden, esir eden, kendi emeğinin mahsulü olmıyanı istihlâk eden insandır. İnsanlığın içinde servetin, sermayenin, sınıf farklarının ve bütün zorbalıkların doğuşunu başka nasıl izah edebiliriz? Kendi emeğiyle yaşamayı dinî bir temel olarak tanıyan adam hangi zorbalığı yapabilir?.. Bu ülküyü tanıyan insanlıktan zorbalık doğamaz. Zorba - esir hareket dinine düşmandır. Hareket kudretlerini kendinde öldürdükten sonra başkalarının emeğiyle yaşamak yollarını arayan adamdır. İktisadî zorbalıklar, bu gün servet ve sermayeyi her şekilde insanlığa meşru göstermek için cemiyeti teşkilâtlandırmıştır. İktisadın bir din ve ahlâk hayatına bağlanması ancak insanlığı esirlikten kurtarabilir. Küçük sanayi içinde iktisadın aynı zamanda dinî bir teşkilâta bağlı olması içinde insanî ve ahlâkî medeniyetler kurucu oluyordu. Bu gün iş ahlâkından ve hareket dininden ayrılmış olan bir iktisadî hayat medeniyetimizin temellerini teşkil ediyor. Bu medeniyetin, bu temeller üstünde durdukça insanlığı kurtarıcı olmasına imkân yoktur. Bu medeniyet, zorba - esir medeniyetidir. Sermaye sahipleri, insan sürülerinin emeğiyle kendilerine saltanatlar kurdukları gibi, Avrupada zorbalığı, bütün insanlığın kuvvet ve kabiliyetlerini kendi uğrunda kullanarak yapıyor. İktisadın, hodgâmlıklar uğruna zaferi asrımızda «kaba maddiyecilik» in doğmasına sebep oldu. Menfaatın zekâsı ruhun kudretini inkâr ediyor. Bu günkü insanlık kör hareketi temsil edenlere tapıyor. Asrımızın hareket adamı varlığını makineleştirmiş olan, kalbe hareket eden müstemleke yapıcı, siyasetle kuvvetlenen zorba-esirdir. Ruhî hareketlerin büyük ve halka hayret veren eser yaratmadığını söyliyerek dudak bükenler ruha karşı gelen hareket adamının ne yaman bir belâ, bir felâketler yaratıcısı olduğunun farkına varamayan kaba safdillerdir. Maddeyi ruha karşı koyan zorba hareket adamları İskender, Sezar, Napolyon, Lenin ve benzerleri insanlığın asırlarca çalışıp kurduğu medeniyetleri bir hamlede yıkmış olan adamlardır. Bunlar insanlığa yeni bir kıymet getirmediler, belki eski kıymetleri yıkarak bununla harap olan insanlığı ferdiyetlerinin gururuna esir ettiler. İskender Anadolunun ve garbî Asyanın bugüne kadar süren felâketinden mes'ul olduğu gibi, Sezarın yine bu kıt'alarda felâket gezdirmiş olan ayağının izlerini buluyoruz. Napolyon Avrupanın asrımıza kadar gelen muvazenesizliğini ve milliyet kinlerini yaratmıştır.

İnsanlığı hakikî çehresiyle tanımak için küçük görünen, kalabalığın alkışını toplamıyan, lâkin göz yaşından doğan eserlere bakın. İnsanlık, kaba gözlerle görünmiyen bu şuur hareketleriyle ilerlemiştir. Bugünkü insanlık, Ramses'in, Sardanapal'ın, İskender'in, Sezar'ın, Haccac'in, Napolyon'un ve Lenin'in eseri değildir. Bu insanlık, Konfüçyüs'ün, Buda'nın, İsa'nın, Sokrat'ın, Hz. Muhammed'in ve Gandi'nin eseridir. İnsanlık, Likürg'ün ve Eflâtun'un, Montenyo'nin ve Paskal'ın, Hallac ve Yunus'un eseridir. Ruhları kımıldatan en küçük bir hareketin, hadiseler arasında yarattığı izler derinden takip edilirse, insanlığın en feyizli, en büyük eser ve hareketlerinin doğuşunda tesiri görülebilir. Ruhun kudretini inkâr edenler deryanın damla ile olduğunu bilmiyenlerdir. Asıl mesele damlaya hareket verebilmektir. Hareket adamı denen niceleri zorbalıklarının eseriyle insan kitlelerini yürüterek hakikî ve müsbet hareketlerin haliki olduklarını iddia ettiler. Tefekkür ve telkinin ruhî eserini inkâr ettiler. Ruhların hareketine kıymet vermiyenler, hareketin toprak altındaki köklerini görmiyenlerdir. Bunlar her mefkûrenin düşmanı oldular. «İngiliz kuvvetlerine karşı Gandi ne yapabilirdi? Avrupanın muazzam orduları karşısında falan Çinli genci ne yapacak ki?...»

Bunlar halkı ve kendilerini oyalıyor, uyuşturuyor diyenler ruhî mefkûrenin alemsumul kabiliyetine sahip olduğunu ve insanlığın bütün ahlâki hareketlerinin ferdî ruhlardan kaynamış olduğunu bilmiyenlerdir. Bunlar ferdteki derunî hareket kuvvetlerini inkâr ederek sürülerin zorbalıkla kımıldanışına bağlanan korkak ve kudretsiz ruhlardır, bunlar, imansız kalmış esir ruhlardır. Hareketin din oluşu, ferdî ruhlarda kazandığı kıymet yüzündendir.

www.ulkunet.com

Hareket dini, adâlet temeline dayanıyor. Adâlet varlığın mukaddes oluşunu bilerek, insanlığı ve insanlığın eserlerini tahriplen koruyacak bütün kuvvetleri nefsinde hazırlamak ve harekete koymaktır. Adil insan, ruhla kâinatın derin ve sıkı münasebetine, bir oluşuna inanan, eşya ile kendi ruhu arasındaki derin kaynaşmayı herkese görülür eser ve hareket yapandır, kâinatı kendine yaklaştırandır. Tabiat ve eşya mukaddestir, zevklerimiz için hevesimizi tatmin için bayağı âlet değildir. Eşyayı, ruhun yükselmesine ve evrensel hayatın ilerleyişine hadim kılalım. Çinli çocuğu bu dine inanıyordu. Bu din, içimizin en derinlerinde yaşayan dindir. Hepimiz için bu gizli dini şuura çıkarmanın zamanı gelmiştir. Avrupalı, bu dine en yakın darbeyi vurandır. Avrupa çocuğu, eşyayı ve başkalarını nefsi için vasıta gibi kullanmayı, alemi yaşayışı uğruna istihlâk etmeyi mefkûre sanıyor. Sarfetmekten, yok etmekten zevk alıyor. Avrupanın büyük istihsali, bu büyük istihlâk için lâzım yaratılan bir vasıta olmuştur. Büyük istihsal, tabiat tapınışına değil, tabiatın ve insanlığın Avrupalı elinde esir oluşu inancına bağlıdır. Avrupada rönesans, müstemleke ve istismar kuvvetleriyle, istihlâk aşkı ile başladı. Böyle bir istihsal hayatiyle ilerleyerek ahlâkî bir medeniyet kurmak imkânsızdır. Avrupalı, en çok istismar eden, en çok sarfedebilen adamdır. O, sarfetmekten, tahrip etmekten çekinmez. Kırdığına, yıktığına harabesinden, parasını ödedikten sonra kalbi sükûnetle, vicdan azabı duymadan çıkar. Çinli çocuğu eşyayı harap ederken varlığına da bir parça harap olduğunu hissediyor. Harap olan varlığın yanından izdırapla ayrılıyordu. Filhakika kâinat benliğimizin bir parçasıdır. Onun harap oluşu, benliğimizin harap olmasıdır. Çalışmayı mukaddes kılan, varlıkları mukaddes tanıyan eski Çin medeniyetiyle, harpla başlıyan ve harbetmekle nihayetlenen bugünkü Avrupa medeniyetini karşılaştırmak şuuru ne yaman bir ahlâkî gerileme karşısında bulunduruluyor! Bugün bir tarafta Asyanın köylüsü, tahakküm vasıtalarını elde etmemiş olan küçük sanayi adamı, öbür tarafta büyük sanayi devrinin bütün tahrip vasıtalarına sahip Avrupalı banker karşı karşıyadırlar. Ve Asyanın ahlâkî medeniyeti, Avrupalının kaba vahşet kuvvetleriyle, tahrip ve istismar eden kuvvetleriyle ezilmiş, geriletilmiş, hüviyeti yok edilmek istenmiştir. İçinde bulunduğumuz âlemde yapılacak şey, «kim yapıyor, kim kırıyor?» bunu bilmektir. Yapanın kalbi sızlıyor, kıran hırsını gideriyor. İnsanlığın en büyük emeği, en değerli kuvvetleri, bazı fertlerin kinini zevkini doyurmak için böyle heba olup gitmektedir. İnsanlığın israfına, harabesine göz yummak âdaleti elden bırakmaktır. Varlığın harap oluşuna karşı bütün kuvvetlerini kullanarak ancak âdil olunur demiştik. Hakiki mes'uliyet adamı şuurunun eriştiği bütün sefaletlerden mes'ul olmasını bilen ve kuvvetlerini harekete geçiren insandır. Şu halde ahlâklı adam, ne kadar fedakâr nefsili, ne kadar kendinden geçmiş engin ruhlu olursa olsun, hareketlerinin hangi gaye için ve kim için olduğunu bilen insandır. Biz, ne için ve kim için çalıştığını bilen insan istiyoruz. Gözlerini kapayıp vazifesini yapan cemiyet gönüllüsü, memur ahlâkı yaşatan bu namuslu adamı, bizim için hem bir şuursuz hem de tehlikeli bir oyuncu, bir zorbaya esir ve bir esire zorba olabilir. Bu insan, daha şuura düşman olduğu halde herkese dost görünen, herkesle dost geçinen, seciyesini her akıntıya kaptırmağa hazırlanmış esirdir. Bu insan bize düşmandır. Bizde hareketlerinin sebebi, gayesi kendilerinden çalınmış olan şuurlara dönelim. Asya köylüsü kendisi için çalışmadığını biliyor. Onun hareketlerinin gayesi yabancıların, zalimlerin iktirasları olmuştur. Asyalı, dıştan gelen zorla esir edilmiş ve hareket dinini kaybetmiştir. Başkaları için yaşayan, başka yaşayışların gayeleriyle hareket eden insan, âdil insan değildir. Adil olabilmek için, hür yaşayabilecek kadar kuvvete kavuşmak, benliğinde bu kuvveti yaratmak lâzımdır. Mazlum yaşamağa razı olan, adâletsiz insandır. Adil insan, istismar etmiyen ve istismar edilmiyen insandır. Zorbalığa karşı gelen insandır; hakikatı kuvvet yapan insandır. Hakiki yapıcı, yıkan eli kesmesini bilendir. Ancak bu insan, hareket dininin samimî sahibidir.

Nihayet, hareket dini, ferdî namütenahiye götürüyor. Basit ve namütenahi, dar hesapla hareketin kabil olmadığı, derunî tecrübenin ortaya koyduğu bir hadisedir. En şuurlu, en temkinli hareket, en engin namütenahiliğe doğru gidiyor. İnsan iradesinin tatmin edilmedikçe acıkan bir boşluk olduğunu biliyoruz. Bu boşluğu dolduracak ve bize bütün hareketlerimizde tatmin getirecek olan hareketa Allahın hareketi veya namütenahinin bizde hareketi diyoruz. Medeniyet yaratıcı insan, ahlâk yaratıcı âdil insan hareketin bir namütenahilik dini olduğunu bilecek. Zorba - esir, siyaset adamı hareket adamı değildirler; belki bunlar insan hareketlerini tahrip edici, nefisleri uğruna yok edicidirler. Hareket, varlığa bir tapınıştır; onun mükâfatı bizzat kendisidir. Varlıkları ve eşyayı değiştirdikçe kendimizin de değiştiğimizi hissediyoruz; ve bu yolda değiştikçe, namütenahiliğe yaklaştığımızı, bütünlendiğimizi derunî bir şuur için de duyuyor, kurtuluşumuzu hakikat yapıyoruz. Ebedî yaşayışın, doğuşumuzla bu dünyadan başladığına inanmak lâzımdır. Namütenahiliğin fanî bir aksi olan varlığımız, aynı zamanda namütenahiden bir cüzdür. Onunla namütenahiye eser vermeliyiz. Bu hakikatı derinden sezenler, insanlığın edebî yaşayışa kavuşmuş kurtarıcıları oldular. Peygamberin vahyinde, san'atkârın eserinde ebedilik saltanat kurmuş duruyor. Kur'an bir hayatın vahiyden doğan eseridir. O, Allahın eseri olduğu gibi, Mikelânj'ın ebediyete ses veren heykelleri, Bethoven'in ebediyeti çıldırtan senfonileri de Allahın eserleridirler. Bunlar Allaha götürücüdürler. Faust gibi bir eser, Goethe'nin ömrünün elli dokuz yılını uğraştırdı. Cemil bir tabiat ve bir ağaç vahiyle bin bir tablo yaratarak ebediliği kazandı. Hareket dininin son sözü, hareketlerimizin nefsimizde değil, namütenahide var olacağını, fânî hareketlerle yaşayanın, alemin ve varlıkların ebediliğini şimdiden kaybettiğini göstermek olacaktır.

KUR'ANI HAKİM ve MEALİ KERİM

Muhterem üstad Hasan Basri Çantay'ın muazzam eseri... Kur'an'ı Kerim'in terceme ve tefsiri.. 3 büyük cilt. Basılıyor. Bir an evvel siparişlerinizi yapınız... Adres: Mürşit Çantay - Servili Mescid sokağı No. 24. Çağaloğlu - İstanbul.

Hediyesi 21 liradır. İki taksitle bu büyük esere sahip olabilirsiniz. Hararetle tavsiye ederiz.

İNKILÂPLAR - İHTİLÂLLER SİYONİZM

Arkadaşımız Ziya Uygur yıllarca tetkik ve tahkiklerden sonra bu ismi taşıyan harikulâde bir eser neşretmiştir. Fiatı 300 kuruştur. Kütüphanemizde bulunur. Hararetle tavsiye ederiz.

www.ulkunet.com

Kaybolan Ahlâkımız

Yazan: *Necip Fazıl KISAKÜREK*

Necip Fazıl ve Büyük Doğu

B. Doğu gazetesinin kapatılışından sonra, ustad Necip Fazılla konuştuk. Bu hususta N Fazıl diyor ki : Saray yapmak için bir kulübeyi yıktık. Bir milyon liralık kat'i ve maddî teminat aldık. İki ay sonra tekrar, hem de nasıl, mükemmel üstü mükemmel bir şekilde çıkacağız.» Müslüman Türk kardeşlere bu sevinçli haberi müjdelerken biz de dâvamız hesabına bahtiyarlık duyuyoruz. Şimdi okuyucularımıza ustadın bize hususî bir şekilde göndermiş olduğu bir yazısını sunuyoruz.

Mefkûreci ahlâkında, hiç bir hasis nefs kaygısına yer yoktur! Kendisi yok, dâvası var...

«Viran olası hanede evlâd-ü-ival var!» mazereti, şarkın tefessüh devirlerinde, kör ve kaba nefslerin kendilerini korumak için başvurduğu aşağılık bir hileden ibarettir. Aynı tefessüh devirleri değil midir ki, hile mefhumiyle arasında en küçük bir münasebet yasayamaz olan mukaddes ölçüler hakkında da «Hile-i şer'iye» tâbirini uydurmuştur.

Mefkûre ahlâkında, ya cemiyetle beraber ferdî hanenin de kurtulması, yahut içindeki evlât ve iyalle beraber viran olması müsavidir.

Tam 400 yıldanberi bu ahlâka uzak yaşıyoruz! Sade uzak değil, taban tabana zıt...

Viran olası hane değil, kahrolası nefs kaygısı, her ferdin kendi kendisini muhafazaya mahkûm bulunması gibi mel'un bir şuuru besleye besleye, bizde, içtimaî bütünlük hassasiyetinin köküne kibrit suyu dökmüştür. Öyle ki, on kişinin toplu bulunduğu bir cemiyette birisi karşılarına çıksa da «İçinizde bir namussuz var!» diye haykırsa, kimsenin bunu üzerine alınmasına imkân kalmamıştır. Bizdeki mecburî hassasiyet ve aksülâmel, ancak şahsan ismimiz tâyin edildiği zamandır. Halbuki on kişilik bir topluluk karşısında isim tâyin etmeden, bir namussuzun bulunduğunu söylemek, isim tâyin edilinceye kadar on kişiye birden namussuz demek değil midir? Fakat, söyledik ya, isim tâyin edilinceye kadar, kimse, içtimaî tecavüzleri, ferdî tecavüz ayarında görmez.

Dört yüz senelik günah devrimiz yüzünden, maddî ve mânevî izmihlâl çığırımız son yüz senedir başımıza ne geldiyse, işte, bu içtimaî bütünlük hassasiyetini kaybedişimizden; mefkûreci ahlâkına topyekûn veda etmiş ve «viran olası hanede evlâd-ü-iyal var!» derdine düşmüş olmamızdan geldi. Düşmanlar da, fertlerimizi mahfuz tutarak cemiyetimizin ırzına geçmekte mahzur görmediler.

Meselâ komünizma gibi, haklı olarak öğrendiğimiz batıl akideler manzumelerinin bazı kahramanlarında bile mefkûreci ahlâkı, hiç bir gaye esasa bağlı olmaksızın, tamam ve mükemmeldir. Bu bâtıl akidler manzumesinin ilk aksiyoncuları, bütün ömürlerince soğan, ekmek yemiş ve koskoca bir imparatorluğu ele aldıktan sonra bile evlerini geçindirebilmek için karılarına işçilik ettirmişlerdir. Kaldı ki, her vesileyle, nefslerini, bağlı oldukları mefkûre uğrunda feda edici içtimaî fert hamlesini göstermekten hiç bir an yüz çevirmemişlerdir.

Kominizmanın arayıp ta bulamadığı boyuna uzaklaştırdığı ve yolunu celienneme çevirdiği cennet, bütün aslı, esası ve hakikatiyle bizde olduğu gibi, hiç bir itikat manzumesinin aşılamıyacağı mefkûreci ahlâkının veed, heyecan ve fedakârlık dolu ana kaynağı yine bizdedir.

Kâinatın mefharine bağlı olanlar arasında büyükler büyüğü Hazreti Ömer'e «Eğrileceik olursan seni kılıcımızla düzeltiriz!» cevabını verenlerin mefkûreci ahlâkı karşısında utanmadan nasıl da müslümanlık iddia edebiliyoruz? Bu ahlâkı nasıl unuttuk, nasıl kaybettik; ve aman Allahım, nasıl da tersine çevirdik?

Bizde bu hal oldukça, suçu, tarihimizde başımıza musallat olmuş şahıslarda aramak yerinde onları lüzumundan fazla lûtufkâr ve müsamahakâr bulsak daha iyi etmez miyiz? Suç bizdedir, onlar bize göre hareket etmişlerdir.

Allah bütün haneleri, içindeki bütün evlât ve iyaliyle beraber gerçekten viran eden «viran olası hanede evlâd-ü iyal var!» korkusunun belâsını versin!

TÜRKİYE KLAVUZU :

«A» harfinden «D» harfine kadar bütün vilâyetlerimizi kazalariyle birlikte, tarihini, coğrafyasını, iktisadî ve içtimaî durumunu, bu memleketler halkının hususiyetlerini, türkülerini, adetlerini, şehir ve kasabalarımızdaki tanınmış fikir ve iş adamlarını, ticarethaneleri, otellere, berberlere, aşçılara varıncaya kadar hepsini gösteren, insanı gezmeden seyyah yapan bu meraklı muazzam kitap 17.50 krş. olduğu halde, kütüphanemizde 8 liraya satılmaktadır. Mükemmel bir şekilde ciltlenmiştir de. İsteyene tenbihlitü olarak gönderilir.

www.ulkunet.com

O Ğ U Z L A R

Doçent Dr. Mehmet KAPLAN

«Türk» kelimesi, son zamanlarda pek geniş manada kullanılmağa başlanmıştır; tarih sahasından çıkarak, muhtelif millîyet fikirlerine temel olan bu ismin hakiki muhtevasının hudutlarını çizmek icabeder; biz, mevcud tetkiklere istinaden, bunu belirtmeye çalışacağız.

Altıncı asırla sekizinci asır arasında, Çinin şimal hudutlarından Karadenize kadar uzanan bir göçebe imparatorluğu kuruldu. Çinliler bunu Tu kio, Bizanslılar Tukovi adını veriyorlardı. Âlimler bu kelimenin asılda «Türk» olduğunu ileri sürdüler. Hakikaten sonradan keşfedilen Orkun kitabelerinde bu devleti «Oğuzlar» teşkil ettiği ve bunların kendilerine «Türk : kuvvetli, nizamlı» vasfını verdikleri anlaşıldı. Bu imparatorluk 581 de şark ve garp olmak üzere iki kısma ayrılmıştı; müteakip asırda bunlar Çin nüfuzu altına girdiler. Şark kısmı elli yıl yabancı hakimiyet altında bunduktan sonra 682 de istiklâlini kazandı. Orkun kitabeleri işte bunlardan kalmadır. Bu âbidelerde, büyük Oğuz kitlesinin, harici tesirlere kapılarak millî an'aneyi muhafaza edemeyen aristokrasi ve karşı isyanlardan bahsedilir. Burada Türk kelimesi bir kavim ve hâkim aile ismi olarak değil, bir sıfat olarak kullanılmıştır.

Türk kelimesi, ehemmiyetle birbirine benzeyen dil konuşanlara mahsus olmak üzere, ilk defa Araplar tarafından kullanılmış görülmektedir; fakat bu istiymâl; bugün Türk saydan o kavimler arasında taammüm etmemiştir. Cüzneviler devrinde, Kâşgarlı Mahmud'un kitabında, Ebülgazi Bahadır Handa, Selçuklular ve Osmanlılar zamanında, Oğuzlar, Tatarlar, Uygurlar ve sair kavimler birbirinden tefrik ediliyorlardı. Bugün de, bazı âlimlerin umumen Türk ismini verdikleri bir çok kavimler kendilerinin asıl adlarını muhafaza ediyorlar; bunlar benliklerinin müstakil şuuruna maliktirler.

Tukyu, Selçuk, Osmanlı gibi isimler altında imparatorluklar kurarak, Türk kudret ve medeniyetini temsil eden esas kitle Oğuzlar'dır.

Tetkikatın henüz pek ilerlemediği bir zamanda, insan cinsini sınıflara ayıran eski bir nazariye, Türkleri, Moğollar, Mançular, Samoyedler ve Tonguzların teşkil ettiği sarı ırka sokuyordu. Halbuki Oğuzların bunlarla hiç bir münasebetleri yoktur. Bugün bir Anadolulu ne Moğola benzer ne de Türkleşmiş bir Asyalıya : Oğuzlar, asırların karıştırıcı cereyanlarından bozulmıyarak asıl karakterlerini muhafaza etmişlerdir. Bunun sebebini, onların Anadoluya yerleşip köyleri teşkil edinceye kadar, yabancı bir unsuru hazmedemeyen içtimaî uzviyetlerinde aramalıdır. Oğuzlar için normal hayat kendi boy teşkilâtları dahilinde, tabiatla beraber yaşamakta, ancak fevkalâde şartlar altında beyler idaresinde toplanarak bir devlet kuruyorlardı. Fakat bu esnada da eski yaşayışları değişmiyordu. Yalnız hâkim sülâle parçalanıyor, yabancılarla karışıyor ve bozuluyordu. Bu devreye gelince Oğuz kitlesi, isyan yaparak benliğini muhafaza etmek için kendi içinden bir idareci aile çıkarıyor, yeni bir nizam kuruyordu. Orhun kitabeleri onlardaki bu şuuru gösterdiği gibi, Selçuki hükümdarlarına, bozulmuş Osmanlı sülâlesine karşı yaptığı isyanlar da bunu ispat eder.

Oğuzlar, dil, an'ane millî karakter itibarile müstakil bir vahdet arzederler. Biri 732 de diğeri 735 de dikilen Orhun abideleri Oğuzların en eski dil bakiyeleridir. Filologlar bunları, Anadolu türkçesinin on iki asır evvelki şekli olarak kabul ederler.

Oğuzların, kökleri çok karanlıklarda, gövdesi ve dalları asırların içerisine dağılıp açılarak bugün içimize kadar gelen bir destanları vardır. Bunun kahramanı Oğuz Han, M. E. üçüncü asırda Çinin şimalindeki Hiyong-nu imparatorluğunu en yüksek dereceye çıkaran Metenin halk muhayyelesindeki destanî bir şekilden ibarettir. Oğuz destanı daha islâmiyetten önce yazıya geçirilmiş olmalıdır. Diğer taraftan, Oğuzlar (Türkmenler) arasında zamanımıza kadar yaşamış ve Ozanlar tarafından terennüm edilmiştir. Bu destanın bir kısmı «Kitabı Dede Korkud» namile tesbit edilmiş olarak bulundu.

Oğuz destanı, realiteden uzak bir hikâyeler mecmuası değildir, onda milletimizin hayallerle süslenmiş en eski tarihi maceraları ile beraber, an'aneleri de tesbit edilmiştir.

Tarihî mukadderat da Oğuzları yekpare bulundurdu. Sekizinci asra kadar Aşağının şarkında idiler, onuncu asırda Hazar denizi ile Karadeniz arasında görüldüler. Daha evvel de kısım kısım buralara gelmişlerdi. Aralarından bilhassa Kalaçlar Arap halife ve emirlerinin hassa alaylarında istihdam edilmişlerdi. Fakat onuncu asırda Maverâünnehirde görünen büyük bir Oğuz kitlesi idi. Bunlar onbirinci asır ortasından on dördüncü asır başına kadar, ikiyüz elli sene devam eden bir devlet kurdular, adı hakim sülâleye izafeten Selçuk devleti oldu. Selçuk, Oğuzların üç ok kolunu mensup Kınıklardan Dukak isminde birinin oğludur. İslâmiyeti kabul etti. Oğulları ve kardeşlerinin çalışmaları ile pek az zamanda şarki Türkistandan Marmara ve Akdeniz boylarına, Kafkas dağlarından Hind denizine kadar uzanan muazzam bir Türk islâm imparatorluğu kuruldu.

Selçuk İmparatorluğunun dünya tarihinde oynadığı roller mühimdir. Selçuk Oğuzları, yıkılmağa başlıyan islâm âlemini yeniden toplıyarak canlandırdılar, idaresini kendi ellerinde tuttular, garbın asırlarca süren saldırışları önünde çelik bir sur kesilerek İslâm ve Türk medeniyetini kurtardılar: Ve en mühimi Anadoluyu bize ebedî vatan olarak hediye ettiler. Bu son işi başaran Kutalmış oğlu Süleymandır (1077).

Melikşah (1072-1092) zamanı, büyük Selçuklî imparatorluğunun şevket devresidir. Onun ölümünden sonra birlik muhafaza edilemedi. Sancar (1157) den sonra Kirman, Irak, Suriye ve Anadolu da müstakil hükümetler teessüs etti. Bunların içinde Anadolu Selçuklu devleti en mühimmidir.

Oğuzlar Anadoluya geldikleri zaman, sağlam bir temel kurdular: Bütün memleketle, milletimizin yıkılmaz esası olan köyleri tesis ettiler. Bugün Anadolunun köy isimleri tetkik edilince, Oğuz destanında anlatılan Boylar açıkça görülür: Kayılar, Kınıklar, Afşarlar, Bayındırlar, Salurlar, Karkınlar, Bayatlar, Yazırlar, Çepniler ve saire...

On üçüncü asır, Anadolu Selçuklularının siyaset ve medeniyet sahasında en çok yükseldiği bir devirdir. Memleket mimarî eserleri ile süslendi, şehirde Mevlânanın ruhu zafer kazandı, köyde Anadolu Türkmeninin mistisizm ve şiir dehasının temsil eden Yunus Emre yetişti.

Anadolu Selçukîleri, büyük Selçuk devletinden daha çok millî teşkilât ve an'aneyi muhafaza ediyorlardı. Bunun sebebi Oğuzların pek kesif olarak gelmeleridir. Askerî büyük makamlar, bilhassa valilikler eski büyük ailelere verilmiyordu; ileri gelen bütün rical Oğu

www.ulkunet.com

lardan müteşekkildi. Hükümdarda büyük bir adalet hissi vardı, halkla bizzat temasta bulunur, onların arzu ve şikâyetlerini dinlerdi. Mühim meseleler için bütün Oğuz Beylerinin reisleri toplanır, konuşurlardı.

İki buçuk asır yaşayabilen Anadolu Selçuki saltanatını Moğollar yıktı. Fakat içi çoktan yavaş yavaş çürümüştü. Bunun sebebini soranları halktan yüzünü çevirerek duvarları içinde kapanan sarayda aramalıdır. Şimdi mahiyeti karışık kökler işe karışmıştı, bunlar tabiî olarak yaptıklarından mesuliyet duymuyorlardı. Askerî ve idarî teşkilât bu yüzden bozuldu. Halk hükûmetten nefret ediyordu. Moğollar, tamamile hakim olmak için Anadoluya Moğol ve Tatar askerleri yerleştirdiler. Bunlara karşı göçebe ve köylü Oğuzlar mukavemet ettiler. Bilhassa Karaman oğulları bu işte ortaya atıldılar. Moğol imparatorluğu sukut etmeğe yüz tutunca, Türkmen beyleri, müstevli Tatarların elinden memleketin idaresini almağa muvaffak oldular. Moğollar Anadoluyu bitirmişlerdi. Şimdi otuza yakın Türkmen beyliği türedi. Selçukiler ilk geldikleri zaman köyleri kurmuşlardı, bu sefer beyliklerin birbirine tefevvuk etmek arzusu neticesi merkezî şehirler inkişaf etti: Bursa, Manisa, Kütahya, Karaman, Kastamoni, Diyarbakır ve saire.

Türkmen beyliklerinden en kuvvetlileri şarkta Akkoyunlular garpta Osman lılardı, nihayet bu ikincisi Anadolu birliğini yeniden kurmayı başardı. Yavuzun Çaldıran zaferile bu iş tamamlandı (1514).

Osman oğulları, Oğuzların Bozok kısmından, Kayı boyundandı, bunlar Anadolu Selçukileri ile beraber gelmişlerdi.

Selçuk Türklerinin o dirayetli idaresinde Oğuzları kullanarak büyük muvaffakiyetler kazandı. Fakat bu zamandan itibaren Türkmen aileleri iş başından çıkarıldı, yerlerine hıristiyan, ya hudi dönmesi Oğuz olmıyan müslümanlar geçirildi. Devletin idaresi kapu kullarının eline düştü. Bunlar Anadolunun ıstırabını duymuyorlardı. Fatihin sadrazamı Rum Mehmed paşa Konya köylülerinin kanını, Moğol ve Tatarlardan aşağı kalmıyacak şekilde dökmekten çekinmedi. Hırvat Kuyucu Murad paşa binlerce Oğuzu mahvetti. Halk devletten nefret etmeğe başladı. Siyasî ve dinî hareketler, celâlî isyanları ile hükûmete karşı geldi. Bunun önüne geçmek için Anadolu halkını yurdundan çok öteleri zabta gönderdiler. Yeniçeriler merkeze ve dolayısiyle bütün Osmanlı İmparatorluğuna hakim oldular. Halbuki zaferler, birkaç yüz bin kişilik orduyu teşkil eden Oğuzlar tarafından, Timarlı Sipahiler tarafından elde edilmişti. Gittikçe Sipahiler azaldı. Köle ler, mikroplar Osmanlı imparatorluğunun vücudunu sardılar onu bir «hasta adam» yaptılar ve ölüm döşeğine yatırdılar.

Anadolu, son devrinde, dışardan düşmanların saldırışları ile, içerden kırnazlık, cebir, hiyle, zulüm ile mahvolacağı zaman tekrar isyan etti, çırılçıplak düşmanlarının ateşi karşısına çıktı ve zaferi kazandı.

Tarihimizden çıkan netice açıktır : Bu memleketin bünyesini teşkil eden, zaferlerini kazanan, şerefini müdafaa ve muhafaza eden, Anadolunun Oğuz (Türkmen) halkıdır.

Mehmed KAPLAN

Daha ne zamana kadar

İHTİLÂL ŞİİRLERİ

Macar Şairi Pötöfiden parçalar

Seçen : M. Metin ÖREN

Daha ne zamana kadar uyuyacaksın, vatanım? Horoz çoktan uyandı, ötüşü sabahı haber vereli çok oldu.

Daha ne zamana kadar uyuyacaksın, vatanım? Güneş de doğdu; içeriye dökülen ve yüzüne vuran ışığı seni rahatsız etmiyor mu?

Daha ne zamana kadar uyuyacaksın, vatanım? Başıboş beygirler çayırdan, doymak bilmiyen karnını doyuruyor.

Daha ne zamana kadar uyuyacaksın, vatanım? Artık kedi de ayakta.. Süt kabının etrafında burnunu uzatarak dolaşıyor.

Daha ne zamana kadar uyuyacaksın, vatanım? başıboş beygirler çayırına girdi ve her tarafta otluyorlar.

Daha ne zamana kadar uyuyacaksın, vaatnım? Evin tutuşuncaya kadar, daima tehlike çanı çalınıncıya kadar mı?

Daha ne zamana kadar uyuyacaksın vatanım, yoksa; ancak öteki dünyada mı uyanacaksın?

MART GENÇLERİ

Esaret zamanımızda herkes sade konuşuyordu; memleket için çalışmak cesaretini ilk gösterenler biz olduk!.

Hareket bayrağını ilk defa biz açtık; gürültümüzle vatanı derin uykusundan biz uyandırdık!

Tabut olan ve içinde ceset olarak bir millet yatan toprağı harekete getirdik ve on bir milyon kalp birden vurdu.

Vatan, eriyerek bir tek söz ve bir tek duygu haline geldi. Duygu: «coşkunluk»; söz: ««hürriyet» ti.

Oh, bu, eşsiz güzellikte bir manzara idi. Dünya ihtiyarladığı zaman büyükbabalar bu çağı torunlarına anlatacaklar.

Çarpışma devam ederken biz itibar ve şöhret içinde idik: Lâkin, birdenbire bu şan ve şöhret sona erdi. Savaşta bulunmayanlar zaferin başına üşüştüler ve çelenkleri topladılar; zira çelenleri kuvvetli idi.

Harp olurken saklanan, yahut uyuyan bu kalabalık, zafer kazanılınca: «Savaşı biz yaptık!» diye bağırdı.

Şeref ve mükâfat varsın sizin olsun.... Biz ne şeref için boğuşuyoruz, ne de mükâfat için.

Eğer yeniden çalışmak icap ederse biz yine orada olacağız ve kendimiz için felâket, sizin için çelenkler toplayacağız.

Çalınmış şöhreti ve çalınmış şerefi taşıyın, biz onları başımızdan çıkarıp almıyacağız.

Mükâfatı biz şunda buluruz, biz şununla avunuruz: Şeref kimin olursa olsun fayda vatanındır!

KIRMIZI - SİYAH ŞARKI

Bu kırmızı - beyaz - yeşil rengi bırakın; zamanı geçtil Macar milletine şimdi başka renk yakışır: Kırmızı ve siyah.

Bayraklarımızı siyah - kırmızıya boyayalım; çünkü Macar milletinin kısmeti matem ve kan olacak.

Denizin ortasında bir küçük adayız; kuvvetli bir fırtına üzerimize saldırıyor. Dalgalar her taraftan geliyorlar ve vatanımı kuşatıyorlar.

Bayraklarımızı siyah - kırmızıya boyuyalım; çünkü Macar milletinin nasibi matem ve kan olacak.

Düşman hazırlanıyor. Biz hazırlanıyor muyuz? Hükûmet ne yapıyor? Memleketi beklemek lâzımken, yukarıda, vatan kulesinde horul horul uyuyor.

Bayraklarımızı siyah - kırmızıya boyuyalım; çünkü Macar Milletinin nasibi matem ve kan olacak.

(Devamı 30 ncu sayfada)

www.ulkunet.com

Kahramanlık Menkibeleri

Harp Okulu Tarih Muallimi
Tahsin ÜNAL

Yunanlılar önce İzmir'i, bir müddet sonra da Bursayı işgal etmişlerdi. Garp cephemiz henüz teşekkül etmişti. Düşmanın ağır bastığı yerlerde ezcümle; Bursa'dan Eskişehir istikametine kuvvetlerimiz çekilmiye başlamıştı. Bu çekiliş şüphesiz bir mağlûbiyetten ziyade askeri icaplardan ileri geliyordu. Bu düşünceleri ve icapları anlamıyan, fakat vatanın her karış toprağı için canını vermiye hazır olan milletin bütün efradı döğüşmeden yapılan çekilmeye sinirleniyorlardı. Başta Yozgat, Kırşehir, Boğazlıyan olmak üzere Konya, Afyon, Sivas ve sair yerlerin halkı Büyük Millet Meclisine telgraflar yağdırıyorlar, telgrafların garp cephesindeki evlâdı vatana duyurulmasını istiyorlardı. Sanki aynı kalemden çıkmışa benziyen bu telgraflarda:

— Asker kardeşlerimiz: Ölmedikçe mevzilerimizi terk etmiyelim. Üç yüz milyon ehli islâmın istinatgâhı olan vatanımızı, hakimiyet ve istiklâlimizi kurtarmak için cihanı hayran bırakacak kahramanlık ve fedakârlıklarla düşmanın savletini durduralım. Vatan, Millet, ana ve bacılarımızın şeref ve namusunu Yunan palikaryalarına çiğnetmiyelim.»

Deniliyordu. Bu telgraflar komutanlık çaya teksir ettirilerek birliklere dağıtılmıştı. 30/31 Mart 1921 akşamı yani İkinci İnönü muharebesinin ilk günlerinde idi. 126. Alaya mensup 3. tabur komutanı bölük komutanlarını kendi çadırına çağırarak fersiz bir fener ışığında telgrafı onlara okudu. Telgrafın okunması bitmişti ki 9. Bölük komutanı Afyonlu Yüzbaşı Ömer Bey tabur komutanına:

— Komutanım dedi: Düşmanı bir gün memleketten tard edeceğimize dair olan inancım hiç bir zaman sarsılmamıştır. Hele halkın galeyanını gösteren şu telgrafdan sonra imanım bir kat daha artmış ve kuvvetlenmiştir.»

Dedi. Tabur komutanı:

— Muvaffak olurız diye başladık. Elbette güvendiğimiz şeyler var. Ve muvaffak olacağız. Derken İnönü havalisini gösteren bir pafta getirip önüne açtı. Ve:

— Arkadaşlar diye ilâve etti. Alaydan yeni bir emir aldım. Biliyorsunuz ki Bozöyük - İnönü ovası - Çamlıtepe istikâmetinde uzanan hattın gerisinde kalan yerler iki gündür düşman elindedir. Taburumuz kendisine verilen taarruz şeridi içinde yarın öğleden sonra taarruza geçecek olan Afyonlu Ömer beye dönerek:

— Yüzbaşım, sen bölüğünle Dudurga - Çamlıtepe - Karaağaç köyü istikametinde ilerliyeceksin. Gerçi en tehlikeli yoldur. Burada kendinize bir yol açıp ilerliyeceğinizden emin olduğum için bu vazifeyi size veriyorum.»

Dedi. Ömer Bey:

— İtimadınıza teşekkür ederim kumandanım. Canım bahasına bile olsa işaret edilen yoldan ilerliyeceğim. Vazifemi yapmağa ve itimadınıza lâyık olmıya çalışacağım.

Ertesi gün saat 16 da üçüncü tabur henüz taarruza başlamıştı ki: Düşmanın ölüm saçan kesif topçu ateşi ile karşılaştı. Bu andan itibaren bölükler kendi insiyativleriyle ve başlarındaki subayların sevk ve idaresiyle başbaşa kalmışlardı. Yüzbaşı Ömer bey bölüğü ile, düşmanın mermi ve şarapnel yağmuru altında bazan koşarak, bazan sürünerek Sarı su vâdisine kadar geldi. Ağaçlardan basit bir köprü kurdurarak karşı sahile geçti. Buradan düşmanın elinde bulunan Çamlı tepe sırtlarına taarruz edeceklerdi. İlk taarruzda tepeye kadar tırmanarak tepeyi düşmandan almak lâzımdı. Aksi takdirde hem ağır zayiat vermek ve hem de tepeyi alamamak, mukaddes vazifeyi yapmadan ölmek ihtimali de vardı. Ömer bey ölümü hiçe sayıyordu, amma bir işe yaramadan, vazifesini yapmadan ölürse gözleri açık gidecekti.

Dokuzuncu bölük Sarı suyu karşı sahile geçtiği zaman güneş batmış, hava kararmıya başlamıştı. Düşman onların bu havaliye kadar sokulmuş olduğunu anlamış olmalı ki, o civarı şiddetli bir ağır makineli tüfek ateşiyle tarıyordu. Havanın kararmasından istifade eden Ömer bey düşmanın rast gele yaptığı ateşe ehemmiyet vermiyerek yanlarından ve gerilerinden irtibat aradı. Ancak geri ile irtibat temin edebildi. Demek ki o civarda 9 Bl. den başka bir birlik sokulmamıştı. Takım komutanlarını yanına çağıran Ömer Bey:

— Arkadaşlar dedi. Halen bizden ileride bir birliğimiz yoktur. Bu hale göre biz tümenimizin öncüsü vaziyetindeyiz. Geri dönmeyi ziflet addederim.

Tümenimizin emniyet karakolu olarak geceyi burada geçireceğiz. Şafakla beraber Çamlı Tepeye bölükçe bir baskın yaparak ele geçireceğiz. Takımlar emniyet tertibatı alarak istirahat etsinler. Ben buradayım.

Emrini verdi. Gece kimse uyumadı. Herkes heyecanla şafağın sökmesini bekliyordu. Saat 3,30 da Ömer Bey bölüğünü yeniden muayene ettikten sonra yavaş bir sesle:

— Dokuzuncu bölük. Beni takip et. Marş... emrini verdi.

9. Bl. şafağın alaca karanlığında sessizce bazan yürüyerek bazan sürünerek çamlı tepenin zirvesine tırmanıyordu. Tepeye 200 - 250 metre yaklaşmışlardı. Tan yeri ağarmış etraftaki karartılar sezilmiye başlamıştı. Ömer bey yeniden 9. Bl. gü muayene ettikten sonra vâdileri dolduran gür bir sesle:

— Süngü takl.. Hücum!.. Allah Allah nârasiyle ve bölüğüyle birlikte gafil yatan düşmanın üzerine çullandılar. Şafağın serinliğinde 9. Bl. gün Allah Allah nârası ve süngü şakırtısı etrafa akisler yaparak dağılmış, düşmanda bir korku ve panik yaratmıştı. Büyük bir baskına uğradığını zannieden kalabalık düşman sürüleri neye uğradıklarını bilemeden tepeden aşağıya kaçmıya başlamışlardı. Bir anda tepeyi eline geçiren 9. Bl. kaçan düşmanı takiben Karaağaç köyüne kadar ilerledi. Düşman Karaağaç'ta da tutunamadığı için köy 9. Bl. gün eline geçti. Ömer bey köye henüz girmişti ki: Düşmanın bir taburundan fazla bir kuvvetle köyü istirdat için mukabil taarruza geçtiğini gördü. Bu durum karşısında Ömer bey askerlerine hitaben:

— Arkadaşlar, dedi. Düşman mukabil taarruzla bizi köyden atmak istiyor. Mermilerimiz bitince süngülerimizle, süngülerimiz kırılınca dipçiklerimizle savaşacağız. Öleceğiz fakat köyü asla terk etmiyeceğiz. diye kısa bir hitabede bulundu. Bir müddet sonra hakikaten bir avuç kahraman köyün etrafında mevzi alarak mermi mermiye, süngü süngüye, gırtlak gırtlağa savaşmağa başladılar. Düşman hangi taraftan ağır basar, köye girmek isterse Ömer Bey elinde tabancasiyle o tarafa koşuyor yuvasına yadelleri sokmak istemiyen yaralı bir aslan gibi düşmanın karşısına dikilerek:

— Dünkü uşağım, palikarya... yurdu ma giremezsin.

Diye haykırarak onu durdurmuyordu. İki saat kadar devam eden kanlı bir sa-

www.ulkunet.com

Hadiseler Karşısında

Cevat Rıfat ATİLHAN

Biz, bu sayısız, tüyler ürpertici hadiseleri tarihlerde okumadık, içinde bizzat yaşadık.

Olup bitenlere kan kusarak, kan ağlayarak, hıçranlar, elemler, işkenceler içinde bizzat şahit olduk.

Zulmü, istibdadı, adaletsizliği, tabutlukları, yağma ve şakavetin en pes paye örneklerini ve her çeşit kepazeliği gözlerimizle gördük.

Namussuzları milletin başına belâ eden, namusluları ezip cemiyetten tasfiye eden, hırsızlara paye vererek, asker kaçaklarına imtiyazlar dağıtan onlardı. Başları ayak, ayakları baş yapan onlardı. Bütün dünya tarihinde alçaklığın fazilete, rezaletin ahlâka tahakküm ettiği devir onların devri idi.

Bu millet onlardan, onların şeflerinden ve kölelerinden o derece çekmiş, o kadar canı yanmıştı ki: asırlar boyunca bunun unutulacağı hatır ve hayale bile gelmezdi.

Ne yazık ki bu kâbuslu günlerin tesirleri unutulmuşa benziyor, hem de pek çabuk.... Oldukça yekûn tutan bir kalabalığın müşahhas zulmü alkışladığı görülüyor. Yüzlerce kurbanların kesildiği, binlerce otomobilleri doldurmuş gafil vatandaşın müstebitleri tıpkı bir kurtarıcı bir kahraman gibi karşıladığı hayret ve dehşetler içinde temaşa edildi. Bu gaflet ve basiretsizlik önünde insanın kanının donduğu, kalbinin durduğu zan olunur... Ne acı ne ümit kırıcı bir manzara...

Sakarya ve Dumlupınarda yatan, hakları çiğnenmiş, kefenleri ve şerefleri yağma edilmiş şehitlerin buna lânet okuduklarını muhakkak...

∴

Genç ve milliyetçi okuyucu, sakın iktidar partisinin propagandasını yaptığımı sanma. Hayır, hayır. Onlar böyle bir propagandaya istihkak kesbetmediler.. Onlar zalimden hesap sormadılar, onlar mücrimi adalet huzuruna çıkarmadılar. Onlar mazinin günahlarını tasfiye edemediler. Hırsızlardan, eşkiyadan milletten çalınmış milyarları geri isteyemediler. Kanunları, antidemokratik kanunları kaldırmadılar. Yenilerini eklediler. Hiç bir zaman kalem sahipleri bu günkü kadar aşırı mahkemiye düşmediler. Evvelkiler satılık kalemleri kullandılar, bunlar samimi kalem sahiplerini elde tutamadılar. Pahalılık, ıstırap eskisinden harp zamanlarından kat kat üstün oldu. Bunun neresini müdafaa edelim.

Milli iradenin ısrarla üzerinde durduğu mevzulara kıymet veremediler. Bozguncu, mürteci, vatan satan, kökü dışarda, kanun dışı farmasonluğa dokunmadılar. Fakat İslâm Demokrat partisini tarihe gömmek için her şeyi yaptılar. Milletin hassasiyetine zerre kadar ehemmiyet vermediler.

∴

Ve... Karşı karşıya gelerek döğüştüler... Kardeş kavgası, partizanlık, ümit kırıcı, tatsız bir mücadele.. Niçin? hangi doktrin, hangi umde, hangi dava için?

Hiç birisi için değil... Sadece sandalya ve post kavgasıdır bunlar.

Kendini bir dairei fasidede gören genç körpe türk çocuğu manzara budur işte.. Bundan sıyrılmalısın. Yalnız hak için çalışmalısın.. Son ümidi bu vatanın sensin. Ne o, ne bu... Kendini buna göre yetiştir. Yarına hazırlan. Ve buna lâyık olmağa çalış... Başka çıkar yolu kalmadı bu işin...

...aştan sonra kahramanan 9. Bl. den ancak 9 kişi kalmıştı. Ömer bey de üç yerinden yaralı olduğu halde savaşırken, dördüncü olarak almış olduğu yaradan sonra mecalsiz yerlere düştü. Kanı ile suladığı topraklara serildi. Yüzbaşının yere düştüğünü gören Yakup çavuş koşarak gelip yüzbaşıyı sırtına alarak gerilere götürmek istedi. Fakat ne yazık ki: Yakup çavuş da beynine isabet eden bir kurşunla şehit olmuştu. Geri kalan 7 - 8 kişi muharebe ede ede gerilerindeki Çamlı tepe sırtlarına çekildiler. Karaağaç köyü yeniden düşmanın eline geçti. Köye giren Yunanlılar henüz ruhunu teslim etmemiş olan kahramanlarımızı, bu arada Ömer beyin ayaklarına ip takarak fundalıklar arasında ve taşlar üzerinde bir hayli sürükledikten sonra getirip bir çam ağacına çarmıha gerdiler. İntikamlarını er meydanında erkekçe alamayınca kahpece hakarete başlamışlardı. Ömer bey baş aşağı bir zeytin ağacının dalında asılı dururken Yunanlılar buraya bir miktar odun yığarak üstüne bir teneke gaz yağı boşalttılar. Sonra Ömer beyin etrafına toplanarak hora tepmiye ve zafer şenliği yapmıya başladılar. Bu sırada kısmen şuurunu toplamış, gözlerini açmış olan Ömer bey etrafındakilere bir şey yapamadığı için canı sıkılıyor:

Civan merdanı milletile hazer kavgadan ey bidat
Eriv şimşiri zulmün ateşi hûni hamiyetten...
Felek her türlü cefasın toplasın gelsin
Dönersem kahpeyim millet yolunda bir azimetten

Mısraları dudaklarından dökülüyordu.

Bu sırada ümit edilmedik bir hâdise cereyan etti. Yarı baygın bir halde çarmıha gerili olan Ömer bey Çamlı tepe sırtlarından Karaağaç köyüne doğru bir takım kararıtların koşuştuklarını görür gibi oldu.

Kulağına boru sesleri geldi.

— Allahım hayal mi görüyorum diye mırıldandı. Biraz sonra yeniden kararıtlar gördü ve boru sesleri işitti. Yaralı aslan gördüklerinin ve işittiklerinin hayal değil, hakikat olduğunu tepeye dikilen kanlı dolu kırmızı bayrağımızın dalgalanmasiyle anladı. Son bir gayret sarf ederek kendisini topladı ve:

— Bayrağım. Kardeşlerim... Geliyorlar...

Diye haykırdı ve tekrar bayıldı. Biraz evvel etrafında toplanıp hora tepen ve kendi gürültülerinden etraftaki sesleri işitmiyen düşmanlar Ömer beyin bu hareketi ile etraflarına bakınca Türk askerlerinin yanlarına kadar sokulduklarını gördüler. Canlarını kurtarabilmek için her şeyi yerinde bırakarak çil yavrusu gibi dağıldılar ve kaçtılar. Köye giren kahramanlarımız baygın bir halde Ömer beyi çarmıhtan kurtardılar. Ömer bey hemen hastahaneye sevk edilerek tedavi edildi. İkinci İnönü savaşı işte böyle kahramanlık ve fedakârlıklarla kazanılmıştır. Ömer bey bundan sonra istiklâl harbinin bütün muharebelerine iştirâk ederek yine kahramanca savaşmıştır. Millet ve memleket yolunda çekinmeden kanını akıtan, şimdi Afyonda mütevazi bir hayat yaşıyan muhterem gazimizi hürmet ve minnetle yâdederim.

Bilhiyo;

1 — Kuvvayi milliye ruhu.

2 — Ömer bevin bize gönderdiği vesikalar ve mektuplar esas tutularak yazılmıştır.

Tahsin Ünal

www.ulkunet.com

H. Fehmi Ustaoğlu Diyor ki:

Beni bu millet seçti; Hiç bir kimse, hi çbir ma kam istifaya zorlıyamaz. Biz Allah için, millet için, Vatan için çalışıyoruz, Demokrasi demek vic dan hürriyeti, fikir hürriyeti demektir. Demokra-side zor yoktur. Karşımıza çıkanlar iman adamları, fikir adamları değil, zorbalar, yaygaracılardır.. «Asarız, keseriz» gibi tehditlere biz kulak asmayız.

Son zamanlarda adı bütün yevmi gazetelere manşet o-lan, hakkında bir çok başmakaleler yazılan Samsun Mil-letvekili Hasan Fehmi Ustaoğlunu üniversiteli arkadaşlar-la birlikte evinde ziyaret ettik. H. Fehmi Ustaoğlu bizi kapıda karşıladı «Buyurun» dedi. Ayakkaplarımızı çıka-rıp odaya girdik. Selâmlaştık. İşte Hasan Fehmi Ustaoğ-lu ile karşı karşıyayız. Bize mesleğimizi, mektebimizi sor-du; söyledik. Bana : «Sahi sen misin Serdengeçtiyi çı-karan, Hay Allah müstahakkını versin» gibi teklifsizce il-tifatlarda bulundu. Benim de kendisine «Sahi siz misiniz bunca kıyametlerin kopmasına sebep olan» diyeceğim ge-liyordu. Zira karşımdaki adam, bir varmış bir yokmuş gi-bilerden bir adamdı. Gayet mütevazı, kabuğuna çekil-miş, kendi halinde bir adam!.. Sözü ister istemez son za-manlardaki hadiselere naklettik. Olup bitenleri biz anlat-tıkça H. F. Ustaoğlu «Ya!..», «Ya!.» «Acaip! demek öyle şeyler oldu! demek gazeteler hakkımda başmakaleler yaz-dılar... İstifa mı, haysiyet divanı mı, telgraflar mı yok yok hiç birinden haberim yok»

Biz anlattıkça o hayretlere düşüyordu. Bizim hayre-timiz ise büsbütün artmıştı. Hasan Fehmi Ustaoğlu sanki Türkiyede değil de bambaşka bir dünyada, bambaşka bir alemde yaşıyordu.

İlk günkü Ulus ve Zafer gazetelerinin o küstahça ya-zılarından başka bir şey görmemişti. Bu yazıları da ken-disine Bafrada arkadaşları göstermişti. Gazetecilerin di-yordu: «Meslek ve meşrepletini bildiğim için fazla ehem-miyet vermedim».

Türkiyede Türkçe çıkmak mecburiyetinde kalan ma-son matbuatında devam eden, her biri bir edepsizliğin, ha-yasızlığın müsamahasızlığın birer şaheseri olan hücumlar-dan sözüm ona başmakalelerden kendilerine Türk gençli-ğinin temsilcisi süsü veren bir kaç gencin gençlik adına çektiği telgraflardan, yaptıkları beyanatlardan hiç mi hiç birinden haberi yoktu!..

O bu gürültüler olurken Bafrada, Samsunda kendi se-çim dairesinde vatandaşlarının dertlerini dinliyordu. Biz anlattıkça hayreti büsbütün artıyor «Allah Allah» diyordu. «Demek böyle şeyler oldu ha!..» Biz kendi kendimize gü-lüyorduk. Samsun Milletvekili bu bapta C. H. P. nin Ge-nel Başkanından daha sağırdı.

Son zamanlardaki gazetelerin «Kâşani Türkiyede», «Bu adamı yalnız Meclisten değil Türkiyeden atmalı», «Yobaz», «Yobazlar yobazı», «Yobaz diretiyor», gibi günlerdir ko-ca koca gazetelerde iri iri puntularla İnkilâp donkişotları-nın yaptıkları hücumlar demek boşa çıkmıştı. Zira karşıla-rında kâşani diye, yobaz diye bir hedef yokta. Bu selânik dönmelerinin Adalı Rum bozmalarının maksadı bu vesile i'le yeni canlı bir din düşmanlığı yaratmak, Ustaoğlunun şahsın da bu milletin imanına, vicdanına yeniden sövmekti. Hedef tuttukları adam da Milli Mücadeledenberi kaderi bu millet-tin kaderi, kederi bu milletin kederi olmuş, milletin sevgi-sini kazanmış ve milletin reyi le Milletvekilliğine seçilmiş mütevazi, sakin bir mü'min, bağrıyanık bir Türktü.

Ya ona inkilâpçılık, Atatürkçülük perdesi arkasında hücum edenler kimlerdi, kimlerdir?. Kısaca sıralıyalım.

Biri var, gençliğinin kısmı azamını hamamda geçir-miştir. Kemalist olmadan evvel hamamistlik pâyesine e-rişmiş, Süleyman Nazif merhumun ifadesiyle Hamam-ı Şen-gülün bitmez tükenmez bir sermayesi olmuştur. Moskova-da komünist, Romada faşist, Ankarada Kemalist olan bu dünyalık adamı ve onun dünyasını bilmiyen varmıdır?

Bir diğeri: Hamamistin kalktığı yere oturan, bir gaze-tenin başına geçen Kart herif, bir ittihat ve terakki artığı, bıkmaz, usanmaz, utanmaz, bir din düşmanı, mukaddesat düşmanı.. Üç devir yaşıyan bir hortlak!.. Üç devrin kiri kat kat katmer katmer üzerinde, Akdenize düşse, Akdeniz Karadeniz yapacak kadar kirli ve mülevves olan bu adamın üç devir içinde her şeyi değişmiş yalnız ve yalnız mukad-desat düşmanlığı değişmemiştir...

Bir diğeri: Rum dönmesidir. Bütün sermayesi rapor-taj, Holivud sinema sahneleri, aşk, cinayet, ihanet reklâm-ları.. Bu mefluç ve çürümüş adam yanaşmalariyle birlikte basma kâğıt tüccarlarının başında gelir.

Bir diğeri: Adı gibi yepyeni, terütaze yahudilik ve masonluk kokar. Karaborsacılıktan gazeteciliğe yükselen, Atatürkçülük ve inkilâpçılık perdesi arkasında kopkoyu, kıpkızıl bir din ve mukaddesat düşmanlığı yapan bu madr-abaz başlıbaşına bir âlemdir.

Vatansız vatanisti ve onun Ankara şeriki Zaferist'i anlatmaya, bunların sahiplerini, başyazarlarını sayıp dök-meye lüzum yok.. Ayaklarına vatanın tozu bile bulaşma-yan bu asker kaçaklarının demokrasi yaygaracılarını bütün millet biliyor..

Olup bitenleri Samsun Milletvekiline uzun uzun anlatı-yoruz. Yukarda da izah ettiğiniz gibi zavallının hiç bir şey den haberi yok... Konuşmamız «Büyük Cihad» gazetesinde çıkan makaleye geliyor. Hasan Fehmi Ustaoğlu bu maka-leyi niçin yazdığını, bu yazıdan maksadının ne olduğunu şöyle anlatıyor :

«Efendim, Çorum ve Ankara kongrelerinde delegeler birçok haklı metalibatta bulundular. Demokrasi devrinde, müslüman bir memlekette böyle şeylerin vukuu zaruri ve tabiidir. Kadınlara verilen vâsi serbesti fuhşa ve ahlâksız-lığa yol açmıştır. Lüks, israf, dans, güzellik kraliçesi in-tihabı gibi şeyler içtimaî hayatımızı, müslüman Türk ah-lâkını derinden derine yaralıyor. Gazetelerin birbirleriyle yarış edercesine bastıkları, teşhir ettikleri çıplak kadın re-simleri gençliğimizin ahlâkını ifsad ediyor. Çorumda de-legeler işte bu gibi rezaletlerin önlenmesini, kaldırılmasın-ı istemişler, gayet haklı bir istek. Bir de baktık ki: Yeni İstanbul, Dünya ve emsali gazeteler bu türlü teklifler ya-pan vatandaşlarımızı «Yobazlık», «Mürtecilik», «Gerilik» le itham ediyorlar. Bütün bunları Atatürkçülük maskesi altında yapıyorlar. Bu gazeteleri bana gösterdiler. Çok üzüldüm. Bana çok dokundu. Bu milletin yerli, köklü bir ferdi sıfatiyle bir müslüman Türk olarak ve nihayet Milli mücadeleyi yapan bu milleti kurtaran ruhu iyi tanıyanlar-dan, bilfiil bu mücadelenin içinde bulunanlardan biri ola-

www.ulkunet.com

rak mezkûr makaleyi yazdım. Elbette bu milleti kurtaran evvel Allah sonra millettir. Bir milletin kurtuluşunu bir adama hamletmek o millete yapılan hakaretlerin en büyüğüdür. Bizi o kurtardı, o olmasaydı olmazdık ne demek? kaldı ki ben makalemde Atatürk'e dil uzatmış da deyilim. Kemal Paşanın Milli Mücadeleye yaptığı yardımları biliyorum. Ben Atatürk inkilâbı perdesi arkasında oynanan oyunlara temas ettim. İnkilâp adı verilen, gerek içtimai, gerek iktisadî gerek askeri sahada millet ve vatan için hiç bir fayadsı olmıyan garp metaı müzahrafattan bahsettim. Milletin bunlara medyun olmadığını yazdım. Bu bir fikirdir, bir hakikattır. Tarihî bir hakikattır. Bu mesele üzerine ciddiyetle durulacağı yerde Atatürk'ü siper ederek dinimizden baskıların kaldırıldığı bir devirde bu demokrasi devrinde yeni bir din düşmanlığı yaratmak muhakkak ki bir kastımahsus eseridir.

Demokrasi demek, vicdan hürriyeti, fikir hürriyeti, kanaat serbestisi demketir. Biz Demokrat Parti teşkilâtına bunun için girdik, bunun için çalıştık. Demokraside zor yoktur. İllâ şöyle düşüneceksin, şunu seveceksin, falan fikirleri benimsiyeceksin gibi bir şey yoktur. Dinimiz de böyle emreder İslâmda zor ve zorbalık yoktur. Onun içindir ki İspanyadan engizasyon mezaliminden kaçan yahudiler bizim memleketimize sığınmışlardır. Hoşgörürlük (To-le rans) gibi umdeleri ecdadımız bundan bin dört yüz sene evvel tatbik etmişlerdir. Biz asla mürteci değiliz.. Asıl mürteci ve yobaz onlardır. Hiç bir fikre, hiç bir münakaşaya tahammül edemiyorlar. Karşımıza fikirle, kanaatla çıkmıyorlar. Sizin anlattığımız gibi «yobaz» «mürteci», «sefil», «rezil» gibi bir takım küfürlerle çıkıyorlar. Böyle demokrasi olmaz. Ne yazık ki aleme demokrasi dersi veren gazeteciler bu gibi şeylere hem vasıta oluyor hem de bizzat bu cinayetleri kendileri işliyorlar. Fakat onların mezhep ve meşrepleri bizce malûm..

Bazı gazete ve şahısların millet adına konuşarak bizi istifaya dâvet ettiklerini söylediniz!. Biz bu meclise C.H.P. devrinde olduğu gibi tâyinle gelmedik. Şunun bunun kayırması, lütfuyla seçilmedik. Bizi millet seçti millet!..

Gençler... Tıpkı milli mücadele sonunda olduğu gibi bir taktik karşısındayız. Milli Mücadelenin bir şehitler ve gaziler mücadelesi olduğunu kim inkâr edebilir? Nasıl ki o zaman memleket kurtulduktan sonra, din adamları asılmış, kesilmiş, susturulmuşsa şimdi de akılları sıra milletle zerre kadar alâkası olmıyan bu adamlar bunu yapmak istiyorlar. Demkorat Partiyi iktidara getiren, C.H.P. yi yere seren gayreti ve bu dâvanın mümessillerini tasfiye etmek istiyorlar. C. H. P. iktidarı din düşmanlığı yaptığı için kaybetti, bunu herkes biliyor. Şimdi de Demokrat geçinen bazı gafiller aynı sakim yola sapmak istiyorlar. Bizi tasfiye etmek öyle mi? Güleriz onlara!. Biz bu milletin gerçek temsilcileriyiz ve millete dayanırız, onlar gibi yahudi sermayesine değil... Bu meclise kendilerinin reklâmı ve ihsanıyla gelmiş değiliz.»

Samsun Milletvekili Hasan Fehmi Ustaoğlu bu mesele hakkında böyle diyordu; ve çok doğru söylüyordu. Kendisine bazı gazeteler sizin İslâm Demokrat Partisine mensup olduğunuzu yazdılar; buna delil olarak da İslâm Demokrat Partisinin Nâşiri efkârı olan «Büyük Cihad» gazetesinde yazı yazmanızı ileri sürüyorlar. dedik. Milletvekilimiz bu sualimizi şöyle cevaplandırdı: «Türk Milleti Müslümandır; Türkiye bir islâm memleketidir. Bu memlekette kurulacak her partinin İslâmi bir hüviyeti olması icabeder Demokrat Parti bir müs'üman partisidir; amma isminin başında islâm kelimesi yokmuş, bu bir şey ifade etmez. Biz bu partiye meb'us olmak için falân girmedik. Beni zorla mebus yaptılar. Ben politika adamı değilim, Allah adamıyım Sırf bu işe Allah rızası için giriştim. D.P. ye İslâmiyeti tutacağız dedikleri için girdim. Başka bir partiye girmek aklımdan bile geçmedi. Biz Türküz verdiğimiz sözde duruyuz, dönmeyiz. Zira dönme ve gazeteci değiliiz. İslâm Demokrat Parti diye ortada bir şey yok. Makalelerimin «Büyük Cihad» gazetesinde çıkmasına gelince: Samsun benim intihap dairemdir. Bu gazete orada çıkıyor, yazılarımı onun için bu gazeteye verdim. Beni İslâm Demokrat Partisinin bir adamı gibi göstermek istiyen zihniyeti ve bu kurnazlığı anlıyorum. Onlar beni bu isnat ve iftiralarıyla Demokrat Parti içinde yalnız bırakmak istiyorlar. Eğer bu işte muvaffak olabilirlerse «Biz işte müslümanları böyle tasfiye ederiz» diyeceklerdir. Haysiyet divanına verildiğimi söylüyorsunuz.. Bundan haberim yok.. Hoş... Ben Heysiyet kırıcı bir şey yapmadım. Partiden ihrac olunsam bile yalnız değilim.. Allah ve Millet bizimle beraberdir.. Ben yalnız onlara hesap vermek mecburiyetindeyim. Biz tehditlerden, yaygaralardan yılacak insanlar değiliz!.. «Asacaklarmış, keseceklermiş!» Biz bunlara kulak asmayız» dedi ve kesti..

Samsun Milletvekili bunları söylerken öyle sakin, öyle teklifsiz bir hali vardı ki sanki bir köy odasında, bir köy hocasiyle konuşuyorduk.

Arkadaşlardan biri Ulusta Hüseyin Cahidin Kâşani Türkiyede başlıklı makalesinden söz açarak «Efendim size kâşani diyorlar» dedi. Hasan Fehmi Ustaoğlu «Kâşani de kim» demesin mi!.. Anlattık. Garp Emperyalizmini İrandan sürüp çıkaran adam. İranın meclis reisi. «— Ya dedi.. Hakikaten..» Galiba Hasan Fehmi Ustaoğlu bundan bir şey anlamadı. Belki de «Kâşaninin» kim olduğunu bilmiyordu. O kendi memleketinin, kendi imanının, kendi kendinin adamıydı. Harici âleme ait bütün seslere âdeta kulaklarını kapamıştı. Kendi vicdanının sesini dinliyordu.. Onun teşkilâtlı, korkunç bir irticaın başı gibi göstermek istiyen din düşmanlarını isminin ve yazısının etrafında koparılan kızılca kıyameti düşündüm, bir de bu adamın sessiz sâkin, bir şeyden haberi olmıyan halini..

Hem ağladım, hem güldüm.. Kendi kendime, demek Hasan Fehmi Ustaoğlu bu imiş dedim.. Okuyucularıma olduğu gibi vaziyeti anlatmayı kendime bir borç bildim. Ustaoğlunun yanından ayrılır ayrılmaz bu yazıyı yazdım. Mesele bundan ibarettir. Hakikat budur. Gerisi hepsi yalan, hepsi tezvir, hepsi iftira, hepsi isnattan ibarettir.

Serdengeçti

Muhterem okuyucularım: Biz H. Fehmi Ustaoğlu ile 15 Ekim 1952 akşamı, kendisi Bafradan döner dönmez konuştuk. O zamana kadar Milletvekilimiz hiç bir gazeteci ile konuşmamış, hiç bir gazeteye beyanatta bulunmamıştı. Mesele dallanıp budaklanınca, sürümcü, seviyesiz, bazı gazeteci müsvetteleri sureti haktan görünerek H. Fehmi Ustaoğlunun evine kadar gitmişler, bu iman ve memleket adamını, kendilerine has cıvık, yılışık ifadelerle alaya almışlar, söylemdiği şeyleri söylemiş gibi göstermişler, yalancılığın, sululuğun, kısaca gazeteciliğin her türlüsünü yapmışlardır. H. F. Ustaoğlunun şahsı, şahsiyeti, fikirleri burada yazdığımız gibidir.

www.ulkunet.com

Milletin Atatürk İnkilâbına medyun bulunduğu aslâ doğru değildir.

3 Ekim 1952 81. sayılı Büyük Cihad gazetesinden

Samsun milletvekili Hasan Fehmi Ustaoğlu'nun birçok gürültülere sebep olan makalesini aynen alıyoruz:

Çorum kongresinde delegelerin islâmi mutalebatı ve hükümetin kongreyi hoşnut edemiyen cevabi beyanatı üzerine Vatan gazetesiyle Halk Partisi mün tesibi gazetelerin bu mütalebatı tahkir ve tezyif eden yazılarla mukabelesi gazetelerde okunduktan sonra Türkiyemizin iç hastalığı biraz daha teşhis edilmiş oluyor.

Delegeler bu mütalebatı mucip sebep'erden mücerret olarak ortaya koyuyorlarsa da elbette zihinlerde bu mutalebatın esbabı mucibesi mevcuttur. Delilsiz dâva mesmû olmaz, dâvanın kuvveti delilin kuvveti nisbetindedir. Şu halde bu millî mütalebatın gerekçesi biraz teşrih ve münsifane mülâhaza edilmelidir.

Bu muhterem delegeler demek istiyorlar ki Cumhuriyet idaresinin kurucusu, yegâne; birinci reisicumhur olduğu ve milletin Atatürk inkılâbına borçlu bulunduğu iddiası asla müsellem ve doğru değildir.

Bundan başka boş ve haksız söz olamaz. İstiklâle müstehik ve hükümeti hakkaniyet ve adalet esasını temin eden şekilde kurmağa hakkı olan âmili mücadelede harekâtı milliyeye saik olan gayedir.

Mücadelei milliyenin başında ulema ve ümerayı askeriye olarak ordunun ve bütün mil'etimizin gayesi kitabı mukaddesimize imandan aldığımız ve bütün tarihimiz boyunca; halefen anselef: Tevarüs ettiğimiz gayemiz hıfzı din, hıfzı nefis, hıfzı akıl, hıfzı ırz, hıfzı maldan ibaret bir gayei islâmiyyedir.

O zaman baş kumandan da Müslümanlarla beraber camilerde el kaldırıp dua ve ibadet ediyordu. O zaman bu Atatürk inkılâbı adı verilen şeyler kimsenin zihninden geçmiyordu. Böyle bir inkılâp tasavvurunda bulunanlar olsa da ağzına alamıyordu. Belki o kabil kimse'er zaferden ümitsiz ve İngiliz casusluğu yapıyor idi. Binaenaleyh:

Zafer ve muvaffakiyet; sırf müslümanların gayret ve hamiyyetine ve bütün mahrumiyetlere rağmen aşk ve şevkile gayeleri uğrunda bezlimal ve can eden mü'minler'n imanına ve maz'umane dua ve tazarrularına rayigan buyurdular.

Bilârz baş kumandanlık mevkiinde başkası da olsa idi yine bu netice binaenaleyh: Gaye ve millî metalibimizi payimal edecek ve gittikçe milleti istihaleye uğratacak olan ve bununla beraber ne istihsalâtımızı artırmağa, ne iktisadiyatımızı düzenlemeye, ne hazinemizin açığını kapamağa ve ne millî müdafaamıza kuvvet olmağa yaramıyan bu inkılâp eserleri denilen şu dans, güzellik kıraliçesi müsabakası gibi ciddi ve fayda'ı olmıyan şeylerin kaldırılmasını istemeye ve hükümetimizin de alâkasını çekmeye elbette hakkımız vardır.

Sonra hükümetimiz antidemokratik kanunların kaldırılacağını vâd etmişti. Bu kanunlara dayanan gayri caiz ve gayri me'nus şekil ve manzaralar devam ettikçe hükümetimizin milletimizi maddeten kalkındırmak, istihsalâtımızı artırmak ve bilcümle imar ve ıslah hususundaki takdire şayan faaliyeti bir çoklarınca tenkit ve inkâra uğruyor.

Hatırlatmak istiyoruz ki; bugünkü iktidar milletimizin arzedilen metalibini ihtiva eden prensipler, kanunlar getirsin ve iki cihetten şerefle vazifesine devam etsin, şimdi bu mütalebatı arzettikten sonra bir de muhalif gazetelerin şu sözlerine cevap verelim. Diyorlar ki: Bize Amerika yardımı ve Avrupa birliğine pakta kabulümüz demokrasi usulünü kabulümüzden dolayıdır ki; buna binaen her fikir cereyanına hürriyet verilecek ve Atatürk inkılâpları da serbest olacaktır. Biz deriz ki; demokrasi cebir ve tahakkümü kaldırmak mânasına ve iki kısma ayrılmaktadır.

Biri aklın, mantık ve maslahatın ve vicdanı millînin kabul ettiği hasenat kısmıdır ki; böyle iyiliklerin önüne ne şef ve ne de başka bir şey engel olamaz. Bu bizim tamamiyle kabul ettiğimiz şeydir.

Bir kısmı da aklın, maslahatın ve dürüst vicdanın icap ve iktizasına uygun değildir. O ancak medeniyet eğlenceleri, nefs arzularıdır ki; buna göre garp ta serbest olan her şey; şarkta da serbest olmak icabetmez. Bu kabil şeylerin şarkta da serbest salıneye çıkmasından garip bir şey kazanmadığı için şarkın bu hususiyeti ile alâkadar olanlar büe vardır. Binaenaleyh: Yardım ve pakta kabul ile bu şeylerin hiç bir münasebeti yoktur. Hem de bu yardım ve pakta kabul bize mahsus ve imtiyaz mahiyetinde de değildir. Esaslı icaplara dayanılmış ve bir çok devletlerle beraberlik yapılmıştır.

Bilhassa coğrafi mevkiimiz ve askerlik âlemindeki şan ve şehametimiz en başta gelen sebeplerdendir. H. Partili gazetelerin ham bir takım mülâhazaları şayanı iltifat değildir.

24 Eylül 1952

Çorum D. P. İl Kongresinde alınan kararlar

1 — İlk ve Orta Okullarda Kur'an okutturulmasının temini,

2 — Mahkemelerde Kur'an üzerine el basarak yemin edilmesi

3 — Gazetelere mayolu kadın resimlerinin konulmasının yasak edilmesi

4 — İmansızlık timsali olan dansın ve balolara gitmenin men'i

5 — Memurlara çocuk zammı, ölüm tazminatı verilmemesi,

6 — Güzellik kraliçeliği rezilliği ve müsabakasının önlenmesi.

7 — Komünist yahudi emperyalizmasının tuzağı olan Mason Cemiyetlerinin lâğvedilmesi.

www.ulkunet.com

D.P.ve Halk Vicdanı

Millet Adnan Menderes'i seviyor; neden? «Dinimizi baskıdan kurtardık» dediğinden. «Sağcılarla solcular, bir arada harman edilemez, bu memleket sağcılardan hiç bir zaman zarar görmemiştir» dediğinden. «Zorla polis ve jandarma kuvvetiyle inkılâp olmaz, demokrat bir idare bunu tasvip edemez» dediğinden. Bu ve buna benzer, şimdiye kadar hiç bir devlet adamının ağzından böyle sözler duymadığından dolayı bu müslüman halk Menderes'i seviyor. Müfrit C. H. P. liler bir tarafa, baştanbaşa bütün Anadolu bu fikirde.. Menderes mümin gönüllerin en derin yerlerinde sessizce alkışlanıyor. Müslüman bir Türk çocuğu, bir Anadolu çocuğu olarak, ve bu kitlelere hitap eden, onlardan her hafta yüzlerce mektup alan, bu suretle geniş halk kitlelerinin kanaatlerini öğrenmek imkânını bulan bir insan olarak bunu söylüyorum, yazıyorum.

Yalnız şunu itiraf edelim ki zaman zaman şüpheye düştüğümüz de oluyor, acaba.. Acaba.. Acaba.. Şüpheden bir türlü kurtulamıyoruz. Acaba Menderes siyaset mi yapıyor? Büyük Doğu niçin kapatıldı? Serdengeçti askeri mahkemeye niçin verildi? Çorum - Ankara kongrelerinden halkın vicdanından, halkın imanından kopan dilekler nasıl ört-bas edildi.. Mademki demokrasi var, mademki bu idare halk idaresidir. O halde, bu istekler baştakilerin fikrine uysun uymasın, onlar milletin isteğini yerine getirmekle mükelleftirler. Halkın isteği nedir, kötü bir şey mi?

Halk bir sürü kepazeliklerin önüne geçilmesini, inandığı, bağlandığı mukaddes kitabının mekteplerde okutulmasını istemiş. Memurlara her vesile ile verilen zamların kaldırılmasını istemiş. İlâhî adaletin tecellisini istemiş.. Rusya'da dahi menedilen çıplak kadın teşhirinin önüne geçilmesini istemiş..

Kadınların dairelerden yavaş yavaş tasfiyesini istemiş.. Hepsi yerinde, hepsi haklı istekler.. Bunların irtica ile ne alâkası var. Kadınların iş hayatından çekilmesi hususunda bugün dünyanın bir çok yerlerinde kuvvetli cereyanlar var. Bu fikri ağır başlı âlimler müdafaa ediyor. Dünyanın medenî milletlerinin bir çoğunda, mahkemelerde yemin, mukaddes kitapların üzerine yapılıyor.

Bizde böyle bir teklif yapılınca kıyametler kopuyor, İstanbul'un bütün basma, kâğıt tüccarları, Ankara'nın beslemeleri de dahil, muhalif, muvafık bepsi bir ağızdan bas-yorlar feryadı: İnkılâplar elden gidiyor! İrtica var.. Haydi Çorum'a: Çorumlular siz böylesiniz, siz şöylesiniz? Çek babam çek! Onlar nutuklarla, gazetelerle halk vicdanını sustura dursunlar, Biz, bu vatanın öz çocukları yeter artık! Yeter... diyoruz. Bu Müslüman Türk milleti kendi sesini ne zaman duyuracak? Kendi nizamını ne zaman kuracak?!. Seçenlerin fikri başka, seçilenlerinki başka.. Bu hal daha ne vakte kadar sürecek yarabbil Baş başka, kuyruk başka.. İşte Halk Partisi bunun için yıkıldı. İbret almalısınız ibret. Vicdanlardan baskıları kaldırdık diyen Menderes nerdesin!. Millet evvel Allah sonra sana dayanıyor. Sana bakıyor. Göster kendini... Bu memlekette demokrasi ya vardır ya yoktur. Bunun ikisi ortası olamaz. Biz olduğuna kaniiz. Bekliyoruz. Yüzümüzü kara çıkarma!

SERDENGEÇTİ

Hiç bir yerden, hiç bir suretle ilân kabul etmez!

Açıklamalar

1) Bazı okuyucularımız (15-16) sayımızdaki «Yaşa be Menderes» başlıklı yazımızdan dolayı bizim D. P. ye girdiğimizi zannetmişler. Biz başlangıçta millete verdiğimiz sözü tutuyoruz. Hiç bir partiyle, hiç bir gûna alış verişimiz yok... Tâ ilk sayılarımızdan beri şunu söyledik durduk.. İçinde bulunduğumuz çıkmaz parti ve partiler meselesi değil. Zihniyet meselesi, iman meselesi, ahlâk meselesidir. Yeni zihniyet, yeni kadrolar, yeni kafalar istiyoruz. Yeni partiler, patırtılar değil.

Tâ 1948 de çıkan 5 inci sayımızda «Neler neler yapmadılar» serlevhalı başmakalemizde şöyle diyorduk: «Artık iş iyice çığırından çıkmış bulunuyor. C. H. P. bu derde derman olmaktan çok uzaktır. Zira kendisi bizzat hallolunması lâzım gelen bir derttir. Bu buhran ve hüsranları diğer partiler dahi önliyemiyeceklerdir. Mesele siyasi partiler meselesi olmaktan çıkmıştır. Büyük içtimaî bir ıslahata, kökten bir değişikliğe ihtiyacımız var.» demiştik. Yine aynı şeyi aynen tekrar ediyoruz. İçinde bulunduğumuz ağır, müşkül meseleyi ne partiler, ne patırdılar, ne nutuklar, ne mitingler halledebilecektir. Hayır.. Onun için biz hiç bir partiye girmedik. Girmeyiz, girmiyeceğiz.

Biz iman adamları, fikir adamlarıyız. Bütün partilerin üstündedir bizim dâvamız. Bu, Allah - Millet - vatan dâvasıdır. Kim dâvamıza yanaşırsa, desteklerse biz onu severiz. Kim dâvamızdan uzaklaşır, bizi köstekleriyse ona söveriz.

Duyduk, anladık, gördük ki, Adnan Menderes (samimî, gayri samimî onu Allah bilir). Cumhuriyet tarihinde görülmemiş bir hüviyetle karşımıza çıktı. Mason ricalinin ve mason matbuatının bütün baskısına rağmen «Dinimizi baskıdan kurtardık, Türkiye bir islâm devletidir. İslâmiyetin bütün icaplarını yerine getireceğiz» dedi. Siz bana diyeceksiniz ki getirdi mi? Sen söze değil işe bak!. A canım kardeşim: Bu selâvat getirmek kadar kolay değil ki! C. H. P. nin de, M. P. nin de başında bulunan dinsizler adamı irticayı açıkça Müslümanlığı okşamakla, Müslümanları yüz vermekle itham ediyorlar..

Siz zannedermisiniz ki Adnan Menderes yalnız başmadır, her istediğini yapacak durumdadır. Dünyanın bir halini düşünün. Bu hal içinde Türkiye'nin halini düşünün, Türkiye'nin hali içinde D. Partinin halini düşünün, D. Par-

Ankara D. P. İl Kongresinde alınan kararlar

1 — Kadın memurların tasfiye edilmesi

2 — Ömer Bilenin H. Bayramdaki vaızlarının Radyo ile neşredilmesi

3 — Mason locaları ve cemiyetlerinin kapatılması

4 — Memurlara çocuk doğum ve ölüm zamlarının verilmemesi

5 — Okullarda din derslerinin ehil kimselere verilmesi

6 — Ayasofya camiinin cami haline gelmesi

www.ulkunet.com

YAŞASIN DEMOKRASİ!

Beş Mahkeme

Ağır Ceza, Hafif Ceza – Askerî Mahkeme, Asgarî Mahkeme –
Toplu Basın, Dağınık Basın – Demokrasi bize hasım!...

Yine mahkemedeyiz! Adımız yine mübaşirlerin dilinde soyadımız yine sanık oldu!..

Hürriyet için, milletin hakları için, mücadele ettik de ne oldu sanki.. Yine mahkemedeyiz, yine adımız mübaşirlerin ağzına düştü. Hem de ne mahkemeler.. Suya cıvık demişsin, göğe taş atmışsın, sıçanın kuyruğuna basmışsın, doğru mahkemeye... Her gün bir polis, her gün bir celp.. Bizimle mütemadiyen uğraşan Serdengeçti'nin her satırında, her kelimesinde, her noktasında suçlar arı

---

tinin hali içinde Adnan Menderes'in halini düşünün. Ya canım kardeşim: Bu 5 vakit namaz kılmak, tesbih çekmek, başa bir bere geçirivermek kadar kolay iş değil ki... Onun için sizden müslüman kardeşlerim sizden Allah aşkına, Peygamber aşkına şunu rica ediyorum: Davamızı tutan adamları az da olsa bir kıyıcığından da tutsa,, ulu orta, şurada burada kötülemiyelim; dedi kodu yapmıyalım. Hadi Menderes gitti. Yerine kim gelecek? Sorarım size kim? Var mı adamınız? Bu kimin ekmeğine yağ sürer?

Ben ne yazmışım ki, bana tarizlerde bulunuyorsunuz? İşte mecmuam, işte yazım: Menderes'in islâmiyet lehinde söylediği sözleri naklederek «Yaşa be Menderes» dedim. Bu sözleri söylediğin için yaşa. Bizden oldukça, sağ oldukça yaşa! «Arkadaşlar bu millet hiç bir zaman sağcılıktan zarar görmemiştir. Sağla sol bir arada harman edilemez dediğim için yaşa! Daima sağ kalasın. Sağ olasın.

Sağ, sağcılık, solculuğun komünistliğin tam aksi, bize mukaddesatçılara, dindarlara, milliyetçilere verilen isimdir. Menderes sağcıların aleyhine de kanun çıkaralım diyenlere karşı, T. B. Millet Meclisinde sağ cepheyi tutmuş ve yukardaki sözü söylemiştir. Bu sözleri söylediği, bizi tuttuğu için yaşa dedik: Geber mi diyecektik yani.. Ham sofuluğu idraksizliği bırakalım. Aklımızı başımıza toplayalım.

Şu satırları yazan din kardeşinizin D. P. ile zerre kadar alâkası yoktur. Biz muayyen bir adamın veya muayyen bir partinin para ile dalkavukluğunu yapan beslemelerden değiliz. Beslenmeye de, desteklenmeye de ihtiyacımız yok!

Hiç bir kula kulluk etmeyiz. Yalnız Allaha kul olanlara kul, Allah yolunda yürüyenlere yol oluruz. Menderes'i bugün biraz tutuyorsak davamızı benimsediği içindir.. Biz kalender insanlarız. Asgarî şartlar içinde bir işkembe çorbasiyle günlerce, aylarca çalışabiliriz.

İçki bilmeyiz, israf bilmeyiz, kumar bilmeyiz. Dervişane bir hayat sürüyoruz... Mükellef sofralar, mükellef makamlar istemeyiz. Sadece istediğimiz, bir şey var: Bize mücadele hürriyetini versinler. Bizi serbest bıraksınlar. İstediğimiz bu.. Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlarmış. Koğsunlar. Koğulmaya razıyız. Fakat doğruluktan ayrılmaya asla!.. Hiç bir yerin yeminlisi, kölesi, kulu değiliz.

yarı C.H.P. den kalma bir müddeiumumi daha doğrusu bir müdde-i hususî yardımcısı var. İsminin son hecesiyle hitap etmek istediğim bu zat, bulunduğu mevkii elindeki kanunları bize karşı bir intikam aleti olarak kullanmakta 4 - 5 ay evvel, çıkan mecmuamızı dahi yeniden gözden geçirerek, bizi türlü iftiralar ve isnatlarla, sanki sivil mahkemeler hakkımızdan gelmemişler gibi askerî mahkemelere vermekte, bu suretle, müddeiumumi değil, ne yaman bir müfteriiumumî olduğunu göstermektedir. «İstler» gurubunun tahrikatı ile harekete gelen bu adam bizi hangi suçla itham ediyor biliyor musunuz? Millî mukavemeti kırmak, milliyetçilik, mukaddesatçılık aleyhinde neşriyatta bulunmak suçuyla!.. Aman yarabbi gülermisin, ağlarmısın; susarmısın, söylermisin... Suç delili: Serdengeçtinin 17 sayısı... Bu sayının üzerindeki resim. Resmin altındaki dört satırlık manzume.. Çevir kapağı.. ikinci sayfadaki «Tarikatları D. P. idare ediyormuş!» başlığını taşıyan, Milletvekili Abdurrahman Boyacıgillere verdiğimiz cevap... Bu cevabın Bediüzzamana taalluk eden kısımları..

Sonra üçüncü sayfamızda, çerçeve içindeki «Ayasofya» başlıklı yazımız. Bu yazımız da millî mukavemeti kırıyormuş (!) Tam 14 gazete ve mecmua tarafından iktibas edilen, bir çok tebrik telgrafları ve mektupları aldığımız bu yazı... Fethin, Fatihin ruhunu, ecdat ruhunu şahlandıran bu yazı... Milliyetçilik aleyhinde imiş, millî mukavemeti kırıyormuş!..

Aman yarabbi!. Aman yarabbi!.. İnsanın çıldıracağı geliyor!.. Bizim tam tersimiz olan bir isnatla mahkemeye, hem de askerî mahkemeye verilmek.. Muhal!.. Hayatımda bu kadar mahkemeye verildim, bu kadar sanık, tanık olarak sorguya çekildim; böylesini görmedim. Şaka yaptığımı sanmayınız. Evet ben Serdengeçti askerî mahkemede sorguya çekildim. 4 ay evvel çıkan 17. sayıdan yukarıda zikrettiğimiz yazılardan dolayı..

Canım böyle şey mi olur diyeceksiniz amma oldu işte!. Ben de halâ şaşkınlık içindeyim; bir yanlışlık olduğu kanaatındayım. Beraat edeceğime kati olarak kanaatim var. Zira isnat edilen suçlar, tam karşı cephenin solcu cephenin işliyebileceği

www.ulkunet.com

suçlardır. Bütün mücadele hayatımız, adım adım, bütün yazılarımız satır satır, hece hece, üzerimize atılan böyle seni bir iftirayı reddedecek durumda.. Hele suç delili diye ortaya atılan yazılarımız kendi kendini, hiç bir yardım olmadan müdafaa edecek durumdadır. Hatta müdafaaya bile lüzum yok!.. Berat edeceğimiz muhakkak.. Yalnız bizi bizi üzen askerî mahkemeye verilişimiz!. Biz C.H. P. devrinde bile —tabutluklar faslı müstesna bu yazdığımız yazılardan değildi— Askerî mahkemeye verilmedik. O kadar sert, taarruzi ifadeler kullandığımız halde... Bu tepeden verilen bir emir midir; Öyle ise diyeceğimiz yok! Yaşasın demokrasi.. Şimdi şu satırları yazarken birisi gelir beni tevkif edebilir. Yarın da ipe çekerler.. Ben de niçin, neden gibilerden hiç bir sual soramam. Nasıl sorabilirim ki,

Tam manasıyla millî, kahramanlık hislerini canlandıran, Fatih, fetih ruhunu şahlandıran, şehitlerden, gazilerden bahseden bir yazımızdan dolayı mahkemeye veriliyoruz?..

İnşaallah böyle tepeden inme gibi bir şeyler yoktur. Biz her ne pahasına olursa olsun demokrasiye ve her şeyin son dayanağı olan adalete inanıyoruz.

Genç demokrasimizin mesuliyetini omuzlarında taşıyanlara şunu ihtar ederiz ki; hiç bir menfaat gözetmeksizin ilân paralarına ilâmı aşk etmeksizin, Allahtan başka hiç bir yere dayanmaksızın, bin bir çile, bin bir fedakârlığı göze alarak çıkarmıya devam ettiğimiz Serdengeçti, bir takım 14 Mayıs 1950 intikamcılarının düşmanlığını üzerine çekmekte, bu adamlar ellerinde bulunan kanunu bir intikam aleti gibi kullanmaktadırlar. Serdengeçti gibi Türkiyede 50-60 bin, bütün besleme neşriyatın hepsinden çok okuyucusu olan, yeni nizamı şiddetle, menfaatsız, adeta delicesine müdafaa eden C.H.P. devrinde hapishanelerden hapishanelere sürülen, bir adamın D.P. zamanında da mütemadiyen hırpalanması, askeri mahkemelere verilmesi hayra alâmet değil.. İktidar bastığı dalı farkında olmadan kesiyor. Yahut kesenleri görmüyor. Balta, herhalde mesul mevkide bulunan, itimat ettiğimiz devlet adamlarının elinde değil... Milletin menfaatını, hürriyetini baltalayanların elinde... Önümüzdeki günlerde cereyan edecek hadiseler bize darbenin nereden geldiğini gösterecek!. Bekliyelim...

Biz her şeye rağmen, sağ cepheyi, sağ duyuyu temsil eden Adnan Menderes ve arkadaşlarına, milletin iradesiyle teşekkül etmiş T. B. Millet Meclisine itimat ediyoruz. Bu türlü hareketlere bir son verilmesini istiyoruz.

Buyurun!

Şu işgüzarlığa bakın! C. H. P. devrinde olduğu gibi yine yüksek vekâletler, yüksek bakanlıklar bizimle meşgul olmıya başadılar. İşte vesika!... Dâva Dosyamızda demokratik bir vesikaya rastladık. Bu vesikanın bir suretini çıkardık, aynen neşrediyoruz:

T. C.
Hükûmeti
C. Savcılığı
Sayı : 3 - 8367

Toplu Basın Mahkemesine

26/8/1952 yıl ve esas 952/6755. sayılı Serdengeçti sahibi Osman Yüksel hakkındaki duruşmanın kısa zamanda ikmal edilerek sonunun bildirilmesi yüksek bakanlığın işarına atfen rica olunur.

7/952

C. Savcısı
Nafiz Yamanoğlu
5726

Yüksek Bakanlık Ankara Cumhuriyet Başsavcısı Nafiz Yamanoğluna emir vermiş, Yamanoğlu'da, Matbuat dâvalarının bakıldığı Toplu Basın Mahkemesine Bakanlığın bu emrini tebliğ ediyor. «Duruşmanın kısa zamanda ikmal edilmesi» ne demek? «Sonunun bildirilmesi ne demek?» Bu alâka, bu mühimseyiş benimseyiş nereden geliyor? Mahkemeler müstakildir. İsterse evvel bitirir, isterse sonra... Bu emir, bu ikaz bu rica, bu müdahele nereden geliyor? Niçin yapılıyor?!...

Adeta şu herifi bir an evvel derdest edip hapishaneye atın der gibi bir ifade kullanılmış!...

C. H. P. yi işte bu zihniyet yıktı. İbret alalım ibret... Tepeden inmeyi, tepeden bakmayı, bırakalım artık!. Zavallı Demokrasi senin yolunda kendini feda edercesine mücadele edenlerin adı yine «sanık» oldu!... Asıl sanık ve mücrimler devri sabık yaratmıyanların sayesinde kollarını sallıya sallıya gezdikleri halde sana inananlar, sana güvenenler yine sanık sandalyalarında...

Ayıp ve günah...

Bizi, bir Müdde i hususî, davamızın, gayemizin tam zıttına olarak müstehçen neşriyat yapmakla itham etmiş, mahkemeye vermişti. Allaha şükürler olsun ki, bu badireyi de atlatmış bulunuyoruz. Berat ettik!. Haksız olarak toplatılan gazetelerimizi tekrar alacağız, bağrıyanık tekrar çıkacak. Okuyucularımıza müjdeleriz.

SERDENGEÇTİ

Nerede, ne zaman çıkacağı belli olmaz! Fakat muhakkak çıkar!... Bir çıkar! pir çıkar!...

www.ulkunet.com

Allahın Gazabını Üzerine

Britanya takım adalarından Anadoluya kadar uzanan Roma imparatorluğunun en büyük şehirlerinden biri olan Pompeyi, bundan 2000 sene evvel Vezü'nün infilâk etmesi de kızgın küller altında kalmıştı.

Galyaditörlerin akıttıkları esir kanı ile çılgınca eylenen, Ponpeyililer kalplere korku veren «Vezü» yanar dağının *indifadan evvelki yerlerin altından* gelen sesleri duyamamışlar. Bu sesleri duyan köpekler sokaklardan şaşkın şaşkın kaçışmışlar; bütün mahlukat bir takım acayip sesler çıkarmaya başlamış. Yerlerin altından korkunç gürültüler gelmiş kuşlar kendilerini oraya buraya çarparak uçuşmuşlar ve şehri terketmişler.

Pompeililer Vezü Yanardağının sesine alışık olduklarından bir felâket olacağı akıllarına gelmemiş, bunu her zaman olan zelzelelerden biri sanmışlardır. Fakat *hararet gittikçe artmış*, sesler artmış, nihayet koca dağ iki kor halinde ortasından yarılmış.. Şehre gökferden taşlar, sıcak küller yağmış; lâvlar akmış... sular ısınmış, seller halinde sokaklardan lâvlar akmış!..

Neden sonra Vezü yanardağı sükunet bulmuş; fakat koca şehirde bir damla hayat kalmamış, *şehir küller* ve kızgın lâvlar altında kalmış...

Bağzı tarihciler bunun o zaman Hıristiyanlara yapılan mezalimin Allahın gazabını davet etiği mütalâasında bulunurlar. O zamanlar *putperest* Roma, ehli kitap olan Hıristiyanları diri diri ateşlerde yakıyor, arslanlara parçalatıyordu.

Gazabıilâhiyi üzerine çeken bu şehir halkı ahlâksızlığın, sefahetin her türlüsünü yapıyordu. Pompeililer yatarak yemek yerler, yemek yedikleri yerde alenen *cinsi* münasebette bulunurlar, imparatorları karıları için saraylarına damızlık erkekler alır, kendileri de beyendikleri oğlanlarla Tanrılar adına nikâh kıyarlardı.

İşte müverrihler Ponpeiye böyle bir zamanda ateş yağdığını rivayet ederler Pompei şehrinin bu acı akibeti üzerinden ancak asırlar geçtikten sonradır ki tarihin derinlerine gömülen bu şehrin üzerindeki lâvlar ve küller kaldırılmış. O zamanki hayat olduğu gibi meydana çıkarılmıştır.

Şimdi her şey asırlarca önceki gibidir. Sokaklar, evler, dükânlar, hattâ dükkânlardaki eşyalar bırakıldığı gibi, öylece yerli yerinde duruyor.

Bu tarih, felâket ve ibretlerle dolu şehri gezecektik. Kale kapısında *bizi* gezdirecek olanlar bekliyorlardı. Araba ve soförü dışarda bırakarak, 2000 yıl önceki dünyaya girer gibi Ponpei şehrine girdik.

Şehre Granit taşlarla döşeli, kenarları bal peteği şeklinde örülmüş, geniş bir merdivenle giriliyor. Methalde *ilk* sokağın ağzında, çalgı çalan ilâhi söyliyen kızlara rastladık etraflarını halk sarmış, delikanlılar kızların çalgı ve ilâhilerine göre oynuyorlardı.

Meğer bu gün bayrammış. Napoli tatil yapıyormuş.

Ponpei müzesini ziyaret ettik. Müze yüzlerce ziyaretci ile dolu idi. Gördüğümüz antika eşyalar arasında Ponpei'ye ait olanlar çok meraklı şeylerdi. Ponpeilerin şarap kadehleri büyük, su tasları küçüktü.

Mihmandar billûr renkli bir tüp için

— *Göz yaşı tüpleri;* dedi.

Sual bekliyen gözlerle bize bakıyordu. Öğretmen bayanlardan biri atıldı.

— Ne tüpü.

— Göz yaşı tüpü.

Sonra şöyle izah etti. Kadınların silâhı gözyaşlarıdır bilirsiniz. Pompey kadınları göz yaşlarını bu tüplerde biriktirirlerdi. Göz yaşları bir tüpü doldurdumu yenisine geçilirdi.

Size Ponpeyi kadınlarını nasıl anlatayım?. Bunu anlamak için bu sıcak *iklimin insanı olmalısınız. Şimalli* bir ziyaretcimizede aynı şeyi anlatmıya çalışıyordum. «Pompeyi kadınları çok ateşlidirler» dedim. Ziyaretcim «hastadırlar» dediğimi zannetmiş. Üzüldü. Bu havali de tatbik olunan tıbbi tedbirler hakkında izahat istedi.

Size şunu anlatmak istiyorum ki Pompeyili kadınlar öyle 3 erkekle 5 erkekle tatmin edilir cinsten deyildir. Mihmandarımızın «beni takip edin» dedi. Bizi köşedeki bir camekânın önüne götürdü. Kutuda her boydan erkek uzvu vardı.

Tabii rengini vermek içinde boyanmışlardı. Bağzılarınada dip tarafından birer kordon geçirilmişti. Kordonsuz olan erkek uzuvlarıyla kadınlar kendi kendilerini tatmin ediyorlardı. Kordonluları kadınlar süs için boyunlarına asarlarmış. Boynunda böyle bir kordon taşıyan kadın, *eş* ararmış ve *bu* çok muteber sayılırmış..

Daha ötede gördüğümüz bazı heykellerin ilk bakışta ne mâna ifade ettiklerini anlamak çin Pompeyili olmak *gerekirdi. Köpeyini* üstüne çekmiş bir kadın heykeli gördük; zevkten damarları gerilmiş kadınlık duyguları içinde baygın yatıyordu. Şehvet ifadesinin mermer parçasıyla böyle işlenebileceğine hiç ihtimal vermedim. Bunu bir sürü hareketler takip etti. Hemen hepsi başı arkaya düşmüş azgın kadınları temsil ediyordu. Kadın ve erkekliğe ait işaretleri tam bir nisbet dahilinde şekillendirmekte mahzur görmemişler. Başka bir bölümde musiki aletleri vardı. Yalnız başına dahi Roma'yı temsil edebilen «Harp» lar ve adını *bilmediğimiz* bir çok çalgı aletlerini geçerek, Pompeiye ateş yağdığı sırada küller altında kalmış insanların bulunduğu yere girdik. Yatağında yatarken yanmış gebe bir kadın var. Küllerle asırlardan beri öyle muhafaza olunmuşki, tek bir parmak kemiği dahi yerinden *oynamamış. Derisi* ve bütün aletleri kül renkli kil manzarası almış. Yalnız ayak parmaklarından birisinin etleri dökülmüş. Kadının yüz mimiklerinde ve vücut şeklinde ateşle yanmanın ızdırabı vardı.

Diyer bir erkek, diz çökmüş elleriyle yüzünü ateşten saklama telâşı içerisinde yanmış. Acılar içerisinde ağzı açık kalmış.. dişleri pırıl pırıl.. Erkeğinde hiç bir uzvu noksan deyil.

Küller altında kalan bu şehirde her yol umumhaneye çıkıyordu... mihmandarımızın, *umumhane olarak* çizdiği yer, aşağı yukarı şehrin dörtte birini kaplıyordu.

Yolumuz çok sürmedi. Umumhane kapısında Üniformalı bir memurla karşılaştık. Memur her girmek istiyen turist kafilesine gayrı ahlâki sayılan bağzı şeyler görmekten müteessir olup olmıyacaklarını soruyordu. Mihmandar :

— Bu turistlerin hepsini içeriye sokmaya yarıyan psikolojik bir usuldür dedi.

Kendisi, *bunca sene turist* kafilelerinden hiç bir kadının dahi buraya girmeyi reddettiğini görmemiş. Umumhaneye çıkan yolların en işlek yollar olduğu, yolların fazla aşınmışlığından belli idi. Yol kenarlarında içerisi şarap mahsenleriyle dolu depolara rastladık. Mihmandarımız bu günah yerlerinde *100* kadar şarapbane olduğunu söyledi.

Pompeyiyi gezmeğe gelmiş olan herkes burada... Bir evden çıkıp, diğerine gi-

www.ulkunet.com

Çeken Şehir (Dehşet)

riyorlardı. Büyük bir haneye girdik. Bir salon etrafında iki sıra odalar vardı. Herbirinin kapısı üzerinde bu gün yapılmış gibi açık renkli insan resimleri vardı. Resimlerin altını mihmandar okuyordu :

— Grek Stili.
— Roma Stili.
— Gal Stili.
— Bergama Stili.
— Kartaca Stili.

Her resim bir tarz cinsi münasebeti gösteriyordu. Gelen müşteriler bu resimlerden hangisini beğenir, ise, kapısına vurur içeriye girermiş. Binlerce yıl önce, binlerce defa kapısı çalınmış odalardan birini açtık. Kapının karşısından yerden yüksek bir yataklık vardı. Oda duvarları yine renkli resimlerle süslenmişti. Bunca yıllar boyunca hiç bir şekilde bozulmamış olan bu resimler, otlardan ve muhtelif çiçek usarelerinden çıkarılan boyalardan yapılmış. "hiç solmıyan bu boyaların terkibi halâ bilinmiyormuş" diyorlar. Bu resimlerde ve heykellerde görmeye alıştığımız o acemi ve kırık çizgilerle, o kaba gösterişten eser yoktu. Kadın ve erkeğin bep belden aşağı mevzuları ele alınmış...

Muhtelif vaziyetleri gösteren resimlerde hareket ve zevk ifadeleri gayet barizdi.

Duvarda alt alta çizilmiş çizgilerin ne olduğunu sorduk. Bunlar veresiye yapanların çizgileriymiş. Parası olmıyan hovardalar, her gelişte kendi hanesine bir çizgi çizermiş. Ben bir hanede bunlardan tam 43 tanesini saydım!...

Küçük bir oda önünde bayanları durdurdular. Buraya yalnız erkekler girebiliyorlardı. 2000 yıl önceki Pompeyililerin zavallılıklarından ibaret dersi almaya gelmiş olan turistler itiraz ettilerse de, giriş bileti kesen müze müdürü ayak diredi. Nihayet yalnız biz erkekler girebildik.

Öyle şeyler gördük ki şeytanın aklına bile gelmez. İnsanın hepsine lânet edesi gelir.

Girip çıkanlar parmakları ağızlarında hayretlerini gizliyemiyorlardı. Bu mahalde oğlanlar ve onları kadınlara tercih edenlere ayrılan yer, bu hastalığın Pompey'de nasıl bir salgın haline geldiğini gösteriyordu. Bir deyil, beş deyil, on deyil, sayısız evler önünde çift çift erkek başları gördük. Şimdi o zamanın meşhur simalarından Vettiislerin evindeyiz. Şık ve büyük sokak kapısından girince antreye açılan geniş bir salon başlıyor.

Diyer taraftan da salon evin havuzlu bahçesine açık. Evin içi kamelyalarla süslü, bahçenin ışıklarıyla aydınlanmıştı gün ışığında açık havadaymışız gibi her şeyi görebiliyorsunuz. Sol tarafta bir bekleme odası vardı. Ötede büyük kabul odası. Bu büyük ve yüksek bir oda idi. Yerleri siyah beyaz mermer karelerle döşenmişti. Burası Vettis'in hususî kabul odasıdır. Bunun karşısında, biraz daha küçük diyer bir oda. Bu, da kardeşininki.. İkisininde oda kapıları önünde büyük demir kasalar var. Vaktiyle bunlar mücevharatla doluymuş.. Vettis'in kapısı önünde ki kasa, kardeşininkinden daha büyük ve daha ağır. Pompeyli meşhur banker Vettis'in meşhur kasası işte budur. Bu kasa vaktiyle rakiplerine gözdağı vermek için işte böyle orta da durumuş.. Vettis'in kasasını dolduran Vezü yanardağı olduğunu söylerler. Vezünün her indifaında bir çok evler harap olurken evini yeniden yaptırmak için Vettis bu insafsız bankere koşarmış. Biri yıkmış, biri yapmış, biri yapmış, biri yıkmış. Vettis ile Vezü adeta halkı birlikte soymuşlar.

Vettis bunlarla da kalmıyarak esir ticareti yapmış. Fakat Vezü ortağına kızmış. Onu alt etmek için öyle bir galeyana gelmiş ki bu kıyamette Vettiste gitmiş. Serveti de.

Banker Vetts'in muhteşem kabul odasında kapılardan biri kusma odasına açılıyor. Burası demir parmaklıklarla çevrili az çukur, taştan bir sandukadır. Vettis kasası dolduktan, karnı doyduktan sonra ne yapsın. Tekrar tekrar yemek için bir nevi macun ile yediklerini buraya boşaltır ve yeni yeni sofralara otururmuş. Kusma tarihlerin kaydettiği gibi o zaman, Roma'da bir âdetti.

Zengin Romalılar tekrar yiyebilmek için tavuk tüyü ve bir nevi macun ile kusarlardı.

Sofraya her oturuşlarında kusmak için zengin Pompeyliler gümüş tepsiler ve büyük kaplar kullanırlarmış. Vettis de heybetimle mütenasip olsun deye bir böyük kusma tası yaptırmış. Bu oyuk taş yıllar yılı Banker Vetis ve arkadaşlarının boşalttıklarıyla dolmuş taşmış. Bağzı taribciler kızgın lâvlar Pompeyi üzerine yağarken Vettis belki de kusuyordu diyorlar.

Vettis misafirlerine kadın ikram edermiş.

Banker kusma taşı yakınında sofra kurar etrafında esir kadınlar dolanır döğdürdüğü esirlerin feryatları arasında yer içer kusarmış. Harem hayasız resimlerle, heykellerle süslenmişti. Her taraf köpekleşen cinsi arzular, sapıtmış zevklere ait resimlerle süslenmişti. - Köşede kendisini temsil ettiği söylenen bir heykel vardı. İçi boş olan bu heykel şarap fıçısı vazifesini görüyormuş. Bangeri temsil eden bu heykelin tenasül uzvundan başka yerinde delik yoktu. Misafirlere şaraplar buradan doldurulmuş.

Evin mutfağı ikinci bir ev kadar büyüktü. Yumruk kadar bir midenin emrindeki bu mutfağı gezenler insan hırsı ve iştihasının ne doymaz bir şey olduğunu bir defa daha görmüş olurlar.

Koca koca kazanlar onun için kaynamış. Ocaklar onun için yanmış. Sonunda da demir kasalarının içindeki milyonlarla birlikte Vezü'nün ateşleri içinde kül olmuş gitmiş. Tıpkı zindanlarında ki bağrışan esirlerden her hangi biri gibi.

Bankerin yatak odasına kadar olan her yeri gezdik. Mahremiyetini perde perde yırttık. Bayram şekerliği gibi bütün dostlarına açık bulundurduğu haremi kusma tasını, şarap fıçısını, demir kasaları.

GÜLÜMSER

Kız, senin adın ne, gel doğru söyle
Dudağın gülümser, gözün gülümser.
Hafif hafif esen bahar yeliyle
Yaşmağın gülümser, yüzün gülümser.

☆

Bu âşıklık taç gibidir başımda
Duvağa bürün de süzül karşımda
Mektup yollamışsın bana düğümde
Kâğıdın gülümser, yazın gülümser.

☆

Saçlarını gül yüzüne yayınca
Yanına gelsem de baksam doyunca,
Gezip dolaştığın yollar boyunca
Hayalin gülümser, izin gülümser.

☆

Seni tenhalarda gördüğüm zaman
Öyle şenlenir ki gözümde cihan...
«Gülümser» se bu şiiri okuyan
Kafiye gülümser, vezin gülümser.

Âşık CEVDET

www.ulkunet.com

HEYKEL

Mezara heykele ait bütün bu velveleler
Bekan için mi hakikat? Meramın oysa heder
Evet, bütün beşerin hakıdır beka emeli,
Fakat bu hakkı ne taştan, ne leşten işlemeli.

Mehmet AKİF

Heykel, san'atkârın san'at dehasiyle yoğrulduğu zaman akan su, kabaran deniz, bitmeyen çağdır. Emellerin dirildiği, güzellerin vurulduğu, gıhıka-ya erildiği dem. Şiir gibi asırların kulâğına akseder, şarkı gibi nesilleri mest eder.

Bir taşın kıvrımında bin arza yatar, bin sevdayı bir büklüm hatırlatır. Bir nakış geçmişin özlemini gönüle işler, bir dalga tarihten neler uyandırır, ne sezişler? İnsan, heykelde biraz ölmezlik işler; nesilden nesle kalan bir devam nişanesi.

Heykel bu: San'at dehasıyla göklere açılmış el. Donmuş fakat çok canlı bir ahenk fiskıyyesi.

Heykel bu: Güzelin ve güzellik aşkının rümuzu. Ezel ve ebed sevdasının bir mermer parçasında, bir tunç dalgasında şahlanışı.

Heykel, çağları aşan bir san'at vasıtası; fani insanın ölümsüzlüğe hasreti.

Heykel bu; İnsanları dalâlete süren bir kurbağ değil, Heykel putlaştırılan *taş değil*, *Heykel* Vicdanlara, sapıklığa dikilmiş baş değil, Heykel her köşe başına, her meydan her menfeze rekzolunmuş aç değil, Heykel übudiyet sebebi, heykel israf sebebi, heykel dalkavukluk sebebi, *heykel nesilleri* şaşırtmaca sebebi değil. Heykel insanların putlaştırılması değil Heykel aç Vatan çocuklarının, ayıp yerlerini örtmekten aciz zavallıların kemikleri üzerine *dikilmiş*, her görüşte vicdanları sızlatan sapıklık değil Heykel her cıvık, cılk elin millet kesesini, millet terini, millet vicdanını kurban edeceği tepegöz değil.

Artık yeter! Yarın nesillerin soracağı bu israf bitsin artık. Açların süründüğü, işsizlerin bunaldığı, masum çocukların zavallı hıçkırıklarının bir akis bırakmadan söndüğü, bir yılda 50.000 veremlinin öldüğü bu talihsiz memlekette yeter bu cinayet. Akıtılan denizler, toprağa vakitsiz düşen milyonla bakımsız, biilâç biçare cesedin kurbanlığı yetmiyor mu?

Bu dalâlete ne zaman bir son verilecek?

Toprağa dökülüp taşlaştırılan servetler milyonla açı doyurur, kimsesizi giydirir, bunalmışlara iş bulur, medrese kapılarında sürünen, dertlenen nesilleri kurtarır. Kütüphanesiz ilim talibine nûr olur, gözlerinin feri sönmüş ilim adamına ışık olur; bir değil bin hayra madar olur...

Yılda *1.890.000* küsur liranın (B. M. M. de bir milletvekilinin izahatı sırasında verdiği korkunç rakkam!) çiçek olup, çelenk olup, döküldüğü heykelleri.. Ya bunların imali için sarf olunan *servet?*..

Tarihin kat'i hükmünü vermesine nice yılın kâfi gelmeyeceği, fani ve elbet kusurlu insanlar uğruna milletten, saçı bitmemiş yetimden çalınan servetlerin hesabı tutulmuş mudur? tutulmuşsa meblâğın neler yapabileceği düşünülmüş müdür? Şimdi viraneleri şenlendiren bu baykuş misali taş, mermer, alçı, tunç.. yığınlarının neslimize ne şeref verdiği araştırılmış-mıdır?..

O, Kötülüye kötülüye bitiremediğimiz, inkâr etiğimiz mâziden, ecdattan ibret alalım, ibretler..

Milletin her kuruşunu, milletten kazandığı her kuruşu yol köprü, çeşme, medrese, şifahane, mektep, aş evleri, cami, han, hamam, kervansaray, su yolları... yaptırmakta, açları doyurmakta, fukarayı giydirmekte..... Sarf eden, Rab'bin rızasına, sadece Allah'ın rızası için hayra talip ecdada; binlerce minnetle anılmaya lâyık o imânlı, şerefli atalarımıza bakalım. Onlardan *ibret* ve nümune *alalım*. Helâl kazanılmış hayırlı kazancın feyiz ve bereketine talip olalım. Yoksa asırların kiri ve kanı ile mazlûm milletlerin rızkından sağılmış bedava servetleri taşlara, *heykellere dökmeyelim.*

(Hiç olmazsa san'at değeri olan ve kendi milli, dehaları mahsulü ve tarihlerin kıymetlerini tasdik ettiği millî kıymetleri adına ve mamurelere; *bizim gibi milyonla ve her türlü* medeni imkân ve geçimden mahrum fukara, harap nalezarlara değil!) beis görmeyen sapıklık merkezlerine değil! Kaldı ki garbın en köhne, en sapa mevkii *dahi* bizdekinin tam aksine ilim ve fennin, içtimaî hayırlı müesseselerin bütün bereketile, hizmetlerile donatılmıştır. Bir zamanlar ozanların, aşıkların, velilerin, zahidlerin, evliyaların, garplı, şarklı seyyahların yoksul talebelerin, müridlerin... yiyecek, içecek, barınak derdi çekmeden koca imparatorluğun bir bucağından öbür bucağına göç edip oymak, oymak misafirliklere gittiklerini ve bunu gayet tabii addettiklerini düşünürsek devrin gani gönüllülüğü, bereket ve zenginliği, içtimaî bağlılığı karşısında neslimizin ve zamanımızın hissen ve maden fakirliği, cimriliği (hiseti) ve bereketsizliği, içtimaî alâkasızlığı dehşetle ürperilecek bir durumdur.

Önce açlarımızı doyuralım, çıplaklarımızı giydirelim, veremlilerimizi, *trahomlularımızı*, *sıtmalılarımızı* kısaca envai türlü hastalarımızı, millî hastalıklarımızı devâlandıralım, içtimaî hizmetlerimizi yoluna ve düzene koyalım, ordumuzu asrın en mütekâmil ve imanlı bir kuveti haline getirelim, millî güven ve bütünlüğümüzü sağlama bağlıyalım, ondan sonra düşünürüz.

Heykel dikmek, dalkavukluk etmek, istediğine tapınmak.... bunlar sahiplerine ait, isteyen evinin bahçesine, taraçasına, damına, bacasına her köşesine heykel diker, put diker ve isterse diker; *istediğinin dalkavukluğunu* (Kendine benzetler arasında) icra eder.

Şunu hatırımızdan çıkarmamak mecburiyetindeyiz ki, millî serveti, milletten ve bu topraktan kazanılmış servet*i hiç bir surette ameli bir değeri* olmayan işler, taşlara döküp saçmaya, işret meclislerinde, sefahat âlemlerinde alabildiğine sarfetmeye de asla hak ve selâhiyetimiz yoktur; Türklüğümüz ve İslâmlığımız bunu emretmektedir, bu böylece bilinmelidir.

Öyle abideler dikelim ki bir el, bir sel, bir çığır onu sürükleyip götürmesin. Öyle anıtlar dikelim ki bir zamanlar olduğu gibi eserlerimiz asırlarca hattâ yabancı Avrupa ilim ocaklarında meş'ale olup yansın, kitaplar olup okutulsun, bir kemanın, bir kubbesinin hendesesini tetkik için ilim gereksin, gökleri delen gönüllere işleyen nurûdihana şeref versin.

Bize şan veren ün veren budur, ancak bu olabilir, yoksa mânâ ve mahiyetle tam bir ecnebi olan haykel değil!..

(İslâm Türk) Sabri BAKİ

www.ulkunet.com

«—Hendesî düzgünlükten mahrum, caddeleri dar ve çarpık bir şehire uçaktan baktığınız zaman, bütün yolları mermer bir satıh üzerine cetvelle çizilmiş gibi düz, biçimli ve pürüzsüz görürsünüz. Mesafe eğrilikleri siler, yamrulukları düzeltir, girinti ve çıkıntıları törpüler. Uzaklık bütün kusurların himayecisidir.

Tanzimattanberi, Batı medeniyetine de böyle kuşbakışı, uzaktan ve bep turist gözüyle baktığımız için, onun bütün maddi ve mânevi değerlerini bir hendesi düzgünlük ve mükemmellik içinde gördük. Meselelerinin hepsini halletmiş, hedefleri belirli ve metodları sabit, nereden geldiğini ve nereye gittiğini çok iyi bilen rahat bir dünya karşısında olduğumuzu sandık. Bize göre Batı demek, varlık ve hayat muammalarının bütün anahtarlarını cebine koymuş, açılmadık hiç bir sır kapısı bırakmamış ve kemalini bulmuş bir anlayış, kültür ve teknik nizamı demekti. Biz de o dünyaya adımımızı atar atmaz, meselelerimizin hepsini bir çırpıda hallediverecektik.

Buna inananlar hâlâ devrimcilerimizin ve aydınlarımızın çoğunluğunu teşkil ederler. Batıyı hâlâ kuşbakışı görmektedirler. Onun buhranlarını 1929 - 30 ekonomi buhranı gibi geçici bir şey, sebep olduğu cihan savaşlarını ârızî birer tekâmül çırpınışı sanırlar. Onun bugün Ondokuzuncu Yüzyılın sonunda mutlak hakikat sandığı inançlarının çoğunu tasfiye ettiğini, endüstri devriminden beri başına üşüşen meselelerin göz kararttıcı çapraşıklığı içinde bir ideal buhranı geçirdiğini ve kendi medeniyetine verdiği yanlış mânayı değiştirmeğe yöneldiğini düşünmezler.

Batının buhranları, solcu politika filozoflarının görebildiklerinden ibaret değildir. Şüphesiz endüstri devrimi Batıyı evvelâ bir sosyal adalet ve işçi problemi ile karşı karşıya getirdi. Çalışanla çalıştıranın kazanç nisbetsizliği, demokrasinin verdiği hürriyete ve sadece hukukî eşitliğe rağmen, fakir ve zengin sınıfların hayat şartları arasındaki affedilmez fark, makul bir sosyalizmden, kendini ilmî sanan hayalî Marxizm'e kadar çeşitli ideolojilerin doğumunu hazırladı.. Ekonominin, halâ müsbet bir bilim değeri kazanamamış olmasına rağmen, insanın hayatındaki rolünün küçümsenemiyeceğine herkesi inandırdı. Böylece günlük fikir tartışmaları arasında iktisadî problemler de karıştı.

Bütün buhranları arasında, sosyal ve iktisadî meselelerin geniş ölçüde yer aldığına süphe yoktur. Fakat bütün bu buhranların kökü, Ondokuzuncu yüz yılın ortasındanberi Marxistlerin gördüklerini iddia ettikleri şey, yâni ekonomi realitesi değildir. İnsanın kâinat bütünü ile münasebetini anlayışı, varlığa ve kendi kendine verdiği mâna, tarihin hiç bir ânında istihsal münasebetlerinin bir neticesi olmamıştır. Bunun en büyük delillerinden biri, eski çağlardan zamanımıza kadar dünyanın ekonomik bünyesi tamamiyle değiştiği halde felsefî düşünce problemlerinin aynı kalması, hattâ bunların aydınlanması için kullanılan akıl, sezgi ve iç müşahede metodlarının da büyük bir değişikliğe uğramasıdır.

Düşüncelerinin prensibinde materyalist hâlâ eski Yunan materyalistidir; mistik hâlâ eski Hint misstiğidir; şüpheci hâlâ antik dünya şüphecisidir. Ekonomi amilinin insan düşüncesini temelinden değiştirdiği iddiasını bütün fikir tarihi yalanlamaktadır.

Bilâkis, Marxizmi temelinden çökerten hata budur ve bilâkis, buhranların buhranı, ekonomi, ahlâk, estetik, hukuk, politika ve ideoloji buhranlarının müşterek âmili halinde bugün açıkça görünen buhran, insanın kâinat bütününe, varlığa ve kendi kendine mâna vermekte çektiği müthiş sıkıntıdır. Batı bu gün işte böyle bir metafizik buhran, ana buhran içindedir. Artık her hakikati maddeye bağlayıp çıkan üstünkörü bir felsefî düşünce konforundan mahrumdur. Görülüyor ki, bir yandan bir çok ihtiyaçları karşılarken, öte yandan yeni bir çok ihtiyaçlar yaratan faydacı makine medeniyetinin verdiği ümitler boşa çıkmaktadır. Kendi kendinden başka hedef tanımayan ve Allahından uzaklaşan insanı müthiş bir boşluk duygusu ve korku sarıyor. Bir gün soğuyacağı ve içinde hayattan eser kalmıyacağı sanılan bir arz üzerinde, bütün bu muazzam kâinat yapısının hiç bir gayesi yoksa, niçin ve kimin için çalıştığımızı sormak ve cevap alamazsak, günümüzü gün etmekten başka hiç bir şeyle uğraşmamak lâzımdır. Fakat insanı sayısız tabiat unsurları arasında tesadüfün maskarası haline sokan bu fanilik duygusuna artık Batı isyan ediyor ve bugün, olanca metafizik hamlesiyle bu dar ve güdük hayat anlayışını değiştirmeğe can atıyor. Her tarafta mânevi şuurun yeniden doğuşu bundandır.

Evet, içinde bulunduğumuz asır, Avrupa düşüncesinin kendi kendini en çok tenkidettiği ve hırpaladığı bir devirdir. Batı dünyası, fizikten metafiziğe kadar bütün bilim dallarının geçen asırda mutlak hakikatler sanılan prensiplerini altüst etmeğe kadar giden yeni hakikatlerin sarsıntısı içinde, muazzam bir zekâ buhranı, bir ruh buhranı geçirmektedir. Zamanımızın bütün büyük düşünürleri, bu buhranın, bize yepyeni bir çağın eşiğinde olduğumuzu zannettirecek kadar derin olduğunu kabul etmekte müttefiktirler. Buna bir apocalyptique devir, bu çağ sonu devri gözüyle bakılıyor.

Gerçekten de, geçen asrın sonuna kadar, Avrupa düşüncesini temellendiren prensipler değişmektedir. Başlıca bilim dallarını kısaca gözden geçirelim: Evvelâ, doğru bilimlerin şahı fizik.

Relativité nazariyesinin klâsik zaman - mekân mefhumlarına getirdiği büyük yeniliği pek iyi bilirsiniz. Bilirsiniz ki rölativist fizikte zamanı ve mekânı ayrı ayrı kadrolar gibi düşünmeğe imkân yoktur. Bunun ikisini birbiri içinde, eriterek Einstein'in mekân - zamanında veya Minkowski'nin kâinatında olduğu gibi, her müşahede edenin kendi mekânını ve zamanını da cauper etmesi lâzımdır.

Fakat bu görüş, büyük bir yenilik getirmekle beraber, gene klâsik fiziğin zaman - mekân kadrosu içine girer. Asıl inkilâbı yapan ve klâsik anlayışı kökünden söküp atan Quanta nazariyesidir. Tam bu asrın başında Marx Planck, bugün dalga mekâniği adı verilen bilim şubesinin ışığı altında fiziğe yepyeni ufuklar açmıştır. Bilhassa Heisenberg'in incertitudes'lerden sonra kuantom aksiyonunun taallûk sahası içinde zaman-mekân kadroları ile onların içinde geçen dinamik vakalar arasında bir bağlantı bulunduğundan kimsenin şüphesi kalmamıştır. Artık biliyoruz ki, bir cisme zaman ve mekân içinde aynı anda hem belirli bir hareket, hem de belirli bir yer atfetmek mümkün değildir.

Bu Millet Neden Ağlar?

Çıktı

Yazan : Osman YÜKSEL

www.ulkunet.com

Dalga mekaniğinin korpüskül ve dalga ikizliği üzerinde, klâsik biyolojiyi ve psikolojiyi bile yeni istikametlere götürebilecek sürprizlerinden bahsetmeğe vaktımız yok. Yalnız şu kadarını söyliyebiliriz ki · Quanta fiziği, dışarı dünyanın seyircisi halinde, onun yalnız tesiriyle yetinen klâsik fiziğin görüşünden ayrıdır. Dışarı dünya ile onu müşahede eden arasındaki münasebet, yalnız dışarı dünyaya değil, müşahede edenin ölçülerine de bağlıdır ve geçen asırda en objektif ilim sandığımız fizik, bu objektiflik karakterinin büyük bir kısmını veya tamamını kaybetmiştir. Artık o donmuş bir kâinatın karşısında pasif bir seyirci değildir. Exacte bilimlerin kıralı fizik, artık müsbet olmak vasfından da uzaklaşmış, bilhassa mikro-fizikle certitude'lerden çıkıp ihtimaliyetler kategorisinde hakikat aramağa başlamıştır.

Bu muazzam inkılâp, geçen asırda materyalizmin ve pozitivizmin dayandığı prensiplerin mutlak olmadığını gösterdi: Objektiflik, muhakkaklık (sertitüd) ve determinizm, artık bir belki dünyasından başka bir şey olmıyan mikro - fizik alemin vasıfları olmaktan çıkmıştır. Bu büyük devrime paralel olarak fizyolojide, antropolojide, paleontolojide, hekimlikte, psikoloji, metapisişik felsefe ve metafizikte de Ronösanstan Ondokuzuncu asır sonuna kadar gelmiş inançları yakın devrimlere şahit oluyoruz.

İnsan beyni ile düşünce arasında, problemlerin problemi adı verilen münasebet meselesi yeni bir safhadadır. Artık şuuru ve düşünceyi insan beyninin bir ifrazı yahut bir gölge hâdise telâkki eden nazariyeler, beyinde şuurun, muhakemenin, hafızanın yerini tayin eden localisation faraziyeleri toptan iflâs etmiştir. Zamanımızda son derece ileri giden Noro-Sirürji (sinir cerrahlığı) nın yeni anatomo - klinik müşahedeleri gösteriyor ki, insan beyninde şuurun merkezi zannedilen hypotalamique bölge, bazı hastalarda, ağır ilerliyen beyin yaraları veya timörlerle baştan başa harap olduğu halde bu hastaların şuurunda esaslı bozukluklar görülmemiştir. Materyalizm bu sahada da 19 uncu asırdaki gururunu kaybetmeğe mahkûm..

Antropoloji (insan bilgisi), geçen asırda, insanı yalnız hayvan olarak inceliyor, onu tabiatın geri kalan kısmiyle münasebetinin dar kadrosu içinde anlıyordu. Antropoloji «insan nevinin ırk çeşitleri, tekâmülleri ve türlü çevrelere uygunlukları bakımından bir monoğrafisiydi.» Tamamiy'e tabiatçı (naturalist) bir espriye dayanıyordu. Bazı ruh ve zihin hayatının yüksek şekilleri fizyolojik hayatın madde ve iklim şartlarında yeter izahını buluyordu. Kozmolojik veya Zoolojik vasıflarını alan bu klâsik antropolojinin yanında, bugün, insanı hayvan serilerinin bir devamı olarak değil, yeni ve transandant bir düşünce hâdisesi olarak inceliyen bir antropoloji noolojik de doğmuştur.

Bu bahiste, tamamiyle bana ait bir görüşü izah etmek isterim.

Biliyorsunuz ki Darwin, hayat mücadelesinde, çevreye daha iyi intibak eden, daha mükemmel ve daha kuvvetlilerin daha zayıflardan fazla yaşamak şansına sahip olduğunu göstermiş ve buna «Tabii seleksiyon» adını vermiştir. Fakat bu, dışarıdan bir müdahale olmadıkça böyledir. Meselâ benim şu gözlüğüm olmasaydı, miyopluğum yüzünden sizin uzakta bulunanlarınızı göremiyecektim. Fakat sun'î vasıtalar, yani insan zekâsı, tabii seleksiyonu önlemektedir. Tababet olmasaydı, çeşitli hastalıkların sakatlıyacağı bir çok insan nesilleri, tabii seleksiyon yoluyla tasfiyeye uğrıyacaklardı. Demek ki, medeniyet, insanın bir çok tabii zaaf ve noksanlarını telâfi eden sayısız icatlariyle, tabii seleksiyona karşı koyuşudur. Şöyle de diyebiliriz: Medeniyet, zekânın tabii seleksiyon mahkûmlarına beraat kazandırmasıdır. Onun bu hamlesi, tabii seleksiyon yerine yeni bir seleksiyon koymak içindir: Ruhi seleksiyon.

İnsanın biyolojik tekâmülü sona ermiş ve tabii seleksiyonun zararına ruhi bir tekâmül ve seleksiyon başlamıştır. Bundan ötürü, kozmolojik ve zoolojik antropolojinin yanında bir de insan ruhunun tekâmül seyrini gösteren bir noolojik antropolojinin doğması zarurî idi.

Yeni paleontoloji ve paleo antropoloji de bize hareketsiz maddeden hayata ve hayattan şuura, insan düşüncesine ve ruhuna doğru hedefi baştan tayin edilmişe benzer bir tekâmül seyri olduğunu gösteriyor. Tababet (hekimkil) de büyük bir inkılâp geçiriyor. Geçen asrın doktoru insanın karşısında bir baytardan farksızdı. Çünkü hastayı yalnız organizmasına ait bozukluklar içinde anlamağa çalışıyor, hayvandan ayırmıyor, bu bozukluklar üzerinde hastanın içinden gelen ruhi veya çevresinden gelen mânevî tesirleri hesaba katmıyordu. Bugün psikoterapi denilen ruh yoluyla tedavi, Freyd'in psikanaliz metodundan sonra çok gelişmiş ve psikosomatik tababet adını alan yepyeni bir hekimliğin doğmasına imkân vermiştir.

Bugün hastanın vücudundan evvel ruhu muayene ediliyor ve kendisine hayatı hakkında bazan 1 - 1.5 saat süren ve anamnez denilen bir sorgu sistemi tatbik ediliyor. Sinirlerimiz vücudumuzun her tarafını dolaşır. Ruh hallerimizin bunlar üzerindeki mutlak tesiri malûm olduğu için, bütün hastalıkların ruh yoluyla tedavi edileceğine inanmış hekimler pek çoktur. Meşhur doktor A. Carrel «Dua» adlı kitabında duanın çok defa kenseri bile iyi ettiğini haber veriyor. Bugün Amerika'da ve Avrupa'da psiko-somatik hekimliğe ait eserler birbiri peşinden yayınlanmaktadır.

Psikoloji de en büyük adımını zamanımızda attı. Şuur altı denilen karanlık bölgenin keşfi, birçok anlaşılmaz hareketlerimizin, tezatlarımızın, sinir ve akıl muvazenesizliklerimizin menşelerini daha iyi anlamak imkânlarını sağladı. Ayrıca, beş duyumuza bağlı olmıyan idraklerimizin bulunduğunu meydana çıkaran Parapsikoloji adında yeni bir bilim kolu doğdu. Amerikan profesörlerinin Extra sensory Perception dedikleri bu duyu dışı idrak, vaktiyle falcılık, büyücülük diye hor görülen birçok hadiselerin şimdi telekinezi, metagnomi, teleplasti gibi isimler altında ilmî birer haysiyet kazanmalariyle neticelendi.

İnsan ruhunun garip tecellilerini araştıran ve ruhun ebediliği problemine yeni ışıklar salan metapisişik, artık evlerde yapılan ispiritizma gibi bir salon oyunu olmaktan çıktı. Avrupa ve Amerika üniversitelerinin metapisişik enstitülerinde ciddi araştırma konuları halini aldı. Bütün bu tecrübeler materyalizmin, kolay izahlara düşkün kaba ve hatalı bir sistem olduğunun yeni delillerini bulup çıkarmaktadır.

Felsefe ve metafizik de, bu asırda, geçen asırda bozulan itibarını yeniden kazandı. Yirminci yüzyılın en büyük filozofları Weithead, G. Marcel, Bergson, Schlor, Jaspers ve en büyük tabiat bilginleri Collin, du Noyy, Carrel, James Jean ve daha birçokları, Allah'ın varlığını, insan ruhunun ebediliğini, mânevî değerlerin üstünlüğünü yalnız lojik ve matematik plânda değil, tecrübe alanında, laboratuvarda ve doğrudan doğruya müşahede yoluyla da belirtilen en unutulmaz eserlerini verdiler. Böylece geçen yüzyılın zındık (manasız) Avrupası, içinde bulunduğumuz zamanın ge-

www.ulkunet.com

ış ve ilâhî görüşlü, mâneviyatçı Avrupasına istihale etti.

Orta Avrupa'da çok şöhretli bir Letonyalı Alman bilgini Walter Schubart, «Avrupa ve Doğu'nun ruhu» adlı eserinde Batı'nın geçirdiği istihaleyi şöyle anlatıyor :

«Dine karşı kayıtsızlık devri sona eriyor. Konferanslarda, basın polemiklerinde, edebiyat ve sanat eserlerinde beliren istikamete dikkat edilecek olursa bu istihalenin farkına varılır. Dine karşı bağlılık gösterenler bilhassa entelektüellerdir. Şüphenin ve rasyonalizmin vatanı Fransa'da bile, Paris Katolik Enstitüsü, hususî bir üniversiteyi idare ediyor ve derslerinde ilimle dini uzlaştırmağa çalışıyor. Bu derslere gelen dinleyiciler arasında yazar, şair ve bilgin de var.»

Filozof, dinin bu yeniden doğuşunun Batı zihniyetinde derin bir değişme hususlu olduğunu ve bu değişmenin modern medeniyeti kötümser bir şekilde tenkidle başladığını anlattıktan sonra, ilâve ediyor :

«Yakın zamanlarda Batı'ya hâkim olan kanaate göre insan Allah'a lâyık değildir, fakat ondan evvel bunun tam aksine inanılıyordu: Allah insana lâyık değildir. Dünyanın büyük bir kısmına şimdi umumi bir inanç yayılıyor. İnsan, nihayet büyük bir dehşet içinde, bütün gayretlerine ve yendiği zorluklara rağmenRönesans kültürünün bize yolumuzu şaşırttığını ve ileri doğru yürüyüşümüzü dört yüz yıl geriye attığını anladığı zaman bu inanç en son noktasına varacaktır.»

Ben bu aldığım parçanın son hükmüne iştirak etmiyorum. Rönesons kültürü, Batı medeniyetinin ileriye doğru seyrinde eksik fakat lüzumlu ve doğru bir merhaledir.

Klâsik kültürün, yâni eski Yunan düşüncesinin biri kozmolojik (dünyaya ve tabiata bağlı), öteki de teolojik (Allah'a bağlı) iki temeli vardı. Ortaçağ kültürü bu esastan yalnız biri üzerine, teolojik (ilâhiyatçı) temel üzerine kuruldu. Tabiatı ihmal etti. Gözlerini gök yüzünden ayırmadı. Bu tek ayağı üstünde, teolojik ayağı üstünde duran yarım bir kültürdü. Bin yıl sendeledi ve devrildi.

Rönesans kültürü de, eski Yunan düşüncesinin yalnız kozmolojik dünyaya ve tabiate bağlı temeli üzerine kuruldu. İlâhi gerçeği ihmal etti. Bu da tek ayağı üstünde, kozmolojik ayağı üstünde duran yarım bir kültürdü. Bu adım yanlış değil, eksikti. Dört asır sendeledi, şimdi devriliyor.

Eğer Rönesans'ın bu akılcı ve tabiatçı kültürü olmasaydı, geri ortaçağ ve skolâstik kültürü devam ederdi. Rönesans büyük bir ileri adımdır. Fakat tek ayakla atılmış bir adımdır. Ancak yirminci yüzyılda başlıyan bir tamamlama hamlesi, ortaçağla Rönesans arasındaki diyalektik hareketin sentezine doğru gidiyor. İnsan hem tabiatı, hem de ilâhi nisbetleri ve disiplinleri kavrayan yeni kültürü ile iki ayak üstünde durmayı öğrenmek üzeredir.

İlmin bütün temelleriyle bir tempoda felsefe ve metafizikte devrim geçiriyor. İnsan bilgisini akıl ile madde arasına hapseden bilim ve felsefe görüşü iflâs etmiş sayılabilir. Maddeci Avrupa'yı gömmeğe hazırlanan bir mânevî değerler batısı doğuyor. Avrupalı olmak için biz Avrupa'nın bütün kültür buhranlarını ve devrimlerini geçirmek zorundayız. Artık yüzyıllarca bekliyemeyiz..

Fakat maddeci Batıdan transandantal gerçeklerin araştırıcısı Batıya geçerken bizdeki geri ortaçağ anlayışı içinde irticaa düşmek tehlikesine karşı uyanık olmalıyız. Din gibi kutsal değerler sistemini modern bilim ve felsefe kadroları içinde anlayıp benimsemeğe çalışmalıyız.

Hedefimiz en ileri millet olmamızı engellemiyecek, bir modern bilgi ve anlayış içinde Türk, Müslüman ve insan olmaktır. Hıristiyanlığın bu medeni çevreye uymakta gösterdiği suplesi müslümanlıkta taassuptan ve softalıktan başka meneden hiç bir hüküm yoktur. Onlar yobazların uydurmasıdır. Din terakkiye mâni olsaydı müslümanlıktan o ihtişamlı islâm medeniyeti, ve hıristiyanlıktan Avrupa medeniyeti doğmazdı.

Bugünün milletleri Allah'sız bir dünyanın fâcia şuurundan ve her çeşit zekâ, ahlâk ve irade krizlerinden kurtulmak için selâmetini Allaha yönelişinde buluyorlar. Fakat bu yöneliş medeniyetin en ileri hamlelerini de benimsiyen ve bilimlerin en son verilerine dayanan bir mânevi yükseliştir.

Bizim için Batı medeniyetini kabul veya red gibi bir dâva olamaz. İster istemez onun içindeyiz. Çünkü artık bir Batı medeniyeti yok, bir dünya medeniyeti vardır. Onu red eden irticaı bizimle beraber tarihimizin zarurî seyri ve dünya realitesi de tekmeliyecektir. Fakat içine yeni girdiğimiz bir medeniyete bundan böyle kuş bakışı intibalarımızın bize verdiği hatalı görüş zaviyesinden bakamayız. Bu medeniyet, çoktan, bir madde ve makine medeniyeti olmanın huzursuzluğu içindedir ve çoktan bu cendereyi aşmak için hamleler yapmaktadır. Biz bu davranışta kendimize düşen rolü anlamaz ve yapmazsak, Batının seyircisi halinde kalır, onun bir uçaktan fotoğrafını alan Şarklı turistin eksik ve üstünkörü anlayışı içinde, sahte ve gösterişçi bir devrim hayaliyle yerimizde sayarız.

Dün, Doğu ile Batı arasında tereddüt ediyorduk. Bugün, dünya realitesi bizi iki türlü aBtı, iki türlü Avrupa arasında tereddüde götürüyor. Bu Avrupalılardan biri, Ondokuzuncu yüzyılla beraber tarihe karışmağa başlamıştır.: Artık onun insan bilgisini dar kadrolar içinde hapseden determinist, maddeci görüşü, dünyayı beş duyumuzun hatalı ve eksik idraki içinde kapayan sözde ilmi telâkkisi bir hâtıra olmak üzeredir.

Yeni Batı ve Avrupa —ki bunun içinde başka kıtalar ve Amerika da vardır— eski Batının bütün zaman, mekân anlayışını, insanla kâinat arasındaki münasebetin şekillerini ve sınırlarını değiştirmiş, görünen ve determine bir dünyadan görünmez ve indetermine bir dünyaya giden ihtişamlı yolun başına gelmiştir.

Biz vaktiyle Doğu ve Batı arasında geçirdiğimiz tereddüdü bugün iki Batı anlayışı arasına nakledip daha fazla uzatamayız. Bir Rönesansı anlamk için dört yüz yıl geç kaldık ve tarihin hışmına, gazabına uğradık; yeni doğan Batı dünyasını anlamak için de yarım asırlık bir rötarımız var. Daha fazla gecikemeyiz. Çünkü tarihin ritmi değişmiştir. Her şey insan hayalini aşan bir süratle gelişiyor.. Artık biz kaderimizden dört asırlık bir mühlet daha istiyemeyiz.

Artık eski Doğu'nun temsilcisi irticaa ve eski Batının temsilcisi materyalizme ve onun piçi komünizme nefes aldırmıyan bir üstün idrak havası yaratmak zorunda ve belki de yolundayız.

Bağrıyanık
Berat etti! Yakında tekrar çıkacak

www.ulkunet.com

Çanakkale Âbidesi ve Mehmetçik

Gazetelerde gördük. Çanakkale şehitleri için âbide yapılacakmış.. Gazeteler iane sütunları açtılar. Şehitlere iane topluyoruz. Bu ianelerle mezar yapacağız..

İstiklâl Marşı Şairi Akif bu işi herkesten evvel yaptı. Din için, vatan için, bu topraklar için toprağa düşen askeri, tarihlere, kitaplara, cihetlere sığdıramadığı mehmetçiği Peygamberler Peygamberi, Hz. Muhammedin kucağına tevdi etti. Mehmetçik yerinden memnundur. Onun kabri muvakkat değildir. O, «Şehitler mahşerde benim yanımdadır» diyen Ulu Peygamberinin yanındadır.

Çanakkale: Çanakkale'de Mehmetçik 7 iklime, 70 millete, 700 senelik korkunç bir medeniyetin bütün imkânlarına karşı koymuş. Türk sancağı uğruna, bir hilâl uğruna güneşler gibi batmıştır.

Çanakkale'de tam 400.000 vatan evlâdı kefensiz yatıyor. Her tarafı heykellerle, âbidelerle dolduran, bir mezar için 50 milyon lira harcayan zihniyet, rejim ve onun temsilcileri vatanın hakiki sahiplerini gerçek kurtarıcılarını unutuvermişlerdir. Biz, bu topraklar için toprağa düşenlerin çocukları Çanakkale'de ve Milli Mücadelede vatanı kurtaran ruhu, şehitler, gaziler ruhunu, çok iyi biliyoruz. Keza münkirlerin, nankörlerin niyetini de pek iyi biliyoruz..

Bir insanı bir milletten büyük görenler, bir kabir için milyonları verenler, Çanakkale şehitleri için kibar dilenciliğe çıkmışlar, iane sütunları açmışardır. Biraz utanalım ve sıkılalım.

Bu gün şu topraklar üzerinde hür ve müstakil yaşıyorsak, bu gün şu bayrak bizim bayrağımız, şu vatan bizim vatanımız diyebiliyorsak, bu Çanakkale'de yatan şehitlerimizin sayesindedir. Her şeyimizi ona borçluyuz; onun yüzü suyu hürmetine yaşıyoruz.

Allah için, vatan için, hayatının baharında, anadan, babadan, yardan geçmiş, serden geçmiş şehidoğlu şehide ianelerle âbide öyle mi? Bu taşlar, bu mermerler olmaz olsun... Meçhul şehid bizim en malûm yerimizde. Can evimizde. Kalbimizdedir.

Serdengeçti

Şehitler Günü

Bundan senelerce evvel 16 Eylül tarihinde Japon sularında Ertuğrul gemimizle batmış; bir çok leventlerimiz Uzak - Şarkın ummanlarında şehit olmuşlardı. Kaderin ne garip cilveleri var. Ayni tarihte, Serdengeçti okuyucularının pek iyi tanıyacağı Faruk Gerede'yi kaybetmiştik. Yedek Subay Okulunda vatanî vazifesini yaparken, bir kazaya kurban giden, genç yaşında kara topraklara düşen, bu asil vatan evladını Ertuğrul şehitlerimizle birlikte bu yıl, da andık. Şehitlerimiz ve Faruk Gerede'nin ruhuna Ankara'da Hacı Bayram Camiinde mevlut okutuldu. «Şehitler mahşerde benim yanımdadır» buyuran yüce peygamberimizin doğuşlarını,, mucizelerini tavsif eyliyen mevlut ile, genç yaşlarında ebediyete intikal eden şehitlerimizin ruhlarının tâziz edilmesi ne içli, ne manalı bir hareket oldu. Camii Yedeksubay okulu talebeleri, bahriyeliler, üniversiteli gençler doldurmuştu. O gün rahatsız olmama rağmen ben de bulundum. Mevlutlar okunurken, dualar yapılırken Faruk gözümün önünden gitmedi. İki yıl evvelini, o acı günü düşündüm. Bomba hâdisesini... Kanlar içinde çırpınan Faruğun halini... Sonra ölümü. O hazin merasimi. Albayraklara sarılmış tabutu:

Merhumun tahsilini yaptığı İsviçre'de bu yıl da hatırası anılmış, hakkında sitayişkâr konuşmalar yapılmıştır. Yerimizin darlığından bu merasimden bahsedemedik... Cenabıhak cümlemizi Cennette kavuştursun Amin...

Faruğun ölümü üzerine Serdengeçti'de neşrettiğim yazının bazı parçalarını buraya natletmeden geçemiyeceğim. Aylar geçti, yıllar geçti... Bu cıvanmert çocuğun sevgisi geçmedi. O bizde kendini sevenlerin hatırası ve hayalinde bizden çok yaşıyor...

«Bir Bayram arifesinde kara topraklara verdiğimiz Faruk her haliyle sevilen, sayılan bir arkadaştı. İçimizden bir tabiat hâdisesi gibi kendiliğinden çıkıvermiş, yükseliverm işti. Herkes farkında olmadan onu sever, sayar olmuştu. Uzun boyu, mazlum duruşu, efendice tavırlariyle aramızda müstesna bir yeri vardı. Tahsilini Avrupa'da yapmıştı. Babası sefir olması münasebetiyle Avrupa'nın, Asya'nın, Amerika'nın büyük şehirlerini dolaşmıştı. 3 dil biliyordu. Buna rağmen ruhunu, yerliliğini, Türklüğünü kaybetmemişti. Görgüsü, duygusu, bilgisi sonradan iktisap etmiş olduğu bütün meziyetler onda anadan doğma hasletler gibiydi. Eğreti ve yapmacık değildi. Asaletin, nezaketin bir timsali idi. Çok konuşmazdı, çok gülmezdi, hiç kızmazdı. Herkesin hasretini çektiği bütün hasletlere sahipti. İsmiyle müsemma di. Bu kadar yer görmesine, bu kadar çok şey bilmesine rağmen bunlardan, kendinden hiç mi hiç bahsetmezdi. Kendi varlığını mesele haline getirenlerden değildi. Bir bakıma hiç yok gibiydi. Bir bakıma herkesten çok vardı. İşte Faruk böyle bir arslandı...

BİR ŞEHİDİN TABUTU ÖNÜNDE...

Şu eller, şu omuzlar üzerinde taşınan tabut Faruğun tabutudur. Faruk! Biz geldik! Arkadaşların geldi!. Duymuyor musun? görmüyor musun?!... Faruk ses vermiyor. Faruk konuşmuyor!... Faruk ölmüş!. Buna inanamıyoruz!. 4 gün evvel daha içimizdeydi. Bize komut veriyordu.. Yaşlı gözlerimizin gördüğünü, dertli gönüllerimiz tastik etmiyor. Hayır, hayır, Faruk ölmedi. O, gönüllerimizde yaşıyor. İşte dik başı, asil va vakur duruşuyla karşımızda... Ölüm de hayat kadar gayet tabii... Bunu biz biliyoruz. Fakat bu ölümle, tabiat üstü bir hal var!.. Hayatının baharında al-

(Devamı sayfa 29 da)

www.ulkunet.com

BAĞRIYANIK ANADOLU VE İNKILAPLAR

Maroken koltuklara yerleş'p, uçurdukları sigara dumanlarının halkaları arasından Anadolu'yu seyreden hayalperestler, hakikatı bütün çıplaklığiyle öğrenmek istiyorlarsa; otuz senelik inkilâp Türkiye'sinin ne olduğunu anlamak istiyorlarsa ve bu cennet vatanı nasıl harabeye çevirdiklerini görmek istiyorlarsa; buyursunlar: kırk bin köyüyle, beş yüz kasabasiyle, 60 vilâyetiyle işte Anadolu... Gezsinler ve görsünler... Görsünler, günün 23 saatini tarlada geçiren ve beşikte çullar arasında mışıl mışıl uyuyan yavru Ahmed'inin alnından bir kerecik öpmeye dahi vakti bulunmıyan köylü Mehmed'in maddi sefaletini.. Görsünler, orak elinde, bir ramazan günü, kızgın temmuz güneşinin kavurucu ateşi altında dört kat olmuş, tabanları patlak patlak, dudakları çatlak çatlak köylü Fadime'nin halini... Görsünler, kocasını gurbete, para kazanmaya gönderen ve senelerce dönmesini bekliyen, fakat ikinci bir defa sevgilisini göremeden hayata veda eden yavuklıların halini... Görsünler, gurbete, cefakeş dert ortağını mes'ut etmek için para kazanmaya giden ve Zonguldak'ın bilmem hangi ocağında bir kazaya kurban giden genç güveylerin feci akibetini...

Buna rağmen bu cefakeş insanların, sonsuz bir tevekkülle Allah'a sığındıklarını ve hallerinden asla şikâyet etmediklerini görsünler... Onların faziletiyle, kendi rezaletlerini; onların meziyetleriyle kendi mezelletlerini mukayese etsinler... Ve sonra pöhpöhledikleri sahte inkilâpların bu asil millete ne gibi bir saadet balışettiğini görsünler..

Bu millet, zulûm ve şekavetin, açlık ve sefaletin, fuhuş ve rezaletin, lüks ve sefahetin alıp yürüdüğü bir devirde, Selânik dönmelerinden mürekkep bir vatansızlar gürühunun, lüks, moda ve zina gibi; bir vatanı maddeten, ahlâken ve manen yıkmağa matuf unsurları, inkilâp diye, medeniyet diye yutturmağa çalışan kimseleri affetmiyecektir.. Gençliği behimi arzularının kölesi yapan, babalarımızı yobazlıkla itham eden, analarımızın iffetiyle istihza eden, ecdadımıza envai çeşit küfür ve isnatlarda bulunan ve bunların topuna birden bir inkilâp yaftası basan bu efendiler, bu milletin böyle bir inkilâp, böyle bir medeniyet tanımadığını bilmelidirler. Bilmelidirler ki, çeyrek asırlık devr-i saltanatlarında, bu zihniyeti bu asil ve necip millete aşılamak istiyen ve kültür müesseselerine varıncaya kadar, her türlü ilim ve irfan yuvalarını, bu medeniyet telâkkisinin telkin kaynağı haline sokan bir zümreye, bu millet lâyık olduğu cevabı vermiştir. Bilmelidirler ki, bu millet 30 senelik sükûtunun kefaretini çok pahalı ödemiştir. Zira bugün köylü, orta Afrika sefaletini yaşıyor. İşsizlik ve sefaletin son haddini bulduğu şu anlarda, lüks ve moda gibi entipüften şeyler için, medeniyet (!) namına Avrupaya milyonlar akıyor. Anadolu'nun zengin hazineleri henüz bakirdir. İnkilâp, inkilâp diye haykıran sahte inkilâp hastalarının, köylü Mehmed'in gömleksiz gezdiğini düşündüğü yok... Yaptık, yarattık, kurtardık diye haykıranlar, rey avcılarından başka kimseler değil... Memleket dertleriyle ilgilenen hakiki vatanperverlerin başından yumruk eksik edilmiyor.. Milletin sinesinde açılan derin yaralardan henüz kan sızıyor...

Bir daha bu ağır kefaret altına giremez bu millet... Artık sahte inkilâba, vahşi medeniyete inanacak safderunlar içimizde mevcut değildir...

Baykuşlar sussun artık!!!.... Hukuk Fakülte Talebesi
Erzurumlu İ. Hakkı YILDIRIM

İSTANBUL

«Bu şehri Stanbûl ki bî mislu bahâdır..»
Akmış koca yıllar o devir şimdi rüyâdır..

Gitmiş o devir yurda bırakmış nice âsar,
Heyhât; divar dipleri çöplük ve helâdır!

Milyon dökülen çok binalar kaydı temelden
İymar, kodaman gözlere toz pembe cilâdır...

Yaptık da spor, sergi ve bilmem ne saraylar
Öksüz mü adâlet?. Yeri yıllarca nizâdır...

Zam üstüne zam, vergiye zam, herşeye bindir,
Eyvâh bu mu tedbir? Bu ne püsküllü belâdır...

Mecliste «Bakan» süslü beyanat veredursun,
Teftiş, köşelerden dolaşan bâdı sabâdır...

Halk tozlu tramvayda balık istifi halâ,
Süt, et, su, ışık, yol işi mevzûu dehâdır...

Memurlara bir ömre bedeldir «Gece Kondu»
Erbâbı ticaretse saraylarda kekâdır...

Hot sosyetenin dünyada yok zevkine pâyan
Eylence, kumar, süs, balo, işret ve zinâdır.

Bir yerde bulunmaz, ne yeter bilgi, ne ahlâk
Mektepliye irfan yeri çay, maç, sinemâdır...

Bıktım şu moruktan, «Helo darling! Mimi Gudbay!»
Jikletli ağızlardan uçan züppe nidâdır...

İşsiz kafa, kol, el; dolu ayyaş, eroinman,
Açlık ve sefalet ve verem akla sezâdır...

İş bulmalı dersen tepeden inmeli torpil,
Her çağda «geçer akçe» tabasbus ve riyâdır..

Bir müşkülün var ise devlet kapısında
Git - gel ile tatbik edilen cevrü cefâdır..

Gelmiş, geçecek sen yine Câmiye kulak ver:
«Bâki kalacak kubbede yalnız bu sedâdır...»

C. Câmi

HAK DİNİ - KUR'AN DİLİ

Merhum Elmalılı M. Hamdi'nin bu muazzam eseri, Kur'anı Kerim'in terceme ve tefsiri ciltli olarak kütüphanemizde mevcuttur. 9 büyük cilt fiatı 60 lira.

Taşralar için 6 lira posta parası gönderile. Adres: Pk. 353. - Ankara

www.ulkunet.com

Kara Günler

Yıl 1935 - Diktatörlüğün en koyu günlerindeyiz. Türk milletinin mukadderatı bir kaç kişinin elinde. Milli mücadeleyi yapan ruh afaroz edilmiş. Din düşmanlığı almış yürümüş. Evler ansızın polis ve jandarmalar tarafından basılıyor. Kim arar, kim sorar!.. Allahüekber diyenler, Allahın adını ağızlarına alanlar doğru zindanları boylıyorlar.

Her tarafta bir imansızlık rüzgârı esmekte. Her yeri kasıp kavuran bu hoyrat rüzgâr, Anadolunun küçük bir kasabası olan Simav'ı ve ona bağlı «Çit» köyüne kadar sokuluyor..

Çit köyü bizim köyümüz... Köyümüzün iki hocası var.

Bunlardan biri benim babam, diğeri Telci hoca namiyle maruf birisi.

Ben o zamanlar henüz çocuktum. Fakat köylülerin konuştukları bugünkü gibi kulaklarımda. Köylüler şurada burada : «Bizim hocalar din dersi okuttukları için köy basılacakmış.. Hocaları süreceklermiş» gibi meraklı, meraklı konuşuyorlar. Bu konuşmalar o zaman benim çocuk kalbimde bir sızı, bir korku yaratmıştı.

Kim basacakmış? Neden?. Niçin?. gibi sorulara, küçücük aklım cevap veremiyordu.. Korkuyordum; çok korkuyordum. Evimizin kapısını çalan olsa yerimden kalkıyor «ha geldiler, ha geliyorlar, gelecekler» gibi korkular içinde çırpınıyordum.

Nihayet korktuğum başıma geldi. Bir sabah!. Bu uğursuz sabahı iyi hatırlıyorum.

Babam, sabah namazından henüz dönmüştü. Her zamanki sarığı başında, nurlu yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Bana kardeşime «kalkın namazlarınızı kılın; ondan sonra gelin, derslerinizi okuyun» diyordu. Ben hemen yatağımdan doğruldum; arkamdan kardeşim kalkıyor. Abdeslerimizi alıyoruz. Gün doğmadan namazlarımızı kılmak için adeta bir birimizle yarış ediyoruz. Namazlarımızı kıldık. Babamın mütalâa ve okuma odasına geçtik. Ben o zaman elif cüz'ünü okuyordum. Benden büyük Kardeşlerimden biri Kur'ana başlamış, diğeri ondan biraz daha ileri vaziyetet idi.

Hemen babamızın etrafını alıyoruz. O gün içimde okumaya karşı doyulmaz bir aşk var. Bizi, yerleri gökleri yaratan ulu Tanrının emirlerine, bu emirleri bize tekrar eden babamın nurlu yüzüne baktıkça kendimi bambaşka bir âlemde hissediyorum. Babam ortamızda bize ışıklar saçan bir güneş, biz de onun etrafında yıldızlar gibiyiz. Anam odanın bir köşesinde bizi sevgiden, memnuniyetten gelen bir huzur içinde seyrediyor.

Zamanın şerlerinden korunmuş, bozulmamış açık. Pencerelerden odaya tatlı, hafif bir bahar havası giriyor.. Bir memleket rüzgârı esiyor. Elimdeki elif cüzünü titretiyor. Kur'an sesi, bahar havası, babam, anam, kardeşlerim... Küçücük, sakin, âsude bir köy evi.. Bir köy ailesi...

Bir bahar sabahı... Ders aldığımız odanın pencereleri müslüman Türk ailesi...

Babam ara sıra dersi kesiyor, bize dini, ahlaki öğütler veriyor. Bu öğütleri biz üç kardeş âdeta su gibi içiyoruz.

Kardeşlerim derslerini bitirmişler, okumak sırası bana gelmişti ki, bir anda odanın kapısı gürültü ile açıldı.. Boğuk, soğuk ve hoyrat bir ses:

— Kıpırdama!.

Bu kazamızın jandarma kumandanı Rıza çavuşun sesiydi. Rıza çavuş önde, elinde tabanca, arkasında silâhlı jandarmalar yanında da köy muhtarı...

Sanki bir eşkiya evine giriyorlar, bir caniler, katiller, hırsızlar şebekesine baskın yapıyorlardı. Tabancalar, silâhlar, jandarmalar.

Karakol kumandanı çavuş hemen eğildi; elimdeki elif cuzunu kaldırıp cebine soktu.

Ben kanatları kırılmış, kalbinden vurulmuş yaralı bir kuş gibi çırpınıyordum. Elimde Tanrının kitabı, dilimde «insanları seviniz, kimseye fenalık etmeyiniz! Tanrı zulmedenleri sevmez» kelâmı vardı.

Çavuş kitabı aldıktan sonra babama dönerek:

Sen bunların okutulmasının yasak olduğunu bilmiyormusun, sen kanuna karşı geliyorsun ha... diye basbas bağırıyordu. Bir aralık durdu. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi birden kükredi. Babamın başındaki sarığı görmüştü. Tuttu, o kar gibi beyaz temiz sarığı yerlere çaldı. Adam gittikçe kuduruyor, kıracak, dökecek, boğacak bir şeyler arıyordu..

Zavallı babam başı önüne düşmüş, gözleri nemli susuyor, susuyordu.

Biraz evvel bahar rüzgârları, kur'an sesleriyle dolu olan bu küçücük aile yuvası, şimdi düşman baskınına uğramış gibi tarumar olmuş. Feryatlar, figanlar her yeri kaplamıştı.

Rıza çavuş tekrar haykırdı : Babamın kitaplarını göstererek emrindeki jandarmalara toplayın şu kitapları dedi. Jandarmalar mukaddes kitapları çuvallara doldurdular. Bir emir daha! Kelepçe dedi; kelepçe... Şu herifin bileklerine kelepçe vurun!, Emir hemen yerine getirildi.

Babam, günde en az beş defa yıkanan o temiz, o nurlu ellerini, kurbanlık kuzuların boynunu bıçağa uzatırcasına sessizce uzattı. Kalın kıllı parmaklar babamın bileklerine kirli, paslı soğuk demiri, kelepçeyi taktılar. Babamı doğru köy odasına götürdüler. Baktık diğer hoca da aynı akibete uğramıştı. Onun da bileklerinde demir kelepçeler vardı.

Köy alt üst oldu. Feryat, figan.. Bu vatan, bu köy düşman istilâsını da görmüştü. Hatta düşmanlar bütün köyü yakmışlardı!. Fakat onlar düşmandı. Bu gelenler kimlerdi? Bizim kardeşlerimiz, ağabeylerimiz değil mi? Bu gidenler kimlerdi? Babalarımız değil mi? Bir gaziler, şehitler mücadelesi olan milli mücadele, kuvayi milliye ruhu şimdi jandarmalara teslim edilmiş, zincirlere vurulmuştu.

Dedem kafkaslarda şehid olmuş, amcam Çanakkalede. Babam da Balkan ve Çanakkale muahrebelerinde yaralar almıştı. Her Türk ailesi gibi biz de soycak gazi ve şehittik..

Düşman köyümüzü, evimizi yakmıştı. Bunlar canevimizi yakıyor, kitabımızı yakıyorlardı.

Gidenler nereye gidiyorlardı, nereye?

Asılmıya, asılmıya diyorduk. Bütün köy halkı göz yaşlarıyla jandarmaların önünde ittile kakıla, elleri demir kelepçeli babalarının gözden kayboluncaya kadar takip ettik!!.. Gittiler, gittiler.. Gözden kayboldular.. Biz öksüz ve yetim kalmıştık.. Tıpkı öksüz ve yetim, garip Anadolu gibi..

Köyün canı, ruhu sanki onlardı.. Onlar gitti. Köy öldü.

Yusuf Hocaoğlu
Ankara Hukuk Fa. Talebesi

www.ulkunet.com

Türk Milliyetçiler Derneği

Türk Milliyetçiler Derneği İstanbul Şubesi İdare Heyeti İstanbul'un 500 üncü yıldönümünü kutlama programı hakkında evvelce şifahen arz olunan düşünce ve tekliflerini vâki talebimiz üzerine yazılı olarak aşağıdaki şekilde tesbit etmiştir:

1 — Türkiye radyolarında 15 Mayıstan 10 Hazirana kadar devam etmek üzere fevkalâde bir program hazırlanarak Fatih ve fetih hakkında çeşitli konuşmalar yapılması, 29 Mayıstan 10 Hazirana kadar devam edecek olan merasimin her gün radyodan yayınlanmasını;

2 — Mayısında Türkiye'nin her dereceli mekteplerinde bir haftanın fethe ve Fatih'e tahsis edilerek konuşma ve toplantılar yapılmasını;

3 — İstanbul Üniversitesinin bahçesine Türk'ün en büyük evlâtlarından Fatih Mehmet Han'ın bir heykelinin dikilmesi ve Üniversitenin giriş kapısının dışarıya bakan cephesine Fatih'in bir kabartmasının hâkkedilmesini;

4 — İstanbul Üniversitesinin 1453 Mayısında kuruluşunun 500 üncü yıldönümünün de Üniversitece kutlanması ve İstanbul Üniversitesine «Fatih Üniversitesi» adının verilmesini;

5 — 500 üncü yıldönümüne münhasır olmak üzere fetih gününün resmî tatil yapılmasını; bütün devlet dairelerinin ve İstanbul'daki bütün camilerin merasimin sürdüğü 9 gün müddetle ışıklandırılmasını; Ayasofya camiindeki mahyada Fatih adının, Sultanahmet camiinde fethe dair hadisin ve Muhammed adının, Süleymaniye camiindeki mahyada kırmızı - beyaz renkli olarak minare aralarını tam kaplıyacak boyda Türk bayrağının, Fatih camiinde Ulubatlı Hasan adının, Dolmahahçe camiinde kadırga şeklinin ve şehrin diğer bütün büyük camilerinde fetih ile alâkalı söz ve şekillerin mahya olarak kurulmasını ve gündüzler için de bütün camilerin ayyıldızlı büyük bayraklarla süslenmesini,

6 — Eski yazıyla Mehmet adını çizen Rumeli Hisarının üzerine elektrikle yeni yazıyla Mehmet adının yazılmasını ve her iki Hisar'ın gündüzleri Türk bayraklariyle ve geceleri ışıklarla donatılmasını;

7 — Donanmamızın merasim haftasında İstanbul sularına gelmesini ve İstanbul'un sahilleri boyunca ve bilhassa Boğaz'da donanmış olarak geceleyin ve ayrıca gündüz seyretmesini;

8 — Taksim meydanının iki ucuna dikilecek yüksek direkler arasında, cephesi Beyoğlu - Galata'ya dönük olarak ışık tertibatıyla İstanbul Türktür ve Türk kalacaktır» yazısının yazılmasını;

9 — Fatih tarafından İstanbul'un fetih sembolü ve taptısı olarak camiye çevrilen Ayasofya camiinde fetih yıldönümünde Fatih Mehmet Hana, Akşemsettin Hazretlerine ve fetih şehit ve gazilerinin ruhlarına mevlût okutulmasını;

10 — Topkapı'dan harekete geçecek olan geçit alayının Sultanahmet meydanına uğradıktan sonra Eminönü - Karaköy - Dolmabahçe - Taksim - İstiklâl caddesi üzerinden geçerek Fatih'in gemilerini karadan Halice indirdiği noktaya kadar devam etmesi ve Haliç kıyısında merasimle geçide son verilmesini;

11 — Şu anda seksen şubesi bulunan Türk Milliyetçiler Derneği'nin Türkiye'deki bütün şubelerinden göndereceği temsilcilerinin geçit alayına iştirak ettirilmesini;

12 — Merasimin başlangıcında Devlet Başkanı, Hükûmet Başkanı ve Fetih Derneği Başkanının konuşmalarından sonra milliyetçi gençlik adına Türk Milliyetçiler Derneği mensubu bir gence söz verilmesini;

13 — O gün şehrin muhtelif yerlerinde halk kürsüleri kurularak fetih ve Fatih hakkında konuşmalar yaptırmasını;

14 — Fatih ve fetih ile ilgili seçme şiir, fıkra, resim ve fethin mânasını belirten makalelerin küçük bir kitap halinde toplanarak bol sayıda ve ucuz olarak basılıp satışa arzedilmesini; ve bu kitaba Fatih'in tahta çıkışındaki zamanki ve ölümündeki Türk - Osmanlı İmparatorluğunun şekil ve hudutlarını renki olarak belirten ve Fatih'in imparatorluğa eklediği her devletin ek tarihî o devletin arazisi üzerine tarih konmak suretiyle belirten bir haritanın da ilâve olunmasını;

15 — İstanbul'un 500 üncü yıldönümünü mevcut 80 şubesinin ve 1953 e kadar açılacak diğer şubelerinin hepsinde aynı gün ve saatlerde büyük merasimle kutlayacak olan Türk Milliyetçiler Derneğinin, fetih programını tesbit için İstanbul Valiliğinde toplanan heyete 2 temsilci göndermesinin istenmesini;

Saygılarımızla teklif ederiz.

Av. Bekir BERK

GENÇ ARKADAŞ!

Devir teşkilât devridir. Bütün mukaddesatçıları, milliyetçileri bağrıyanık Anadolu çocuklarını (her türlü ihtirastan, parti ve patırtılardan azade) sıcak sinesinde toplıyan Türk Milliyetçiler Derneğine gir!...

www.ulkunet.com

Said-i Nursî ve Eserleri

Sevgili din kardeşlerim,

Birinci yazımı Dâhi Üstat Bediüzzaman Saidi Nürsi hazretlerinin muhterem ve mübarek şehsiyetlerini tanıtmaya hasretmiştim. Bu yazımı da KUR'ANİ KERİM,den süzülmüş en yüce hakikatlerin damlalarından ibaret olan eserlerine tahsis ediyorum.

İslâm dininin ulvi ve muhteşem manasını en saf ve berrak asliyetile öz kaynağından çıkararak fazilete susamış gönüllere damla damla serpen bu eserlerde hakikatler dile gelmiş; gözle görülecek, elle tutulacak kadar canlı bir vuzuha kavuşmuştur. Bir çok nasipsiz ve kararmış karplere bile dökülen damlalarının nemalandırdığı iman nuru umulmadık bir hızla inkişaf etmekte ve bu damlacıklar biriktikçe muhitini de feyzine müstağrek eden birer coşkun pınar haline inkilâp etmektedirler.

Saidi Nürsi hazretlerinin eserleri (Nur Risaleleri) adını taşıyan bir külliyat teşkil eder. Bu külliyat (Sözler, Lem'alar, Şualar, Mektuplar) adı ile dört büyük kısma bölünmüş olup her bir kısım ayrıca otuz üçer risaleden terekküp eder. Bütün risaleler ayati Kur'aniyenin engin ve ihatalı bir görüşle tefsiridir. Risalelerin şayanı dikkat olan hususiyetlerinden birisi de her hangi bir sözün, her hangi bir lem'anın, Şua veya mektubun tamamiyle müstakil bir mevzua sahip olmalarında ve hepsinin birden bir altun zincirin tek tek halkaları gib ibiri birine gayet san'atkârane bir intizam ile bağlı bulunmalarındadır. Meselâ: Sözler mecmuasından 15 inci sözü yahut Mektuplar külliyatından 19 uncu mektubu okumaya imkân bulan bir kimsenin birinci sözden başlayarak 15 inciye veya birinci mektuptan başlayarak sıra takibile 19 uncuya yükselmesinde mutlak ve kat'i bir vücup ve zaruret mevcut değildir. Ancak bazı risalelerde bir mevzu muhtelif misallerle canlandırılırken bu misallerden bir kısmının diğer bir risalede geniş bir tavzih ve isbata tabi tutulduğu zikredilir ki bu takdirde bu yüksek iman hakikatlerini arayan insanın bahse mevzu olan diğer risaleye de müracaatı baddi zatında esas bilgileri tahsil etmiş olmasına rağmen hem daha etraflı ve teferrüatlı olarak tenevvür etmesine hem de yeni bir nur ve ziya hüzmesinin intişar ettiği yeni bir hazinei hakikatın kapısını açmasına hizmet eder. İşte bu sebeptedir ki bütün risaleleri toplayamayarak yalnız bir kaçını mütalâaya muvaffak olan kimseler bile imanlarını o derece tahkim ederler ki hakkın ve hakikatın ulvi cezbelerine tutulmuş olan bu bahtiyar kafileden en zayıfını bile ayırmaya imkân bulunamaz.

ve daima hızlandığı saadet şahrahın tahmin edilen bir ferdi bile yürüdüğü

Ustat Bediüzzaman hazretlerinin bir hazinei irfan teşkil eden eserlerinde son kelimesine kadar vazıh ve muayyen gaye türlü türlü adetlerin alıp yürüdüğü bu devirde o eserleri okuyanların imanını kurtarmakatdır. Nur risaleleriyle bütün dersleri hazırlanmış olan bu serbest ilim sahasının her türlü siyasî ve amme menfaatine zıt maksatlardan müctenip ve müteneffir olan simasında bir küçük şaibe arayanlar, hatta sinsi ve hain maksatlarla risalei nur müellifinin mübarek şahsiyetini kirletmeye çalışan bir takım masonlar veya solak duygulu bedbahtlar daima hüsrana uğramış ve huzuruna pervasızca çıktığı adalet cihazını da şaşırtamamışlardır.

Pervaneler ışığın etrafına insiyaki bir cezbe ile toplanırlar. Nur talebesi adını taşıyan yüzbinlerce mümin de Bediüzzaman kaynağından feyezan eden iman nurunun etrafına müsbet ve şuurlu adımlarla koşmaktadırlar ve bu kalabalık yığından yüzde doksan dokuzu üstat edindikleri bu mübarek müellifin yüzünü bile görmemişlerdir. Çünkü Bediüzzamanın mesleği bir tarikatın şeyhliği değildir ki onun çevresinde halkalanmak ihtiyacı hasıl olsun. O sadece KUR'ANI Azimüşşam'ın derin ve hudutsuz hikmetlerine dayanarak iman hakikatlerini telkin ve talim eden bir nur'lu çığır açmış ve bu yola girenler o büyük üstadın birer manevî talebesi olmuşutr. Şu halde onun ihtirassız, fani, münzevi hatta ihtiyar ve hasta şahsiyetini nur talebeleri ziyaretlerle ıstıraplandırmaya lüzum ve zaruret hissetmemişler onu sadece eserlerile, imansızlığa ve dinsizliğe karşı açtığı muazzam manevî mücahedelerle tanımışlardır.

Risalei nur'a teveccüh eden ve ona karşı en samimi bir temayülün sevk ve icablarile aramaya başlayan pek çok müminlerin gayet kısa bir zamanda hummalı bir neş'e ile kendilerini okur yazar bir hale getirmekle de kalmayıp imanî hakikatler caddesinde münevver bir seviyeye yükseldikleri de hayranlıkla müşahede ediliyor. Her safhasında tamamile ilâhi bir siyanete mazhar olduğu ayanen görülebilen bu mukaddes davanın muhteşem hakikatlerini benim gibi bir acizin siz kardeşlerime eksiksiz halde nakletmesindeki imkânsızlığı idrak ediyor ve bu imkânsızlığın yakıcı ıstıraplarını da içimde derinden derine duyuyorum. Ancak bu vadide rahmet ve inayeti İlâhiyeyi yegâne mesnet ve noktai iltica kabul ederek giriştiğim ve (tanıtmadan) gayri hedef gütmiyen bu teşebbüsüm sevgili okuyucularımın aşki hak ve ahkikatle çırpınan gönüllerinde bir küçük ve yeni kıvılcım daha tutuşturursa işte o zaman hakkın rızasından başka her şeyi sahte ve değersiz gören bir zavallı insan da aradığı manevî huzura kavuşacak, en büyük mükâfatını kazanmış olacaktır.

Ahmet Remzi Gencosman

DAHA NE ZAMANA KADAR.

(Baş tarafı Sa. 7 de)

Yukarıda hükûmet uyuyor: biz ise burada, aşağıda sanki üç İlâh birden yalnız bizi düşünüyormuş gibi eğleniyoruz, yeyip içiyoruz.

Bayraklarımızı siyah - kırmızıya boyuyalım; çünkü Macar milletinin nasibi matem ve kan olacak.

Mohaç, o elemli devir hatırıma geliyor! O vakit te böyle yaptık; hazırlanmış masa başında, dolu kadehler etrafında kederi ve acıyı unuttuk.

Bayraklarımızı siyah - kırmızıya boyıyalım; zira Macar Milletinin kısmeti matem ve kan olacak.

Mohaç, Mohaç!.. Gamsızlık, bu renkli kelebek önümüzden uçtu, onun peşinden koştuk. Halbuki Türk arslanı arkamızdan geliyordu.

Bayraklarımızı siyah - kırmızıya boyıyalım; çünkü Macar Milletinin ansibi matem ve kan olacak.

Yeni Mohaç nerede olacak? Yirmi bin Macar kahramanı tekrar nerede, fersahlarca uzayan toprağa akan kanı ile sulayarak yok olacak?

Bayraklarımızı siyah - kırmızıya boyıyalım; zira Macar milletinin nasibi matem ve kan olacak.

Vatan güneşinin batacağı, ve üçyüz sene belki de artık hiç bir zaman yüzünü göstermiyeceği yeni Mohaç nerede olacak?!.

Bayraklarımızı siyah - kırmızıya boyıyalım; çünkü Macar milletinin nasibi matem ve kan olacak.

www.ulkunet.com

Y U H A

Türk matbuatı denen şu paçavralara bakın!.. Demokrat geçinen şu seviyesizlere bakın!...Bakın!...

Şu müsamahasızlara, şu inkılâp yobazlarına bakın!.. Kimi demokrattır, kimi C.H.P... Kimi besleme.. Fakat hepsi topyekûn din ve mukaddesat düşmanı.. Bunları muhatap edinmek bizce bir tenezzül meselesi.

Onun için topuna birden «Yuhh!» çekiyoruz... Yuha!.

17 Ekim 952 tarihli «Ulus» gazetesinde bir ittihat ve terakki artığı bir başbelâsı «Kaşani Türkiyede» başlıklı yazdığı bir baş makalesinde şöyle diyor : «İran irticaının korkunç ve azgın ahundu kâşani inkılâp Türkiyesine ayak basmış görünüyor» Komşu bir devletin, kardeş bir milletin Meclis başkanına sırf müslüman olduğu, müslümanlığı müdafaa ettiği için şu herifin saldırışına bakın! Zavallı Ustaoğlu Kâşaninin kim olduğunu bile bildiği yok!.. «Ticaniler Atatürkün heykellerine tecavüz ediyorlardı. Halbuki bu ticaniler ticanisinin kastı Atatürkün maneviyatınadır (!); eserinedir; inkılâplarınadır. Türk vatanınadır. Çünkü onun gösterdiği gaflet ve cehalet ve taassup yolu Türkiyeyi ancak bolşeviklerin kucağına atabilir (!)» al da bozdur! Hep aynı aktarma lâf!.. Komünizmin din kisvesi altında çalıştığı nakaratı.. Aynı makaleden: «Şu Ustaoğlunun kim ve ne biçim bir milletvekili olduğunu sorduk. Söylediklerine nazaran, seçimlerde D. Partinin propagandacısı sıfatiyle ileri atılarak ve Halk Partisini kâfirlikle itham ederek oy toplamağa çalışan bir köy vaizi yobaz imiş» Köyü ve din adamlarını, ne kadar küçük gördüğüne dikkat oluna!... «Adnan Menderes Atatürk İnkılâplarını «millete mal olmuş» ve «millete mal olmamış» diye ikiye ayırmakla hatasını irtikâp ettiğini ve ne müthiş bir yılanın kuyruğuna basarak onu şahlandırdığını şimdi anlıyor mu?.»

Bay Yalçın yılan diye bu memleketin hakiki sahipleri müslüman Türklere diyor. Şefleri İnönü cenapları da seçimi kaybedince Çankayadaki köşkünde «Nankör millet, nankör millet! demek koynumda yıllarca yılan beslemişim!..» diye ter ter tepinmemiş miydi?..

21/10/1952 tarihli «Ulus» Gazetesinde rutubetli bir adam, yaptığı bir karikatürde güya Ustaoğlunu hicveder gibi görünerek, bu milletin mensup olduğu dinin mümessillerini ve onların dini kisvelerini yeşil bir yılan gibi gösteriyordu. Garpte böyle bir şey olsa, bir kilise papazı ve onun ruhaniyeti, kıyafeti böyle terzil ve alaya alınsa eminim ki kiliseler 9 gün 9 gece lânet çanları çalarlar.

«Kâşani Türkiyede» makalesinin sonunda, ezrailin canını almayı unuttuğu bu tırnak batmaz, kart herif şöyle demektedir: «Ben hendi hesabıma her talepten, her itirazdan, her tenkitten vazgeçmeğe hazırım.. Birleşmeğe hazırım. Yalnız şu şartla ki, inkılâbı koruma noktasında birleşelim; anlaşalım ve memleketteki taassup, riyakârlık (!), irtica ve hiyanet entrikalarına ve kıpırdamalarına karşı müşterek bir cephe alalım..

Yani İnönü meydan muharebesinin baş kalemşörü demek istiyor ki: Ben, biz bütün iddia ve haklarımızdan vaz geçtik. Yeter ki dine karşı müşterek bir cephe alalım.

Başka meselelerde muhalifiz, muvafıkız C.H.P. liyiz, D.P. liyiz diye cilveleşen bu münafıklar riyakârlar bakın din düşmanlığında nasıl birleşmek istiyorlar ve birleşiyorlar. Netekim D. P. nin yarı resmî gazetesi olan «Zafer» de Bay Fenik Üstadı H. Cahid Yalçının aynı tâbirlerini kul sanarak Ustaoğluna sataşıyor. 26 Ekim tarihli Zafer'de Bizim kâşani yamandır, amma arkasında Tudehciler yoktur» buyuruyor. Bay Fenik'e şimdilik şu kadarını söyliyelim ki M. F. Ustaoğlunun arkasında Tudehciler yoktur amma Türk milleti vardır. H. F. Ustaoğlular ve C. H. P. yi yıkan Ustaoğluların iman ve gayreti olmasaydı acaba bay Fenik hapislerden kurtulabilir miydi?. Nankörler!...

Sonra sen ne hakla milletin reyi ile meclise girmiş, muhterem, mubarek bir memleket adamını partiden, milletvekilliğinden hatta Türk vatandaşlığından istifaya davet edebilirsin? Bu emri akraban Salamon Ahmet Emin Yalmandan mı aldın? Burası Filistin değil bay Fenik!.. Ayağını deng al!... Canın sıkıldıysa sen git bu vatandan. Millî mücadele kahramaları, bu vatanın öz evlâtları, senin ve Ahmet Eminin müsaadesiyle mi kalabilecek bu memlekette.. Ne günlere kaldık yarabbi!... Şurasını sen ve senin gibilere ihtar edelim ki bu vatanı ve bu memleketi Selânikliler taşıyıp gelmedi sırtında.. Biraz utanın!.. Biraz sıkılın ve biraz susun!..

Aynı makalede şunun yazdıklarına bakın. Sanki Ustaoğlu böyle şeyler söylemiş, yazmış gibi. Sanki Türkiyede böyle şeyler istiyenler varmış gibi.

«İnkılâplar anti-demokratikmiş!.. Binaenaleyh.. Evet binaenaleyh anti-demokratik olan her şey kalkmalı imiş! öyle ise buyurun dört tane, sarışın, esmer, kumral, tombul kadınla evleniniz (Bu ne zamparaca bir ifade... Galiba bütün muhalefetine rağmen bay Fenik böyle şeyler istiyor. Sarışizmeli duymasın).

«Matbaaların rotatiflerini kırınız, İntertiplerini kırınız ve tekrar kültürümüzü Alfabeyi Osmaniyenin dört elif merdeğine bağlayınız! Kafamıza Avusturya fesini geçirip mahalle mekteplerine falakaları asınız! Üniversiteyi kapayıp medreseler açınız. Radyoları kapayınız, daktilo makinalarını kırınız sonra da Türkiye'nin idaresini müneccim başlarına bırakınız ve yarım kalıp sabunun üstüne kara horozun kanını akıtıp büyücülerle bu memlekette selâmet arayınız»..

Şu adam milletvekilidir. Ve devletin resmî gazetesinin başmuharriridir ve bu satırlar bu gazetenin başmakalesinden alınmıştır. «Kara Kedi» gazetesinden değil! Şu hafifliğe, şu cıvıklığa bakın.. Okuyucularımız bir Samsun Milletvekilinin makalesini okusunlar bir de bunu.. O ne istiyor, bu ne diyor?..

Bunların en edeplisi olan Nihat Erim bile mukaddes kitabımız olan Kur'anı kerime «Çöl kanunu» diye söğüyor.

19 Ekim 1952 tarihli «Ulus» gazetesinde «Hali kimlerle uğraşıyoruz?!.» başlıklı yazısından şu satırları alıyoruz.. «Türkiyede lâiklik her şeyden önce şeriatcılığın zıddıdır. Eğer «din ile dünya işlerini ayırmak» sözü ile ifade edilen Türk lâikliği, 25 yıl önce Atatürk tarafından kesin olarak tatbik edilmeseydi, Ustaoğulları memleketin 1400 yıl geride kalmış çöl kaidesiyle idare edilmesini istemeye fasılasız devam edebileceklerdi. Devletin ak-

www.ulkunet.com

la ve mantığa göre değil, 1400 yıl önceki çöl hayatı icaplarına uyularak .....» daha fazla aktarma yapmıyalım. Hep 1400 yıl evvelki... Hep 1400 yıl evvelki... 1400 yıl evvel ne oldu? Çöl kaideleri ne dir. Bu doğrudan doğruya Müslümanlıktır. Mukaddes kitabımızdır. İrtica, taassup dedikleri şey de doğrudan doğruya dinimizdir, tezyif ettikleri, alaya aldıkları, «Yobaz» «mürteci» dedikleri şey de doğrudan doğruya din adamlarımızdır.

Bolşeviklerden başka, hiç bir millet kendi dinini, kendi din adamlarını böyle hakir görmemiştir?!..

Bunlar en ağır başlı gazetelerden C. H. P. ve D.P. yi temsil eden gazetelerden aldığımız parçalardır.. Hürriyet, yeni İstanbul, onun veledi yeni gazete, vatan, cumhuriyet, dünya gibi gazeteler de bu mesele hakkında yapılan hezeyanları, «Kara yobaz» «Yeşil yobaz» gibi renk renk küfürleri «vatan haini» «çekil» «çık» gibi emirler yağdıran tehditler savuran inkılâp donkişotlarının yavelerini saymıyacağım.

Bunlara misal olarak Ankarada çıkan şımarık bir beslemenin «Kara Yobaz» başlıklı bir hezeyanını ibret olsun diye iğrenerek iktibas ediyoruz.

«Kara Yobaz» başlığını taşıyan bu yazıda aynen şöyle deniliyor :

Samsunda çıkan «Büyük Cihad» isimli haftalık bir mecmuada (Daha gazete olduğunu bilmiyor. Yazıyı hemen hemen kimse okumadığı halde herkes kaleme sarılmış, kendi cibiliyetini gösteren küfürnameler karalamıştır) bir herif hiyaneti vataniye vesikası yayınladı. Maalesef D. P. saflarına girerek milletvekili olan bu yobaz, inkılâplara, Milli mücadelenin esasına (!) -tabire bakın!- istiklâlimize kara bir leke vurmağa kalkmıştı. (a beslemem leke vurulmaz, sürülür, sen bu Türkçeyi nereden öğrendin?!.)

Bu utanmaz yobaz, Samsun Milletvekili H. Fehmi Ustaoğludur. Bu yılan gibi başına dolanan sarığı kalbinin üstüne saklıyarak yıllarla içinde besliyen bu rezil, Cumhuriyet düşmanı olduğu halde binbir desise, bin bir hilebaz ve mürailikle Demokrat Parti saflarına sokulmuş, programına da, umdelerinde esas temelli inkılâpcılık olan D. Partinin gayesine sadık hizmetkârmış gibi görünerek milletvekili bile seçilmiştir. Bu Cumhuriyet düşmanı Cumhuriyet Meclisinde Anayasa hükümlerine ve ruhuna sadık kalacağına da yemin etmiştir. Fakat şimdi kazandığı dokunulmazlığa dayanarak bir paçavrada melânet, irtica tohumu saçmakta, Cumhuriyeti yıkarak vatanı zulmete boğmağa çalışmakadır (vay anasını be.. Besleme servetifünuncular gibi kesiyor). Tam Cumhuriyet bayramının arifesinde, hem de Samsundan hem de inkılâbımızın senbolü ve başlangıç noktası olan bu temiz yurt köşesinden harekete geçmektedir.

Muhakkak Demokrat Parti bu yobazı koparıp atacaktır. Fakat, yıllarla insan kılığına girerek sinsi sinsi çöreklenmiş oturan bu yılan zehirli dilini artık saklamıyacak saldıracaktır (ifadeye bak, hizaya gel) Bu herifi Büyük Millet Meclisinden de atmak lâzımdır. Çünkü Cumhuriyet meclisinde temsil vazifesi (!) (yok mektep vazifesi) (!)) görmesine imkân yoktur. Bu hırlıyan kuduz köpeği zincire vurmak değil başını ezmek lâzımdır. (Allah için söylesinler kuduran, kuduz köpek kim?) Şüphesiz adalet yakasına yapışacak layık olduğu cezayı verecektir.

Bu ceza da hiyaneti vataniye için verilen ölüm cezası olmalıdır. Çünkü bu adam memlekette bir kıyam ha-

(Devamı Sa. 29 da)

BİZİ DURDURACAK YALNIZ ÖLÜMDÜR!

Baskıdan, şiddetten yılmaz gözümüz
Bizi durduracak yalnız ölümdür!..
Zor gördü mü, parlar, asil özümüz;
Bizi durduracak yalnız ölümdür!..

Irkımız Türk ırkı! imanımız Hak!
Başlarımız dimdik, yüzlerimiz ak
Dönmeyiz bu yoldan, olsak da çâk çâk
Bizi durduracak yalnız ölümdür!..

Irkımızdan gelir bu kan kuvveti
Dinimizden gelir, iman kuvveti
Türkçülük bu ırkın akan kuvveti
Bizi durduracak yalnız ölümdür!..

Daldan sürme değil, kökten sürmeyiz
Haktan başkasına gönül vermeyiz
Ülkü hedefinde birer mermiyiz
Bizi durduracak yalnız ölümdür!..

Bizim imanımız yalnız Kur'andır
Atalardan gelen kan ve imandır
Soyumuz, ırkımız hey ne yamandır
Bizi durduracak yalnız ölümdür!..

Bu iman, Türklüğe, şan verecek şan!
Ağaran ufuklar buna bir nişan!
Ey soysuz, bu yurtta halin perişan
Bizi durduracak yalnız ölümdür!..

Ateşoğlu! TÜRKLÜK, ellerde sancak!
Yere düşen son Türk ölürse ancak,
Dünyada kıyamet, o an kopacak.
Bizi durduracak yalnız ölümdür!..

ATEŞOĞLU

C. H. P. ye...

Okudum şiirin yalan diyemem
Türlü ıstıraplar çektik hemşerim
Halk Partisi şeker olsa yiyemem
Mezar taşlarını diktik hemşerim
Yüz elliye buğday alamıyorduk
Hayvanı ormana salamıyorduk
Keteni basmayı bulamıyorduk
Gaz yerine mumlar yaktık hemşerim
Şalvarının şalvarını yırttılar
Kaçak bir mal gibi Kur'an tuttular
Vergi için yorgan döşek sattılar
Zindandan dünyaya baktık hemşerim
Ele geçmiyordu kepeğin unu
Günde çeyrek ekmek unutmak bunu
Acıyordu yağlar geçmişti tonu
Aç kaldık perişan yattık hemşerim
Boyun eğdik gelen türlü emire
Su kattılar sattıkları kömüre
Bulamazdık ekmek benzer hamura
Zeytin yağın aya döktük hemşerim
BİBER der ki sayılmakla bitmiyor
O acılar içimizden gitmiyor
Yıkılan yuvadan duman tütmüyor
Yeter ağzımızı tuttuk hemşerim

Alâeddin Biber

www.ulkunet.com

SAĞIRNAME

(Baş tarafı Sa. 2 de)

Saymakla tükenmez yaptığın zulüm,
Beton (TABUTLUK) lar neyin nesidir?...
Soldu zamanında sayısız gülüm,
Gürleyen bu tok ses Hakkın sesidir!..
Göreceğiz bir gün seninle hesap,
Bekle o zamanı, ey sağır, bekle!..
Yazdırdın Osman'a bir (Kara Kitap),
Oku da derdine biraz dert ekle!..
Yaptırdın bunca köşk, apartman, konak;
Doymadın bir türlü, gözün aç yine!..
Yaklaştı gebermen ey habis bunak!
Sarıl bir parça da yıktığın dine!..
Çıkılmaz imansız, dinsizle yola,
Türk başında böyle insan istemez!..
Hak yolundan aslâ sapmayız sola,
(Gö'ge etme, başka ihsan istemez!..)
Millet perişandı, Memleket harap :
Uğursuz devrinde ey sağır Sultan!..
Doldu gözümüze ölmeden türap,
Lânet edeceğiz sana her zaman!..

Âşık FEDAİ

(1) İkinci Cihan Harbi sıralarında ilkin Almanlara teslim olan, sonra da Amerikalıların eline esir düşen yarım milyon Moskof düşmanı Türk'ten sağ kalabilen iki yüz bin kişi - Amerikan makamlarının muvafakatiyle - yurdumuza iltica etmek için 1945 yılında hükûmetimize resmen müracaat ve ricada bulunmuşlar; fakat (Türk) denildiği vakit tüyleri diken diken olan, Türkçüleri tepesinde bin beş yüz mumluk ampuller yanan korkunç (Tabutluk) larda inim inim inletmekten marazi bir zevk duyan, Tarih ve Türklük şuurundan mahrum, mahut Milli Şef (!), bu makul ricaya vicdanı titremeden : (Almanyada bizim yirmi kadar talebemizden başka tanıdığımız Türk yoktur.) diyerek ret cevabı vermiştir. Bu beklenmedik gayri insanî cevap üzerine zavallı ırkdaşlarımızın çoğu teessürlerinden - kafalarını duvarlara vurmak ve hapsedildikleri odaların camlarını kırıp o kırık camlarla boyunlarını kesmek suretiyle - feci bir şekilde intihar etmişler; geriye kalanlarını da Amerikalılar Ruslara teslim etmek zorunda kalmışlardır.

Ezeli ve ebedi düşmanımız Moskofların savaş esnasında Kızıl Ordu saflarından ayrılarak topyekûn Almanlar tarafına geçip kendilerine karşı silâh kullanan bu mâsum Türkleri hatır ve hayale gelmez müthiş işkencelerle nasıl imha ettiklerini, artık siz düşünün!..

YUHA!...

(Baş tarafı Sa. 29 da)

zırlamaktadır. (Allah allah). Yeşil sarıklı kızıl bir hükûmetin iktidara geçmesine çalışmaktadır. Milletin tam tem silcisi dolayısiyle inkılâpların koruyucusu (Ne ifade ya-rabbi!..) Büyük millet meclisinin sayın üyelerinin aralarında çıkan bu yılanın başını derhal ezmelerini bekleriz. Bilhassa Demokrat Milletvekilleri bunda daha hassas olmalıdırlar. Bu asi yobazı Türk adliyesine teslim edip pis kanını akıttırmalıdırlar. Şeriat için kelle istiyen yobazın kellesini inkılâp için istiyoruz.»

Okuyucu!... Takdir senindir.

P İ Ç!..

Sen ey, anasının rahmine bilmem hangi balo gecesinde düşmüş olan piç!... Sen solda sıfır, sen bir hiç...

Söyle bana: Daha ne zamana kadar inkılâpçılık perdesi arkasında bu milletin dinine, bu milletin imanına, vicdanına saldıracaksın?!...

Sen ey Allahsız, ahlâksız, dinsiz, vatansız, haysiyetsiz, gerefsiz, namussuz, seviyesiz, arsız, yüzsüz ne kadar «siz» ve «sız» varsa üzerinde fecelli ve femerküz etmiş rezil...

Küfürlerini daha ne zamana kadar, uzatacak ağzından salyalar saçarak bu milletin mukaddesatına saldıracaksın?

Sen ey düzenbaz, madrabaz, kubarmaz, hilebaz ne yazsak, ne kadar söylesek az olan it...

Daha ne zamana kadar rezilâne, zelilâne faaliyetlerine devam edeceksin!.

Ey belaşağısı, ey altyapı, ey bayağının bayağısı maskeli baydut!...

Daha ne zamana kadar, beylik şöhretlerin arkasına gizlenip, aktarma laflarla «inkılâplar elden gidiyor!» misillu yavelerle bu milletin namusuna, ırzına geçeceksin?!...

Artık yeter!

Yeter artık!

Susun baykuşlar

Susun Sarhoşlar...

Susun şuradan buradan ata arayan atasız köksüz piçler!

«On yılda onbeşmilyon genç yarattık» şarkıcıları susun artık!. SUSUN!...

DİKKAT!... DİKKAT!...

Mecmuamızın 19. sayfasında başlayıp 21. sayfanın sonunda biten 3 sayfalık makalenin başlığı unutulmuş; öylece basılmış.. Bu gayet kıymetli enteresan makalenin başlığı: «Türk Devrimi ve Batı Medeniyeti» dir. Yazı: Peyami Safa'nındır...

Bu yazıyı sahte inkılâpcılara, sathi münevverlere ithaf ediyoruz:

Avrupa taklitçiliğini, Garp hayranlığını ilmî esaslara dayanarak yerden yere çalan bu enteresan makaleyi bütün münevverlerimizin okumasını ısrarla ve hararetle tavsiye ederiz. Peyami Safa'nın şahsı bir tarafa bu yazı gayet kuvvetli bir yazıdır. Burada serdedilen bütün fikirler insanı Allaha götürüyor.

Bayiler Dikkat!..

Serdengeçtinin bu sayısı **fevkalâde** sayısıdır. İadeler kalırsa hemen iade etmeyin. En az bir ay, öbür sayı çıkıncaya kadar kalsın, ikisini birlikte iade edin.

www.ulkunet.com

OKUYUCULARIMIZA :

Mecmuamıza ve şahsımıza vatanın dört bir bucağından mektuplar, telgraflar, tebrikler geliyor. Bunların cümlesine işimizin çokluğundan cevap veremedik. Bilhassa aşağıda isimlerini ve memleketlerini neşrettiğimiz kardeşlerimizi sevgi ve saygılarla selâmlarız.

Naif Afşar (Denizli), F. Hatıcı (Konya), Ömer Kozan (Nevşehir-Nar), Zeki Topaloğlu (İst.), Ekrem Kazımanlı (Malatya), Nuran Kitapçı (İzmir), Ali Nazilli Ferit İsgünder (Düzce), Naci Gürses (İst.), Mustafa Güven (Ulukışla), A. Arvasi (Doğanbey), Mustafa Dursun (Dursunbey) (Osman Yüksel (Muş), E. Bilal (Çorum) Mustafa Özdemir (Cevizli-Akseki), Mustafa Altan (Mersin), Mesut Yuvgun (Tire), Nihat Nutuk (Tire), Ali Pervasız (Nazilli), Kâzım Türkeli (Balıkesir), M. N. Özatan (Maraş) Osman Yaşar (Adana) Hasan Cihad (Aydın), A. Haydar Alasun (İstanbul), Rahmi Özcan (Kayseri), İlhan Kocadağ, Mustafa Güler, Mümtaz Gürsoy, İrfan Sönmez Mehmet Özhan (Ergani) Mehmet Özhan (Mısır-Kahire) H. Mehmet Şerif (G. Antep), Şimşek Alıcı (Elmalı), Mehmet Ali (Maraş), Rafet Çakır (Hopa), Yusuf Dehrioğlu (Rize), Nefise Sinan (İst.), İsmet Güllü (Silvan), Tahir Kutsi Makal (Acıpayam), Sadettin Kaptan (Erenköy), Züheyir Kocaalioğlu M. N. Özatan (Maraş), Şakir Kuran (İskilip), İlhan Görgün (Polatlı), Hakkı Suha (Muğla), Murat Keskin (Atça), N. Orhan Trabzon, Hamit Yalçın (Tutak), M. Kandemir (Erzurum), Erdoğan Sadıç (İzmir), Mustafa Acun, N. Özer (Dursunbey), Hilmet Tanrıverdi (Ordu), Naim Şimşek (Manyas), C. N. K. (Kayseri), Şerif Baydar (Gaziantep), Sait Vakasoğlu (Maraş), Murat Keskin (Atça), Sait Ateş (Gaziantep), N. Kepezli (Gönen), Refik Boncuk (Ödemiş), Mehmet Bölük (Umurlu), Hakkı Öztürk (Eyüp), Hasan Cihat Aydın), Nurettin Gündüz (Ankara), Muhsin Uncuoğlu (Haymana), Mehmet Fidan (Turgutlu), Ömer Erdoğan (Malatya), Rüştü Özbek (Polatlı), Memiş Başoğlu (Gündoğmuş), Türk Mecmuası (Çanakkale) Bekir Dumlupınar (Konya), B. Orhan Fevzi Karademir (Amasya), Musa Başar (Kurşunlu), Muhlis Ulusan (Kırıkkale), Mehmet Ulusay (Denizli), Mehmet Satoğlu (Kayseri), Niyazi Yüksel (Akseki), Halis Kabadayı (Çine), Şefik Öke (Bakırköy), Hasan Aapardın (Bolu), Hulusi Güngör (Gümüşane), Niyazi Erdin (Zara), Kemal Fedai (Muğla), M. Lütfi Şener (Diyarbakır), Mehmet Tek (Tarsus), Eşref Deniz (Akseki), M. Sait Çekmegil (Malatya), A. Muhsin Baykan (Kozlu) Fahrettin Erdem (Akseki), Abdullah Çetinöz (Akseki), Mehmet Güleşci (Senirkent), Yakup Balcıoğlu (Konya), Osman Apaydın (Bafra), Hasan Şanlı, Zafer Şen (İspir), Yaşar Tiryaki (Yenipazar), Kemal Olcet (Diyarbekir) Nafiz Sevilen (Diyarbekir), Bumin Ay (Polatlı), Süleyman Bayram (Fetiye), Ali Dalkıran (Andırın), Süleyman Sofu (Kızılçeşme-İst.) Hamza Sadi Özbek (Muğla), Taip Gökmen (Akseki), Mehmet Emin Alpkan İstanbul), Vahdi Gayriberi (Urfa), Ali Sezer (Kırıkkale), E. S. Yürüten (Eskişehir), Hüseyin Kara (Sarıkamış), Ahmet Dilgül (Eskişehir), Zaip S. Gültekin (Kayseri), Ş. Çınar (İstanbul), M. Fevzi, Ahmet Ağıslalı (Sebinkarahisar), Hakkı Özbilgin, İ, Hakkı Güler (Malatya), İhami Tosunoğlu, (Ş. Karahisar), Halil Başkanık (Rize), Yakup Yozgatlı (Aşkale), Süleyman Okur (Bursa), Tevfik Erdem (Akseki), Abdurrahman Oz (Edirne), Mehmet Çalışkan (Erzincan), Kâzım Genç (Acıpayam) Muhittin Dinç (Gaziantep), Ali Koç (Kilis), Erdoğan Özbemli (Kastamonu), H. Fehmi Çelebi (Çaykara), M. Akın (Acıpayam), Recep Fatin (Bitlis), Etem Soyugür (Alaşehir), Ali Bayramoğlu (Giresun), Ferit Salim (Elâziz), Mehmet Oruç (İstanbul - Valideba), Ali Karasoy (Çatalca), Mevlût Kaplan (Akşehir), Hasan Kozak (Siirt), Ali Bayramoğlu (Keşan) Hasan Alkış (Biga), Ali Rıza Niyazi Güvenkardeşler (İzmir), M. Çakıroğlu (Acıpayam), Osman Yılmaz (Akseki), Ömer külâhçı (Burdur), Bekir Sami (Sungurlu), Ahmet Taşkın (Değirmisaz), Emrullah Ak (Gümüşhacıköy) Sadettin Kaplan (Erenköy), Azmi Güleç (Adana), Beyti Turgutoğlu (Emend), İbrahim Arık (Turgutlu), Samim Borazan, Servet Hamarat, Sabri Yaşıyan (Bandırma), Çobanoğlu Kâzım Poyraz (Mardin), Müslihittin Sönmez (İvrindi), M. Hakkı Özen Osman Tunç (Soma), Servet Tekel (Van) Mustafa Lüleci (Ankara), Fazlı Kahraman, Dirlik, B. Yusuf (Zara), Mehmet Bektaşioğlu (Bolvadin), M. Kublay (Konya), Faik Yazıcıoğlu (Trabzon), Kahraman Aynur (Keşap), Ali Coşkun (Sulakyurt), (Hacıkurtlar), B. Ali (İnegöl), M. Şekercioğlu (Gaziantep), Nail Başıbüyük (Van), Necati Yücekutlu (Çumra), Fazıl Hisarcıklılar (Akdağmadeni), Vahap Karabağ (İzmit), Rahmi Eray (İstanbul-Fatih), Fuat Akdemir (Samsun), Sait Özdoğan (Turgutlu), Mehmet Öner (Polatlı).

HASAN ALİ YÜCEL

Hasan Ali Yücelin 28 Eylül 1932 tarihli Cumhuriyet gazetesinde «Din ve ...» yarım başlıklı güzel bir yazısı çıktı. Dinsizlik sahasında at oynatmasını bilen Yücel'in din sahasında da istese epeyce bir işler yapabileceğini gösteren bu yazıyı hayretle okuduk. İçimden ken di kendime şöyle dedim. «Behey bilmem ne? Bunca yıl maarif vekilliği yaptın. Bu işlerin başında bulundun; bu güzel fikirlerini o zaman neye tatbik etmedin? Yalnız tatbik değil, şimdiki yazında hasretini çektiğin şeyleri tatbik etmek istiyenleri ne diye imha ettin?

Ben kendi kendime böyle söylenip duruyordum. Kalpten kalbe yol vardır derler. Yalnız kalpten kalbe değil, kafadan kafaya da yol oluyor bazen...

Ankara'nın Yenişehrinde İş Bankası yanında bir gazete bayii var. Uyanık ateşli, Müslüman bir Türk çocuğu bir yerinde bir İslâm misyoneri gibi çalışır. (Kendisinden Allah razı olsun) İsa'nın (ismi İsa) bu faaliyetlerinden dolayı ben kendisine Yenişehir Müftüsü derim. Evet bu arkadaş ta H. Ali'nin yazısını okuyunca aynı şeyi düşünmüş. Yalnız düşünmekle kalmamış. H. Ali'yi yakalıyarak aynı sualleri sormuş Yücele.

O zaman devir başkaydı diye sözle başlıyan bay Hasan, «Eğer ben bu gün yazdıklarımı tatbik mevkiine koysaydım Atatürk'ü kulağından tutup atmak lâzımdı» demez mi?

Ben olsaydım bay Hasanın bu cevabını şöyle karşılardım, dedim.

Madem ki, bu yazdıklarınız, Atatürkün zihniyetiyle taban tabana zıt, o halde ne diye bu gün bunları yazıyorsun? Yok samimi tarafın bu ise, ne diye Türkiye'de solculuğun, dinsizliğin hamisi kurucusu oldun?

Vaktiyle dediğim gibi bizim Hasan Ali Yücele Mevlevilikten bir «dönme» kalmış. Zaten memleket dönmelerle dolu... Hazret icabı 'hale göre» deyip ha bire dönüyor. Anlaşılan dünya dönmedükçe dönüp duracak bizim Hasanoğlan.

Ali Göğüşoğlu - Aydan - Lütfi Çatal - Kiraz - Kemal Selek - Akçadağ - Saadettin Yavaş - Emirdağ - Hasan Türker - Çaykara - Yıldız N. Ünlü - Karacasu - Orhan Güven, Cevdet Uzman - Ankara - Halil Ustaoğlu - Ş. Karaağaç - Hafız Abdulkadir Akçiçek - Elâzığ - Mustafa Bulut - Manisa - Teoman Ergül - Diyarbakır -

www.ulkunet.com

Gülünç Hakikatlar

SERDENGEÇTİ ve DEVRİMCİLER

Devrim ocaklarının dergisiyle, Serdengeçti aynı matbaada basılıyor. Devrimcilerden hele kızlar gece demezler, gündüz demezler, basım işleri için matbaaya gelirler.. İçlerinde güzel kızlarda var ha... Matbaanın idarecileri bu vaziyetten çok memnun,h er iki kutbu da matbaamızda birleştirdik diyorlar. Devrimci kızların matbaada bulunduğu bir sırada bizim Serdengeçti idarecilerden birine: «Yahu dedi, şu Devrimcilerle mürtecileri (bizi) birleştirsen fena olmayacak! Şu devrimcilerin içine bir girelim ve onları alaşağı edelim!...»

O gün bu gün, bu söz millieytçi muhitlerde güle güle konuşulan mevzulardan biri haline geldi..

Serdengeçti Devrimci kızları görmüş.. inkilâpcılarla mürtecilerin birleşmesini teklif etmiş. İnkılâpları şöyle bir al aşağı edelim demiş v. s.

Devrimcilerden matbaaya sık sık uğrayan bir kıza bizimkiler takılmışlar. Serdengeçti sana aşık oldu. Seninle evlenmek istiyor.. demişler.. Kız da Devrim ocaklarına yazılmak şartiyle kabul demiş!...

Osman Yüksel bunu duyunca, iyi amma dedi.. Bu Sevr muahedesinden daha ağır bir şart..

Tepesi delik fes ve Üniversiteli

Üniversiteli gençler hamama gitmişler. İçlerinden biri üşümiyeyim diye tepesi delik fese benzer bir şey geçirmiş başına... Muvakkaten... Polis hemen cani yakalar gibi yakalamış genci... Karakol, birinci şube, ikinci şube.. Savcılık... İş bu kadarla kalsa iyi...

Derhal gencin evi aranıyor, taranıyor. Bir yığın din düşmanı, mukaddesat düşmanı «varlık» yayınlarının yanında dine ait bir broşür çıkıyor.. Ha tamam diyorlar... İrtica... irtica..

Gazeteler bu fırsatı kaçırır mı? Bir yaygara daha... Fes giyen üniversiteli... «İnkilâplar elden gidiyor!»

İllallah bu ahlâksız ve allahsızların inkilâp yaygaralarından «inkilâp elden gidiyor; inkilâplar elden gidiyor» inkilâp denilen nesne ne de ele avuca sığmaz şeymiş yahu..

Ne çabuk da elden gidiyor, tıpkı boruk para gibi elde avuçta durduğu yok. Tıpkı ruh gibi, dudak boyası gibi.

İnkilâp dellalları bozdurup bozdurup harcıyorlar amma bir türlü de bitmiyor. Tabil bitmez!.. Boru mu bu! Yahudi sermayesine dayanıyorlar...

«Soy» lar - Soyguncular

Soyadları «soy» la biten bir çokların tanıyorum ki, namusla insanları soyup bitirmekte emsalsiz bir dirayete sahiptirler. Bunlar soy yerine soyadlarını «Soyguncu» koysalar daha iyi...

HİKMETİNDEN...

Bizim birinci Cumhurbaşkanı ile İsrail devletinin birinci Cumhurbaşkanı aynı zamanda vefat ettiler... Yarabbi!... Yarabbi!...

YİNE BÜYÜK DOĞU

Kalabalık bir mecliste B. Doğunun kapatılması mevzuunda konuşuyorlardı. Kim kapattı kim?

Serdengeçti, vaziyeti, bu işteki sırrı şu bir kaç kelime ile izah ve ifşa etti.

— O kadar düşünmeyin yahu, düşüne düşüne başınız ağrımış olacak. Bir aspirin «Bayer» yutun. Her şey anlaşılır. Bir şeyciğiniz kalmaz. Bir aspirin «Bayer»...

ZAVALLI KURBANLAR!..

Şefler, Liderler, generaller geziye çıktılar. Alkışlar, mitingler, kurbanlar gırla gidiyor.. Bu ne taşkınlık, bu ne çılgınlık?! Ah şu bizim millet yok mu. Şu bizim millet... Ne yaptığını bilmiyor... Kurban kime, kimin için kesilir hey gafil.. Allah için, Allaha değil mi? Hayvanlara acıyorum. Hayvanlardan çok bizim millete.. Zira esas kurbanlık koyun odur. Hem de kimin yoluna. Kimin yoluna.. Kimin yolunda kurban oluyor. kurban kesiyor.

ASİL KAN

Cumhuriyet bayramında herifin biri, avradın birini yanağından ısırmış. Görenler söylüyor. Kadıncağızın yüzü kan içinde kalmış. Bu hâdiseyi anlatan arkadaş dedi ki: Çok güzel yapmış! adam atasının vasiyetini yerine getirmiş. Ne var bunda... Damarlarındaki asil kanı görmek istemiş..

MISIR ve PÜSKÜL

General Necibin Mısırda yaptığı inkilâplardan bahsolunuyordu. Nihayet fesi feshetmiş ve püskülü de kaldırmış denildi. Serdengeçti : «Yahu» dedi. Nasıl olur? Mısır denince insanın aklına püskül gelir. Püskülsüz Mısır olur mu?

İNÖNÜ MÜ, KİN ÖNÜ MÜ?

Atatürk zamanında İnönü Başvekillikten uzaklaştırılınca, Tevfik Rüştü Aras, Atatürkün yanına sokulur; «Atam» der bu herifi Londra sefirliğine gönderelim; olur mu?

— Olur... O! zaman yüksek mevkilerde bulunan bir zat ta «sağırı kaydırdık» gibilerden lâflar eder. Vakta ki Atatürk ölür. Bizim pulsultan elinden gelse diri diri yiyeceği Atatürkün diktatörlük makamına kurulur. Hemen o gün Cumhurbaşkanı olduğu gün, hatta o saat, Hariciye Vekili olan Tevfik Rüştü Aras'ı çağırır. «Şimdi» der sen doğru Londraya... Sefir tayin ettim seni..

«Sağırı kaydırdık» diyen adama da derhal haber gönderir :

— Sağır vaktiyle söylediğimizi düydu. Makamınızı derhal ve hemen terkediniz...

Kin ve intikam diye buna derler azizim.

Diğer bir hadise: İnönü ve hempaları partiyi kaybettiler.. İnönü Çankayada üç gün üç gece terler tepindi.. Ben koynumda yılan beslemişim, Nankör millet nankör millet.».. Millet onu mu besledi, o mu milleti, o ayrı mesele...

Milli Şefin ağzından çıkanlara bakın bir hele.. Şimdi iktidardan düşmüş, yaşı yetmiş, işi bitmiş adam. Bir peygamber edası ve sadasiyle milletin arasına karışıyor. Öksürüklü, aksırıklı nutuklar çekiyor. Millete, bir birinize karşı kin beslemeyin, partizanlık yapmayın deyu nasihatlar veriyor.

İlâhi pul sultan, dünyada kin denilen şey kalmasa ve kazara lâzım olsa, senin tükrüğünden bir parça alsalar ve insanlara aşılasalar, bütün dünya, bütün beşeriyet serapa kin, intikam haline gelir. Sen kinin, inadın, hıncın, intikamın müşekkel ve mücessem bir abidesisin!... Anıt - Kabir kadar koskoca...

MASKELİ İNKILÂP

Arkadaşlardan Erhan Löker anlatmıştı. Ankara mahkemelerinden birinde komünistlikten sanık bir gencin mahkemesine bakılıyordu. Sanık ben komünist değilim diye kendisini müdafaa etmeye kalkınca, hakim, sanığın evinde yakalanan komünizme ait kitaplardan bahsedince «efendim ben mürteci değilim. O kitaplar inkilâp kitaplarıdır. Be inkilâpçıyım, Kemalistim» demesin mi?

Arkadaşım sanığın bu müdafaa tarzına hayret etmiş! Hayret edilecek ne var. İki yıldır Türkiye komünistleri aynı ismi, hep aynı perdenin arkasına gizleniyorlar.

BİR İSTİFA...

Ulaştırma Bakanı «KÜÇÜK ASYA» da Ulaştırma işlerini beceremediğinden dolayı istifa etmiştir.

www.ulkunet.com

SERDENGEÇTİ NEŞRİYATI

Çıkanlar :

I) TÜRKLÜĞÜN PERİŞAN HALİ

Yazan : Osman Yüksel

Bu kitap bir çok değişiklikler ve ilâvelerle yeniden «Bu Millet Neden Ağlar» ismi altında basılmıştır.

II) TÜRKÇÜLÜĞÜN ESASLARI

Yazan: Ziya Gökalp

Bu kitap bitmek üzeredir. Fiatı: 120 Kuruş.

III) BİR NESLİ NASIL MAHVETTİLER?

Yazan : Osman Yüksel

İlk forması bir kaç gün içinde binlerce satılan, devri sabıkta toplattırılan bu kitabın 2 - 3 formaları da çıkmak üzeredir.

IV) BU MİLLET NEDEN AĞLAR?.

Bugünkü Türklüğün perişan halini, bilhassa esir Türklerin acıklı durumunu, dertli, içli bir usûlpla dile getiren, ağlayış, söyleyiş destanlarla dolu olan bu kitap çıkmıştır. Fiatı 75 kuruş.

Basılmakta olanlar :

V) XVI. ASIRDAN SESLER. (İngilizceden tercüme)

Kanuni Sultan Süleyman devrini, bütün haşmetiyle canlandıran, dalgası Viyana surlarına kadar varan Osmanlı İmparatorluğu; o zaman Kanuninin nezdine gönderilen bir Frenk sefirinin hatıralarından takip ediniz. Harikulâde bir eser: Tam 400 yıl evvelki halimiz. Şanlı şerefli mazimiz.

VI) MABETSİZ ŞEHİR

Yazan : Osman Yüksel

Bir devri, bütün müesseseleri, hususiyetleri, rezaletleriyle sahne sahne gösteren, teşhis ve teşhir eden, en sert bir uslupla hicveden bu kitap ta dizilmiştir. Basılmak üzeredir.

VII) ONLAR TÜRKLERDİ

Rusyadan kaçıp gelen bir ırkdaşımızın hatıraları.. Demir perde gerisi... Kızıl Cehennem. Sibirya Sürgünleri.. Esir kampları... Bin bir facia... Bu kitap dizgidedir.

VIII) MESNEVİ (Mevlâna Celaleddini Rumi)

Tekrar tekrar ilân ettiğimiz bu kitap matbaadadır. Önümüzdeki bir kaç ay içinde çıkacaktır.

Hazırlanmakta olanlar :

IX) KARA KİTAP

Yaşıyan ve Yazan: Osman Yüksel

Bizim Demir perdemiz. Bir devrin yüz karası.. Siyaset eline teslim edilen adalet.. Tabutluklar, işkenceler... Zincirler. Mahzenlerde küf kokan insanlar... (Kara Kitap) hazırdır. Yalnız binlerce, hatta onbinlerce basılacağı için fazla paraya ihtiyaç vardır. Maddî imkânlarımız gelişir gelişmez derhal baskıya verilecektir..

X) NİYAZİ-İ MISRİ DİVANI

Hazırlayan : Selâmi Salim

Mutasavvıf büyük şairimiz Niyazinin tam divanı.. Dikkatli bir şekilde hazırlanmaktadır.

XI) İHTİLÂL (Demonun Çocukları)

Dünya ihtilâllerinin en canlı, en kanlı sahneleri.. İbretler, aşk, heyecan, hamle, hareket... Kabına sığmıyan, kendi kendine yetmiyen, tükenip bitmiyenlerin kitabı.. İHTİLÂL... Bu eser, M. Metin Ören tarafından hazırlanmaktadır.

İstiklâl Matbaasında basılmıştır.

XII) 1000 YILLIK HÂMASET EDEBİ YATIMIZDAN ÖRNEKLER

Hazırlayan : Mehmet Ateşoğlu

Bin yıllık hatta daha evvelki asırlardan bu güne kadar söylenmiş, yazılmış Türk hamaset edebiyatından şaheser örnekler. Bu muazzam eserin hazırlıklarına başlanmıştır. Bekleyiniz.

XIII) KAŞGARDAN - ANKARAYA

Yazan : İsa Yusuf Alptekin

Uzakşarktaa - Yakınşarka kadar bütün Doğu Alemi'l Davaları, dertleri, mücadeleleri, liderler'iyle birlikte. Bu eser hazırdır. Yakında baskıya verilecektir.

Okuyucularımızın dikkat nazarına

1) Serdengeçtinin eski sayılarını almak istiyenlere Mecmuamızın 8 den 20 ye kadar (8-9-10-11-12-13-14-15 16-17-18-19-20) *bütün sayıları mevcuttur.* 1-8 e kadar olan sayılarımız tekrar tekrar basılmasına rağmen kalmamıştır. Geçmiş sayılarımızı almak istiyenler P. K. 353 Ankara adresimize 30 Kr. Posta pulu ile müracaat etsinler.

İdarehanemizde bulunan kitaplar

İdarehanemizde bulunan kitapları (18) sayımızda fiatlariyle birlikte ilân etmiştik. «18» inci sayımız kütüphanemizin kataloğu gibidir. Kitap sipariş edecekler oraya baksınlar; hangilerini istiyorlarsa gönderecekleri para havalesinin karşısına yazsınlar. Siparişlerin veresiye yapılması «ödemeli» istenmemesi rica oluyor. Tek bir kitabın ödemeli masrafı büyüklüğüne göre 50 kuruşla 110 kuruş arasında değişiyor. Bu masrafı okuyucularımıza yüklemeye elimiz varmıyor. Kendimiz de ödeyecek durumda değiliz. Biz kaybolmasın diye bütün kitapları tavsiyeli gönderiyoruz. Onun için mümkünse sipariş ettiğiniz kitapların posta ücretlerini de ilâve ediniz. Basılmakta ve hazırlanmakta olan kitaplarımızdan şimdilik sipariş yapılmaması rica olunur.

ABONELER, BAYİLER!.. BORÇLARINIZI HEMEN VE DERHAL ÖDEYİNİZ.

Abonelerimize : Elinize gelen 19-20 sayılarımızdır. Lütfen insaf buyurun. Şu abonelerinizi yenileyiverin. Ofmuşu 6 Liradır. Altı aylığı 3 lira... Eğer istemiyorsanız bize bir mektupla bildirin...

BAYİLER : «13» sayımızdan itibaren bayilerimizin çoğu hesaplarını görmemişlerdir. Yeni sayılarla tam «17» sayı. Binlerce, onbinlerce mecmuanın parası sizlerde duruyor.. 15 gün sonra hesaplarınızı çıkarıp faturalarınızı göndereceğiz.. Paraları derhal ve hemen gönderiniz. Çok, hem de pek çok rica ederiz..

SERDENGEÇTİ
DAVA — FİKİR — HAREKET
Sahibi : Osman Yüksel
Neş. Müdürü : Osman Yalın
Muhabere ve Havale Adresi :
SERDENGEÇTİ : P. K. 353 — Ankara
İdarehane : Denizciler Cad. Küçük Çarşı Hanı
27/27 — ANKARA
Abone şartları : Bağrıyanıkla birlikte yıllığı 8 lira altı aylığı 4 lira... İlân kabul etmez..

(İki Sayı bir arada) Fiatı 50 kr.

www.ulkunet.com